

YABANCI

CADIKÖRÜSÜ
DÜĞÜMÜ
OLIVIA
ATWATER

[yabancymavimlar](#)

"*Cadıkorusu Düğümü*, şimdiye kadar okuduğum en iyi Atwater romanı. Hem zarafetiyle hem karanlığıyla büyüleyen gotik bir aşk hikâyesi."

—ALIX E. HARRON

"*Cadıkorusu Düğümü*, hayallerimdeki gotik-fantastik aşk romanı. Ne kadar sevdiğimi anlatmaya yetecek güçlü bir sıfat bulamıyorum. Zarif dili, ürpertici atmosferi, ilgi çekici karakterleri ile kitabın her satırı beni büyüledi.

Bu kitap tüm zamanların favorileri listemde
ânında yerini aldı."

—INDIA HOLTON

"Yazar, dünyanın adaletsizliklerinden kaçmayan, aksine onlara öfke, zekâ, cesaret ve şefkatle karşı duran bir kurguyu kaleme almış. Sizi hem büyüleyecek hem de aynı zamanda size güç verecek bir hikâye."

—SHELLEY PARKER-CHAN

"Kusursuz bir kurgu. Karanlık, ürkütücü ve romantik. Sonbahar için harika bir kitap."

—QUENBY OLSON

"*Cadıkorusu Düğümü*, o muhteşem Viktoryen gotik malikâne havasını okurla buluşturuyor. Beklenmedik bir aşk, kadim büyüler ve karanlık bir atmosferle birlikte...

Winnie, cesur, inatçı ve şaşırtıcı bir karakter; ona hayran olmamak elde değil."

—JACQUELYN BENSON

"Kötü niyetli periler ve şımarık erkeklerden bıkmış bir kadın kahraman... Bir fantastik aşk romanından daha ne beklenebilir ki? Atwater'ın tüm romanlarını okudum ve hepsini sevdim ama bu kesinlikle en favorim."

—VIRGINIA McCLAIN

Cadıkorusu Düğümü
Özgün Adı | *The Witchwood Knot*
Olivia Atwater

Yabancı Yayınları | 543

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Eren Abaka
Düzelti | Zeynep Işıklar
Kapak Uygulama | Defne Özay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Ekim 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-57-1

© Olivia Atwater, 2023
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Ülkü Tuğba Çayır, 2025

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları David Higham Associates ile yapılan sözleşme sonucunda satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.★
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

OLIVIA
ATWATER

CADIKÖRÜSÜ
DÜĞÜMÜ

Çeviren
Ülkü Tuğba Çayır

Düzenleme
Ny.ozlem

YABANCI

Ninova

Cadıkorusu Malikânesi'nin yüz tane gözü, yolun yukarısında sağanak yağmurun arasından sırtarak ortaya çıktı.

Winnie, köydeki hayırsever bir çiftçiyle malikâneye kadar yolculuk ayarlamıştı. Ancak adamın yardımseverliği, mülkün dökme demir çitlerinde tükenmişti, şimdi hem eteklerini hem de seyahat sandığını çamurların arasından kendisinin sürüklemesi gerekiyordu. Gök gürültüsü uğursuzca homurdandı; Winnie, kendini gökyüzünün küstahlığına sessizce lanet okurken buldu.

Cadıkorusu Malikânesi belki açık ve güneşli bir günde güzel görünebilirdi. Kırıldaki malikâne o kadar geniş bir alana yayılıyordu ki, ünlü vitray pencerelerinden bazıları Cadıkorusu'nun uzun meşe ağaçlarının ardında tamamen kayboluyordu. Sivri çatı çıkıntıları bulutlu gökyüzünü delerek kibirli doruklara uzanıyor, zarif beyaz sütunlarsa iskeletten parmaklar gibi toprağa kök salıyordu. Böyle görkemli malikâneleri taştan inşa etmek uzun süredir gelenektir. Ancak Lord Longfell bu etkileyici gotik tarzdaki evi, bir zamanlar burada yükselen beyaz İngiliz meşelerinden inşa etmeyi tercih etmişti. Bu sıradışılığına rağmen malikânenin yapımında hiçbir masraftan kaçınılmadığı belliydi; bu kasvetin içinde bile hayranlık uyandırıcı görünüyordu.

Winnie sandığını merdivenlerden kapıya doğru çekerken soluk soluğa kalmıştı, zorlanarak nefes alıyordu. Soğuk, berbat yağmur ensesinden aşağı süzülüyor, neredeyse beyaz olan açık sarı saç tellerini cildine yapıştırıyordu. Topuzunu bir arada tutan tel tokaların yarısı çoktan kaybolmuştu; kömür grisi elbisesi sırlı-

lam olmuş, tenine yapışıp neredeyse ardından sürüklediği sandık kadar ağırlaşmıştı. Gümüş bel zincirine asılı duran aletleri her adımı birbiri vurarak hüznü şekilde şingirdiyordu.

Winnie kapının önünde kendini toparladı, omuzlarındaki suyu silkeledi ama nafileydi. Soğuk çoktan uzuvlarına işlemeye başlamıştı ve kendini daha fazla toparlayacak sabrı yoktu. Beyaz eldivenli elini kaldırıp ağır meşe kapıya vurdu.

Güm. Güm güm.

Neredeyse bir dakika boyunca cevap bekledi ve sonra tekrar kapıyı çaldı.

Güm-güm-güm.

Yine yanıt gelmedi. Dişleri birbirine çarpıyordu, hayal kırıklığıyla hafifçe homurdandı. Evde kesinlikle birileri olmalıydı; malikâneye çıkarken uzaktan evin bacalarından yükselen dumanları görmüştü. Fırtınanın gürültüsüne karşı, "Merhaba!" diye bağırdı. "Lütfen biri beni içeri alabilir mi? Korkunç bir misafirperverlik örneği desem yeridir!"

Winnie, kapıyı tekrar sertçe vurmak için bütün ağırlığını verdi. Bu kez hiç durmadan vurmaya devam etti. Ta ki ağır ahşap kapı birdenbire gıcırdayarak açılana kadar.

Şevkle vurduğu kapının açılmasıyla Winnie, neredeyse dengesini kaybediyordu. Kendini kapı çerçevesine yaslayarak tam zamanında durdurdu fakat sert kıymıklar eldivenini delerek kumaşın altından derisine battı.

Biri tutabilmek için elini omzuna koyarak ona uzandı.

Winnie'yi yakalayan adam, "Yok artık," diyerek yavaş yavaş konuştu, "misafirperver olmamak olmaz." Sesi kederli ve alçaktı; içinde tehlikeli bir mizacın belirtileri vardı.

Winnie sırlıklam saçlarının arasından ona göz attı.

Kısa siyah saçlı ve ürkütücü derecede solgun tenli, uzun biriydi. Koyu kırmızı şarap rengindeki gözleri birbirine yakın ve doğal şekilde kuşku doluydu. Giydiği koyu kırmızı ceket kendisine bir uşak havası veriyordu ama duruşunun itaatsiz bir yanı vardı; bu da Winnie'nin bir yakınlık hissetmesine neden oldu.

Omuzlarını dikleştirdi ve sonra son derece nazikçe elini uzatıp adamın elini omzundan kaldırdı.

“Nihayet,” dedi. “O kadar şeyden sonra evin boş olduğunu düşünmeye başlamıştım.”

Kapıdaki adam tek kaşını kaldırarak ona yukarıdan baktı. Kırmızımsı gözlerinde, çevresindeki ışığın tamamını içine çekiyor gibi görünen tuhaf bir derinlik vardı. “Acaba Cadıkorusu Malikânesi’ni ziyaret eden kişi de kim?” diye sordu.

Winnie, sol eldivenine saplanan kıymıkları dalgınca çektişirdi. Soğuk bir farkındalıkla, birkaç kırmızı kan damlasının beyaz kumaşı lekelediğini fark etti. Birdenbire kapı çerçevesinin tıpkı huysuz yaşlı bir tazı gibi kendisini *gerçekten* ısırđına karar verdi. “Adım Winifred Hall,” dedi. “Mürebbiye pozisyonu için geldim. Dul Leydi buraya davet etti. Peki ya siz, bayım?”

Adam rahat şekilde, “Bu malikânede uşaklık yapıyorum, Bayan Hall,” diye yanıtladı. “Bana Bay Quincy diyebilirsiniz.” Konuşurken etrafında hâlâ karanlık bir eğlence havası taşıyordu, sanki tüm konuşmalarını kendi içinde özel bir şakaya çevirmişti.

Gözlerini kısarak şüpheyle adama baktı, kendisinin bu şakanın hedefi olup olmadığını anlamaya çalıştı. “Kapıyı açacak başka kimse yok mu?” diye sordu.

Bay Quincy ona doğru sertçe gülümsedi. Dişleri, evin karanlığında fazlasıyla beyaz ve vahşi biçimde parladı. “Yakında Cadıkorusu Malikânesi’nin hizmetkârları elinde tutmakta büyük zorluk yaşadığını öğreneceksiniz,” dedi. “Eğer yeni mürebbiye gerçekten sizseniz, cesaretinizi kısa sürede sınavacağız.” Kapının iç tarafına doğru çekilerek girmesi için ona yol verdi.

Winnie gözünü ona dikerek seçeneklerini tarttı. “Sandığım konusunda bana yardımcı olamazsınız sanırım, değil mi, Bay Quincy?” diye sordu. “Son derece yorgunum ve sanırım elimi yaraladım.”

Uşak, ayaklarının yanındaki sandığa tembelce göz gezdirdi. Sonra kollarını arkasında kavuşturdu ve bu hareket ona hafifçe kibirli bir duruş kazandırdı. “Haklısınız,” dedi.

Winnie gözlerini kırptıştırdı. Konuşmayı zihninde tekrar oy-

natarak yavaşça, "Affedersiniz?" diye sordu. "Hangi konuda... haklıyım?"

Bay Quincy'nin vahşi gülümsemesi artık ifadesizdi. "Varsayımınızda haklısınız," dedi. "Dışarı adım atmayacağım." Ancak kırmızıya çalan gözleri Winnie'nin elindeki kana kayd ve başını tuhaf bir saygı ifadesiyle eğdi. "Fakat eşyalarınızı içeri getirirseniz sonrasında ilgilenirim."

Winnie, adamın bu tutumunun oldukça aykırı olduğunu düşündü ama daha fazla zorlamanın anlamı olmadığına karar verdi. Sandığını tek eliyle kapının eşiğinden içeri çekip gürültüyle ahşap zemine bıraktı. Cadıkorusu Malikânesi'nin giriş verandası, tıpkı evin iskeletini oluşturan bölümler gibi güzel meşe panellerle kaplıydı. Oymalı yapraklar pervaz boyunca kıvrılıyor ve kapının yanındaki şamdanın titrek ışığında garip şekilde hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Duvarın içindeki küçük bir girinti, kendi vitray penceresi olan sandıklı bir mihrabı saklıyordu. Ancak camdaki resim ne azizdi ne de aile armasıydı; daha çok kendi içine bükülen siyah ve yeşil renkte bir düğüm görünümündeydi.

Bay Quincy sohbet tonuyla, "Bu saatte Aşçı'yı mutfakta bulabilirsiniz sanıyorum," dedi. "Isınmak için biraz çay isteyin ama kıymıklarınıza müdahale etmesine izin vermeyin, yoksa daha fazla kan kaybedersiniz." Seyahat sandığını şaşırtıcı bir kolaylıkla yerden kaldırarak ince omuzlarından birinin üzerine yerleştirdi.

Winnie yaralı elini ovarak adama doğru biraz daha minnetle başını salladı. "Tam olarak öyle yapacağım, Bay Quincy," dedi. "Yardımlarınız için teşekkür ederim." Başını çevirerek hizmetkâr geçitlerine açılan bir yol aradı, merdivenlerin hemen altına gizlenmiş yeşil kaba kumaştan bir kapı gördü.

Bay Quincy, "Ah... Yerinizde olsaydım teşekkür etmezdim, Winifred Hall," dedi. Sesine yine kara mizah sinmişti.

Winnie kaşlarını çatı. "Neden öyle—"

Ama başını tekrar çevirdiğinde uşak tamamen gözden kaybolmuştu.

Hizmetkâr geçitlerine inen merdivenler karanlık ve dardı. Hiç mum yanmıyordu ve Winnie, küçük basamakları kaygan ka-
uçuk topuklarıyla inmeye çalışmak yerine yürüyüş botlarını çı-
karmaya karar verdi. Açıkta kalan bakır borular, yanındaki du-
var boyunca geometrik bir örümcek ağı gibi uzanıyordu. Elinde
olmadan duvarların, aptalca dolaşan bir sineği yakalamak ister-
cesine kendisine uzandığını hayal etti. Ne var ki kendisine saldı-
ran tek şey, tavandan sızan serseri bir su damlasıydı.

Hizmetkâr geçitlerinin labirent gibi yapısına rağmen mutfak
bulmak nispeten basitti; karanlıkta bir köşeyi döndüğünde, kori-
dorun sonunda açık bırakılmış bir kapının yanındaki titrek mum
ışığını fark etti.

Kapının hemen dışında durup içeriye baktı. Mutfak tavanına
yakın küçük bir pencereden zayıf, grimsi bir ışık süzülüyordu;
içerideki dar alanı aydınlatmaya zar zor yetiyordu. Odanın bü-
tün köşelerindeki tezgâhlarda donyağı mumları titreşiyor, fırtı-
nalı karanlığı biraz olsun geri püskürtüyordu. Havayı saran et
ve pişmiş yağ kokusu, şaşırtıcı derecede hoş bir aroma yayarak
Winnie'nin kemiklerini neredeyse tek başına ısıtmıştı.

Pencerelerin yakınındaki kömürlü ocakta büyük bir güveç
kazanını uzun tahta kaşıkla karıştıran kısa boylu bir kadın, siyah
elbise ve beyaz önlük giymişti. Kestane rengi saçlarında yalnızca
birkaç beyaz tel olsa da duruşu kambur ve yorgundu, kaşığı tu-
tan elleri belirgin şekilde titriyordu.

Winnie kibar şekilde, "Aşçı?" diye sordu.

Kadın başını çevirip Winnie'ye baktı. Kadının cildi bir şekilde
Bay Quincy'nin cildinden bile daha solgun ve hastalıklı görünü-
yordu. Gözlerinin kan çanağına dönmüş kahverengi irisi altında
siyah halkalar yer etmişti. Aşçı net ve yorgun bir ses tonuyla,
"Benim," dedi. "Ama siz kimsiniz?"

Winnie onun kambur duruşuna göz gezdirdi, belirgin mut-
suzluğunun bütün detaylarını inceledi. "Winifred Hall," diye
yanıtladı. "Yeni mürebbiyeyim."

Aşçı tekrar güveç kazanına döndü ve omuzlarındaki çö-

küklük bir kez daha derinleştii. Winnie'ye lafı dolandırmadan, "Gitmeniz gerek," dedi. "Burası hastalıklı bir yer."

Winnie, odanın ortasındaki uzun ahşap masaya yerleştii, gözlerindeki suyu sildi. Bu evdeki her şey gibi masa da meşeden -şu anda derisinin altında, kaşınmasına sebep olan ağaçla aynı ağaçtan- yapılmıştı. Bu düşünce onu garip şekilde rahatsız etti. Winnie, "Önümüzdeki bir saat içinde kesinlikle o fırtınanın içine tekrar girmeyeceğim," diye yanıtladı. "Ama sıcak bir fincan çay ve belki kurulanacak bir şeyler için minnettar olurum."

Aşçı tekrar Winnie'ye baktı, burnunu kırıştırdı. Winnie'nin, kadının kendisine baktığında gördüğü şeye dair iyi bir tahmini vardı. İnsanların her zaman gördüğü şeyle aynıydı: yirmili yaşlarında, hem güzel hem de şüpheli şekilde evlenmemiş, ağırbaşlı ve terbiyeli bir kız kurusu. Kadın, "Pekâlâ," dedi. "Ama sadece yerlere su damlattığınız için." Başım sıcak ocağa doğru eğdi. "Ben yokken kazanı siz karıştıracaksınız."

Winnie iç çekip ayağa kalktı. "Buradaki herkes o kadar misafirperver ki," diye mırıldandı. "En azından siz hemen sadede geliyorsunuz."

Winnie, Aşçı'nın yerini alarak yavaşça kazanı karıştırdı, kadınsa koridorda gözden kayboldu. Sonunda bir yığın havluyla geri döndü, hepsini masanın üzerine bıraktı. Ardından, kazanının yanındaki sıcak demir plakaya çaydanlık koydu ve Winnie'den kaşığı geri aldı. Kaba şekilde, "Cadıkorusu Malikânesi'ndeki durum sizi pek rahatsız etmiyor gibi," diyerek gözlemlerini paylaştı. "Buraya yeni gelenlerin büyük kısmı, buranın hâliyle ilgili rahatsızlıklarını belli edecek kadar sağduyulu oluyor."

Winnie sandalyeye geri oturdu, saçında kalan tokaları tek tek çıkardı. Islak, sarı saç telleri başından aşağı yılan gibi çözüldü. Sadece, "Çok daha kötüsünü gördüm," diye yanıtladı. "Bir süre düşkünler evinde kaldım."

Aşçı yine aniden karıştırmayı bıraktı. Winnie, insanların büyük kısmının böyle utanç verici bir şeyi bu kadar açık şekilde itiraf etmeyeceğini biliyordu. Ama Aşçı nezaketi elden bırakma-

maya karar vermiş olmalıydı, çünkü söylediği tek şey şu oldu: "Sizin gibi güzel bir şey mi?"

Son tokayı da çıkardı, saçlarını tamamen açtı. Alaycı şekilde, "Düşkünler evinde nasıl *hayatta kaldığımı* sanıyorsunuz?" diye sordu. "İnsanların genellikle güzel şeylere karşı zaafı oluyor." Havluyla saçlarını kuruladı. "Ama burası insanın ruhunu başka biçimlerde tüketiyor, değil mi? Beni buraya getiren çiftçi evin lanetli olduğunu söyledi."

Aşçı bu defa cevap vermedi. Bunun yerine Winnie'nin kelimeleri, aralarındaki sessizliği bastırarak kurşun ağırlıklar gibi yere düştü.

Winnie kendini aklı başında, doğrudan konuşan biri olarak görürdü. Hiç duraksamadan devam etti. "Cadıkorusu Malikânesi gerçekten lanetli mi?" diye sordu.

Aşçı garip bir ses çıkardı; alçak bir homurtuyla bezgin bir fısıltı arasında bir sestti. Dudağı hafif bir küçümsemeyle kıvrıldı. Tekrar, "Gitmeniz gerek, Bayan Hall," dedi.

Winnie, gözlerini kısarak kadının sırtına bakarken verdiği cevabı değerlendirdi. Sesinde çelik gibi bir soğuklukla, "Gitmemeye kesin olarak karar verdim," diye yanıtladı. "Bu kararı Londra'dan ayrılmadan çok önce vermiştim. Burada durumumu en iyi şekilde değerlendirebilmem için sunabileceğiniz her türden yardıma minnettar olurum."

Çaydanlık ısıklık sesi çıkarmaya başladı; keskin, inleyen ses saniye saniye daha da yükseliyordu. Aşçı çenesini çaydanlığa doğru salladığında Winnie kalkıp çaydanlığı ocaktan aldı.

Aşçı önündeki kadını tartıyordu. Önyargıları ne olursa olsun, belli ki kısa süreliğine Hristiyanlık gereği yardımseverlikle bunları kenara bırakmıştı çünkü nihayet tekrar konuştu. Aşçı doğrudan, "Size istediğiniz şekilde yardımcı olamam," dedi. "Bu konu benim gücümü aşar, Bayan Hall. Ama gözlerinizi açık tutarsanız, yardımı dokunabilecek bir şeyler bulacağınıza eminim."

Aşçı dolabı işaret etti. "Çay orada."

Winnie dolabın içindeki çekmeceleri karıştırdı, çayla dolu

teneke bir kutu buldu. Duvardaki rafların birinden çay demliği alıp içine bol miktarda döktü. Çayı hazırlarken gözlerini mut-fakta gezdirerek, Aşçı'nın açık şekilde bulabileceğini ima ettiği ipuçlarını aradı.

Winnie'nin gözleri en nihayetinde az önce girdiği kapıya takıldı. Birisi, kapının üstündeki duvara eski ve kızıl renkte, üzerinden kan rengi pas parçaları dökülen demir bir nal çakmıştı.

Winnie, "Hımm," diye mırıldandı. "Düşündüğüm gibi."

Aşçı hırıltıyla, "Tam olarak öyle," diye yanıtladı. Ahşap kaşığına bakıyordu.

Winnie çayı demlenmeye bırakırken yağmurdan sıırıslık-lam olmuş cildini ve giysilerini kuruladı. "O hâlde Cadıkorusu Malikânesi'nde periler var," diyerek sesli düşündü. "Ama onlardan bahsedemiyorsunuz, değil mi? Oldukça ilginç bir durum olduğunu düşünüyorum."

Aşçı sertçe, "Lord Longfell perilere inanmaz," diyerek bilgi verdi. "Bu fikrinizi onun yanındayken dile getirmesiniz iyi edersiniz, Bayan Hall."

Winnie şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Perilere inanmaz mı?" diye tekrarladı. "Ama saçma. Bugünlerde nadir olduklarını anlıyorum ama herkes periye rastlamış *birini* tanır."

Aşçı, "Lord Longfell, Lord Büyücü'nün perilerin tamamını İngiltere'den kovduğunu söylüyor," diye mırıldandı. Bir kaşık dolusu güveç suyunu dudaklarına götürdü, sonra kaşlarını çatarak bir tutam daha biberiye eklemek için uzandı. "Aksini duymak bile istemiyor, o yüzden bu konuda kendisiyle tartışmaya kalkmayın."

Winnie bu düşünceyi zihninde çevirerek havlulardan birini omuzlarına şal gibi doladı. "Peki ya, Bay Quincy?" diye sordu. "O perilere inanıyor mu?"

Aşçı ahşap kaşığı bıraktı. Kaşık tencereye tok bir sesle çarptı. Winnie merakla, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Aşçı sertçe, "O ismi nereden duydunuz?" diye sordu. Omuzları gözle görülür şekilde gerilmişti.

Winnie kaşlarını çatı. "Beni içeri Bay Quincy aldı," dedi. "Burada uşak o, değil mi?"

Aşçı doğrudan Winnie'ye bakmak için döndü; elleri iki tarafında yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Cadıkorusu Malikânesi'nin haftalardır uşağı yok," dedi. "Bay Williams gece yarısı malikâneneden kaçıp gittiğinden beri yok."

Winnie gözlerini kapatıp uzun bir iç çekti. "Eyvah," dedi. "Görünüşe göre perilerden biri bütün iç çamaşırlarımı çalmış."

Cadıkorusu Malikânesi'nin çalışan sayısı gerçekten de hayli azdı; yalnızca bir aşçı, bir bahçıvan, bir av alanı bekçisi ve her işe koşan bir hizmetçi vardı. Sonuncusu da geceleri çalışmayı veya malikânede uyumayı reddediyordu. Neyse ki Lord Longfell malikâneyi nadiren ziyaret ediyordu, o yüzden hizmetkârlar yalnızca evin en önemli bölümlerini temizliyor, geri kalanını ise dikkatlice toparlanmış hâlde bırakarak Dul Leydi'nin ihtiyaçlarını karşılıyorlardı.

Sonunda bahsi geçen hizmetçi Bayan Margaret Chambers, Leydi'nin akşam yemeğini almak için mutfığa geldi, o esnada Aşçı kendisine Winnie'yi yatak odasına götürmesini söyledi.

Margaret gençti, uzun ve sıska biriydi; gençliğin son pembeliği hâlâ yanaklarındaydı. İşinin yoğunluğundan dolayı açıkça bunalmış görünse de Winnie'nin sorularına temkinli bir neşeyle yanıt veriyordu. Dar hizmetkâr merdivenlerini çıkarken Winnie'ye, "On dokuz yaşına henüz bastım," dedi. "Dul Leydi emeklerime karşılık iyi ödeme yapıyo, bugünlerde evle ilgilenmeye razı olan az sayıdaki insandan biriyim. Gayretle çalışırsam beni kâhya yapcağını söyledi –on dokuz yaşında kâhya!– ama o zaman burada uyumam gerekcek. Buna cesaret edebilir miyim, hâlâ bilmiyorum."

Yeraltı geçitlerinden çıkıp ana eve geri döndüklerinde, Winnie'nin göğsündeki o hafif sıkışma yavaş yavaş azalmaya başladı. Margaret, verandanın hemen ötesindeki büyük, kıvrımlı merdivenleri çıkarken gümüş bir yemek tepsisini dengede tutuyor, Winnie ise ikisi için mum taşıyordu. Dışarıdaki fırtına

hâlâ uluyarak esiyor, vitray pencerelerden ve ahşap zeminlerden garip, kıpır kıpır ışıklar yansıtıyordu. Rüzgâr evin kirişlerinden geçerken öylesine korkunç bir inleme sesi çıkarıyordu ki Winnie elinde olmadan duvarların gerçekte ne kadar sağlam olduğunu merak etti.

Winnie dalgınca, sanki o korkunç inilti tek başına yeterli bir sebep değilmiş gibi, "Peki burada uyumaya neden cesaret edemiyorsunuz?" diye sordu.

Margaret merdivenin en tepesinden Winnie'ye göz attı. Mum ışığında yuvarlak, elma gibi yanaklarına gölgeler düşmüştü. "Burda yalnızca bir kez uyudum," dedi. "Ondan sonra istifa etmeye çalıştım... ama Dul Leydi kalıym diye yalvardı, ailemin de paraya fena hâlde ihtiyacı var."

Winnie dudaklarını kapatıp, mum tutmayan eliyle ıslanmış eteklerini dikkatlice kaldırdı. Ana merdivenler en azından hizmetkâr merdivenlerinden daha genişti... ama içindeki rahatsız edici his, tam da böyle bir evin kötü sürprizlerle dolu sahte basamaklar saklayabileceğini söylüyordu. Winnie yavaşça, "Burada bir kez uyudunuz," diye tekrarladı. "Bu yanıt... soruma *tam olarak* cevap vermiyor, değil mi? Ama Aşçı gibi siz de burada gör-düklerinizden bahsedemiyorsunuz."

Margaret sessizleşirken, karanlıkta Winnie'ye bakakaldı. Hizmetçi kız rahatsız şekilde kıpırdandı, dudaklarını birbirine bastırdı. Birkaç saniye böyle geçtikten sonra Winnie başıyla onaylayarak karşılık verdi.

"Anlıyorum," dedi açıkça.

Margaret, şimdi biraz daha sessizleşmiş hâlde koridorda yürümeye devam etti. "Köydeki herkes burada kaldığım için deli olduğumu düşünüyor," dedi.

Winnie usulca, "Hepimiz yapmamız gereken şeyleri yapıyoruz," dedi. "Özellikle de sevdiklerimiz için."

Margaret bu söz üzerine biraz neşelendi ve çekingen bir gülümlükle omzunun üzerinden Winnie'ye baktı. "Aileniz var mı, Bayan Hall?" diye sordu.

Winnie başını salladı. "Ailem oldukça kalabalık," dedi, "ama özellikle iki kız kardeşimle çok yakınım. Eğer ellerinde olsaydı, sanırım benimle birlikte buraya gelirlerdi ama onların dertleri de kendilerine yetiyor."

Margaret, ikinci katta özenle oyulmuş ahşap bir kapının hemen önünde durdu. Winnie'nin aşağıda gördüğü yapraklar ve dallar burada da devam ediyor, kıvrımlı dövme demirden bir kapı kolunun etrafına dolanıyordu.

Winnie uzun bir süre kapı koluna baktı.

Margaret'ın gülümsemesi biraz soldu. "Bu evde çok fazla demir var," dedi. "Hiç yoktan iyidir." Kirpiklerinin altından Winnie'ye göz attı. "İsterseniz size de nal bulabilirim. Lord'un hoşuna gitmiyo, tamamen saçmalık diyo ama sonuçta buraya geldiğinde yatak odanıza girecek hâli yok, di mi?"

Winnie, hizmetçiye soğukkanlı bir bakış attı. İnsanlar, genellikle yalnızca güzel görünüşüne bakarak Winnie'nin *ulaşılabilirliği* hakkında varsayımlarda bulunurdu. Ancak ne kadar dikkatli hareket ederlerse etsinler ya da ne kadar sade giyinirlerse giyinsinler, mürebbiyelerin ahlaksız kadınlar olduklarına dair bir algı da vardı.

Ama Margaret'ın ifadesinde en küçük bir ima bile yoktu ve Winnie sonunda kızın yalnızca neşeli bir saflık içinde olduğunu düşündü.

Winnie, "Kapıda nala ihtiyacım yok, Bayan Margaret," diyerek güvence verdi. "Güvende kalabilmek için kendi yöntemlerim var. Ama teklifiniz için minnettarım."

Winnie, kapıyı açmak için demir kapı kolunu isteksizce kavradı. Eldiveninin kumaşına rağmen dokunduğunda cildinde mide bulandırıcı bir ürperti hissetti ama yüzüne herhangi bir tiksinti yansıtmamaya çalıştı. Yine de ağır kapı gıcırdayarak içeriye doğru açılır açılmaz kolu hemen bıraktı.

Winnie karanlık yatak odasına bakarken, "Muma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Margaret, "Sizde kalsın," dedi. "Artık evi ezbere biliyorum."

Winnie başını eğdi. "O hâlde Bayan Margaret, eğer zahmet olmazsa... Dul Leydi'ye burada olduğumu bildirir misiniz? Toparlandıktan hemen sonra kendisine eşlik edeceğim."

Margaret başıyla onayladı. "Kendisini çatı katında bulabilirsiniz," dedi. Winnie'nin kalkık kaşını görünce de ekledi: "Yükseklik hoşuna gidiyo. Pek mantıklı diyemem ama Leydi kafasına bir şey koyduğu zaman hayır diyebilcek pek kimse çıkmaz."

Winnie, "İlginç," diye mırıldandı. "Kesinlikle... bu garip davranışı yeni ortaya çıkmış olmalı. Öyleyse kendisiyle çatı katında buluşacağım."

Margaret, gümüş tepsiyi bir kez daha kaldırıp merdivenlere yönelerek Winnie'yi yeni yatak odasının kapısında tek başına bıraktı.

Winnie, kendisine verilen odanın fazlasıyla cömert olduğunu kabul etmek zorundaydı. Mürebbiyelerin büyük kısmı, özel bir odaları olduğu için bile memnun olurlardı. Ancak Dul Leydi, Winnie'nin rahat ettirilmesine kesinlikle dikkat etmişti; büyük sayvanlı bir karyola, kuştüyü bir şilte ve hatta kendisine ait bir yazı masası bile vardı. Odanın batı tarafındaki yuvarlak vitray pencere, zemine soluk beyaz papatyaların ışığını yansıtıyordu. Soldaki kapı, Winnie'nin derslik olduğunu tahmin ettiği yere açılıyordu.

Winnie büyük bir şaşkınlıkla, seyahat sandığının odanın içine, kapının hemen yanına bırakıldığını fark etti. Sandığı kilitli şekilde bırakmıştı ama pirinç mandalı şu anda açıktı. Birisi sandığı açmıştı ve dahası, Winnie'nin açtığını *bilmesini* istiyordu.

Winnie dikkatli şekilde sandıkla kıvrımlı demir kapı kolu arasında gidip geldi. "İşte *bu* gerçekten tedirgin edici," diye homurdandı. Belli ki Bay Quincy, Winnie'nin demir kapı kolları gibi önemsiz şeylerin kendisine ve onun türüne karşı gerçek bir savunma oluşturmayacağını *da* bilmesini istiyordu.

Buna rağmen mumunu yan sehpanın üzerine koyarak sandığının içeriğini kontrol etmek için kapağını açtı. Bütün kıyafetleri-

nin hâlâ yerlerinde olduğunu fark etti, bıraktığı gibi düzgünce katlanmış hâldelerdi. Ama bir şey gerçekten eksikti: Winnie'nin kız kardeşi Clarimonde'un verdiği siyah ipek bir mendilin içindeki defne meyvesi parfümünün şişesinin yerinde, katlanmış bir parşömen parçası duruyordu.

Winnie parşömeni açtığında elyazısıyla ve örümcek gibi ince harflerle yazılmış bir not ortaya çıktı. Notta şöyle yazıyordu:

Bayan Winifred Hall,

Hizmetim karşılığında güzel parfümünüzü ödeme olarak aldım. Bu evin hanımına çok yakışacağını düşünüyorum. Eğer başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin.

Not şu baş harflerle imzalanmıştı: AQ.

Winnie öfkeyle notu avucunun içinde buruşturdu.

Bay Quincy'nin aldığı parfüm önemliydi; Clarimonde, Winnie'yi tehlikeli büyülerden korumak için özellikle hazırlamıştı. Winnie, o sabah parfümü boynuna ve bileklerine sürmüştü ama yağmur çoktan her şeyi silip götürmüştü. Esasen, kurulandıktan sonra defne meyvesi kokusunu tekrar sürmeyi planlıyordu.

Bay Quincy parfümün büyüyle ilişkisini fark etmiş miydi? Kesinlikle etmişti. Ödeme olarak onu seçmesi tesadüf olamazdı.

Winnie gergin şekilde, "Güzel hamle, Bay Quincy," diye mırıldandı. "Ama artık ne olduğunuzu bildiğime göre çok daha zor bir hedef olduğumu fark edeceksiniz."

Winnie, elbisesinin yan yırtmacından iç eteğinin üzerine bağladığı keseye uzandı. Bir süre karıştırdıktan sonra avuç içi kadar küçük beyaz bir kedi kafatası çıkardı. Diğer kız kardeşi Bellamira, Winnie'nin itirazlarına rağmen bu kafatasını yanında götürmesi konusunda ısrar etmişti. Kafatası, bir zamanlar Bayan Dun'un yetimhanesinde yaşayan bir fare avcısına aitti. Yetimhanedeki kızları kelimenin gerçek anlamıyla ölümsüz bir sevgiyle bağrına basan, fazlasıyla şımartılmış siyah tüylü bir kediye aitti.

Winnie kafatasına bakarak, "Bellamira haklıymış," diye iç çekti. "Yardıma *hakikaten* ihtiyacım var, Oliver. Umarım senin için çok sorun olmaz."

Kafatasının göz çukurlarından birinde hayaletimsi sarı bir ışık minik bir kıvılcım gibi parladı.

Winnie şefkatle gülümsedi. "Bize karşı fazla iyisin, Ollie," dedi. Kafatasını nazikçe öptü, yatağın karşısındaki küçük şöminenin üzerine koymak için döndü. Kediye, "Sadece odama göz kulak olmanı istiyorum," dedi. "Burada periler olduğu söyleniyor, görünüşe göre bütün bu demirlerden kaçınmanın bir yolunu bulmuşlar."

Kafatasının içindeki sarı ışık, ağzını kocaman açarak esneyen bir kedi gibi titreşip kıvrıldı.

Winnie, "Bay Quincy uğrarsa," diye ekledi, "kendisini hatırı sayılır derecede korkutacağını umuyorum."

Kediler gülebilseydi, Winnie o anda hafif bir kıkırdama duyabileceğini düşündü.

Yatağının kenarına yerleşip sol elindeki kıymıkları incelemek için eldivenlerini çıkardı. Kapı çerçevesinden kıymık batması tuhaftı çünkü ahşabı dokunduğunda pürüzsüz görünmüştü. Ama avuç içi ve parmaklarının altında gerçekten de birkaç tane uzun beyaz meşe kıymığı vardı. Winnie tırnaklarıyla çıkarmaya çalıştı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, küçük kıymıkların birkaçı inatla yerlerinde kaldı.

Winnie sonunda iç çekip denemekten vazgeçti. Yatağından kalktı, sandığını karıştırarak en güzel elbisesini çıkardı, silkeleyerek açtı. Yüksek yakalı yeşil muslin kumaş biraz eskimiş ve kenarları hafifçe nemlenmişti ama taşrada çalışan, kendini ahlaksız biri gibi göstermeye hiç niyeti olmayan sert bir mürebbiye için mükemmel bir elbiseydi.

Kafatasına, "Oda sana emanet, Oliver," dedi. "Artık işvereni-me selam verme vakti geldi."

Winnie kuru kıyafetlerini giydiğinde gücü iyice tükenmişti ama yine de bir şekilde gıcırdayan ahşap merdivenleri tırmanarak Dul Leydi'nin çatı katındaki odasına ulaşmayı başardı.

Merdivenlerin tepesindeki kapının önünde durdu, soğuğa karşı titredi. Rüzgâr en sert malikânenin en üst katında esiyor ve her esişte döşemeleri sarsıyordu. Şimşekler çaktığında havai fişek gibi patlıyordu ve çatı, onlara karşı fazlasıyla dayanıksız bir kalkan gibi görünüyordu.

Winnie'nin Dul Leydi'yle yüz yüze yaptığı son konuşmanın üzerinden yıllar geçmişti, ancak içeri girmeden önce kapıya bir kere vurdu; nasıl karşılanacağıyla ilgili kendinden emindi.

Bir zamanlar hizmetkârların yaşadığı çatı katını, Dul Leydi'nin statüsüne uygun bir yatak odasına çevirmek için göz ardı edilemeyecek bir çaba harcanmıştı. Geniş, kubbeli odanın yarısı, Leydi'nin yatağı ve şifoniyerine ayrılmıştı, diğer yarısıysa meşe ve sarmaşık vitraylı üçgen pencerenin önünde bir oturma odasına dönüştürülmüştü. Dul Leydi'nin kendisi, meşeden yuvarlak bir masanın önündeki yüksek sırtlı bir sandalyeye oturmuş, önüne konan ekmek ve yahniyi dalgın dalgın didikliyordu. Masanın karşısında, üzeri örtülü başka bir yemek tepsisiyle ikinci bir yer hazırlanmıştı.

Leydi Longfell, Winnie'nin son görüşünden bu yana oldukça kötü yaşlanmıştı. Bir zamanlar kahverengi olan saçları şimdi bembeyazdı ve sırtının ortasına kadar inen uçları belirgin biçimde kırılğan görünüyordu. Solgun mavi gözleri uyanık olmaktan çok sulanmış hâldeydi, mavi keten sabahlığının altında omuzları ince ve zayıf görünüyordu.

Çatı katında burası hâlâ hizmetkârların yaşam alanıyken kullanılan bir soba vardı, ancak oda yine de evin geri kalanına kıyasla fark edilir derecede daha soğuktu. Orada yaşamak Dul Leydi'nin sağlığı için iyi olamazdı.

Winnie çatı katına girerken Leydi Longfell yukarı baktı ve bir anda duruşundaki büyük gerginlik yok oldu, yerini hissedilir bir rahatlamaya bıraktı.

Leydi hafifçe çatlayan bir sesle, "Bayan Winifred," diye iç çekti. "Ah, işte geldiniz — sizi ilk gördüğüm günkü kadar güzelsiniz. Hatta gözlerim beni yanıltmıyorsa daha da güzelsiniz."

Winnie arkasındaki kapıyı kapattı ve ev ayakkabısı giydi-

ği ayaklarıyla küçük masaya doğru yürüdü. "Çok nazıksınız, Leydi Longfell," dedi. "Fırtına beni perişan etti." Masadaki diğer sandalyeye yerleşti. "Bu akşam yemeğinin benim için olduğunu varsayıyorum," diye ekledi. "Şükürler olsun. Bugün gerçekten çok uzun bir gündü."

Leydi Longfell, Winnie'ye titrek bir gülücükle baktı. "Geldiğinizi söylediğinde Margaret'tan size bir şeyler getirmesini istedim," diye açıkladı. "Lütfen, başka bir şey konuşmadan önce yemek yemeniz lazım. Sırf yaşlı bir kadına yardım etmek için bu kadar yol geldiniz."

Winnie tepsinin kapağını kenara koydu. Altındaki yahni kâsesi, çatı katındaki soğuk havaya rağmen hâlâ buhar çıkarıyordu; Winnie'nin midesi açlıkla hafifçe guruladı. Londra'da bulunan yahni genellikle sulu, içinde küçük et parçaları olan bir yemektir ama bu yemek, sıvıdan çok etten oluşuyordu; bolca sığır ve koyun eti vardı. Winnie gördüğü manzara karşısında içinde kabaran açgözlü iştaha engel olamadı.

İşten önce akşam yemeği, diye karar verip yemeğine başladı. Elinden geldiğince nazik bir tavır sergilemeye çalıştı, ancak kısa sürede pek de önemli olmadığını fark etti. Leydi, Winnie'yi tıpkı Winnie'nin yahniye baktığı gibi aç bir bakışla izliyordu. Yaşça büyük olan kadın, kendilerini bir araya getiren mevzuyu konuşmak için açık şekilde sabırsızlanıyordu.

Winnie, akşam yemeğini normalde olduğundan biraz daha hızlı şekilde bitirdi. Mendilini çıkarıp ağzını silerken, Leydi Longfell nazikçe boğazını temizledi.

Titrek bir sesle, "Daha doyurucu bir şeyler ister misiniz?" diye sordu. "Artık daha hafif yemekler yiyorum ama Aşçı her zaman fazladan bir şeyleri hazır tutar. Margaret'tan bize biraz kahve getirmesini isteyebilirim--"

Winnie sandalyesine iyice yerleşerek tekdüze bir sesle, "Eğer bu konuşmayı daha fazla ertelersem, siz *beni* yiyecekmişsiniz gibi hissediyorum," dedi. "Konuya girelim, Leydi Longfell."

Leydi geceliğinin yakasını soğuktan korunmak için düzelterek

yavaşça nefes verdi. Alçak sesle, "Gelmiş olduğunuz için gerçekten çok minnettarım," dedi. "Geleceğinizden emin değildim."

Winnie başını hafifçe eğerek onayladı. "Bana karşı pek çok kişiden daha naziktiniz, Leydi Longfell," dedi. "Esasen, kendi derslerimi sizin iyiliğiniz sayesinde aldım. Ama bu sebeple gelmedim. Kendimce sebeplerden ötürü bu malikânenin tarihi ve durumuyla ilgileniyorum. Ve tabii... ödeme de vadedilmişti."

Leydi Longfell kollarını sıkıca kavuşturarak, çıplak elleriyle sabahlık kumaşıyla oynadı. *Ödeme* konusundan bahsedilmesi aşırı derecede kaba bir hareketti... ama ikisi de Winnie'nin aslında terbiyeli bir kadın olmadığını biliyordu. Dul Leydi, "Ödenecek," diyerek güvence verdi. "Görünüşe aldanmayın, kendi adıma hâlâ pek çok kaynağım var. Sadece dünyadaki hiçbir para hizmetkârların büyük kısmını burada tutmaya yetmiyor. Bir şekilde hepsi bu malikâneyi terk ediyor."

Winnie yumuşak şekilde, "Para istemiyorum, Leydi Longfell," dedi. "İstediğim şey bilgi. Ama önce bana vermek istediğiniz işten bahsedelim."

Leydi Longfell bir anda başını kaldırıp baktı. "Sizi mürebbiye olarak işe aldım," dedi. "Anladığınızı sanmıştım--"

Winnie dikkatli şekilde, "Ama ben mürebbiye değilim, Leydi Hazretleri," dedi. Elinden gelenin en iyisini yapmasma rağmen, konuşurken kendini başka bir ekmek parçası alırken buldu. "Çocuklarla aram berbattır. Bana farklı bir iş verdiğinizizi sanıyordum, belki Lord Longfell'in anlayamayacağı bir iş."

Leydi gergince gülümsedi. "Torunum Robert'ı korumak için buradasınız," dedi. "Sizi sevmesine lüzum yok, Bayan Winifred, hatta sizden bir şey öğrenmesine de lüzum yok. Sadece onu eylül ayında Eton'a gitmeye hazır olana kadar güvende tutmanızı istiyorum. Robert ve babası çok yakında burada olacaklar, eğer hava sakinleşirse belki yarın."

Winnie kaşlarını çattı. "Torununuzu... Cadıkorusu Malikânesi'nde var olan şey her neyse, ondan korumamı istiyorsunuz," diye netleştirdi. "Ama hizmetçiler bunun hakkında konuşamı-

yor. Peki ya siz?" Elindeki ekmek parçasından zarifçe bir ısırık aldı.

Leydi Longfell, Winnie'nin görgüsünü beğenmediyse bile nazikçe göz yumdu. Leydi solgun ellerini ovuşturdu, kısmen ısınmak ve Winnie'nin düşündüğü kadarıyla kısmen de endişeden. Winnie o esnada, kadının sol başparmağında iri bir yüzük gördü. Beyaz meşe ve donuk gri demirden bükülmüş bir düğümdü.

Leydi hırıltılı şekilde, "Lanet hakkında konuşabiliyorum," diye mırıldandı, "ama hepsini bildiğimi sanmıyorum." Zorlukla yutkunarak devam etti. "Lord Longfell burayı yaptırdığından beri Cadıkorusu Malikânesi'nde hep bir gariplik vardı. Başlarda çok fark edilmiyordu, sadece gece yarısı ufak sesler, koridorlarda fısıltılar vardı. Ama sonra... hizmetkârlar gitmeye başladılar. Bazıları tamamen kayboldu. Gece uyandığımda duvarlarda korkunç, çığlık atan yüzler gördüm..."

Kadın endişe içinde parmağındaki yüzüğü ovarak titredi ve sessizleşti.

Winnie bu kez daha büyük bir ısırık aldı. "Burada perilerin olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

Leydi Longfell donuk şekilde başını salladı. "Hizmetkârların kapıların üstüne astığı demiri gördüm," dedi. "Ama buradaki periler benden kaçıyor, Bayan Winifred. Oğlum Londra'ya ilk kez gittiğinde, bana bu yüzüğü verip hiç çıkarmamamı söyledi. Bunun beni buradaki diğerlerini rahatsız eden korkunç şeylerden koruduğuna inanıyorum."

Winnie dudak büktü, artık yüzüğü daha açık şekilde inceliyordu. Demir, periler için felaketti ve... insan büyücülerine karşı da en hafif tabirle pek *nazik değildi*. Büyülü bir demir yüzük fikri paradoks gibi görünüyordu. Ama bu olasılığı şimdilik kabul etmeye karar verdi. Winnie, "O zaman Lord Longfell büyücü mü?" diye sordu. "Bildiğim kadarıyla büyücülükle ilgili bir ünü yok." Aslında adamın herhangi bir ünü yoktu, sadece etkileyici kereste ihracatı ve tuhaf kırsal malikânesiyle tanınıyordu.

Leydi Longfell, düğümlemiş yüzüğü narin başparmağında

ileri geri hareket ettirerek, "Daha önce hiç böyle düşünmemiştim," diye mırıldandı. "Ama belki de gizli bir büyü yeteneği kazanmıştır. Eğer öyleyse de benimle paylaşmadı."

Winnie, sanki duvarlarda daha önce görmediği çılgılık atan yüzleri keşfedecekmiş gibi, gözlerini yavaşça odanın etrafında gezdirdi. "Belki de çatı katı duvarlarımda yüzler yoktur?" diye sordu. "O yüzden mi buradasınız?"

Leydi titrek parmaklarıyla önündeki şarap kadehine uzandı. "Bazen hâlâ görüyorum," diye itiraf etti. "Burada bile. Ama..." Şüphayle sözlerini yarıda kesti, sonra uyararak: "Beni deli sanacaksınız."

Winnie hoş şekilde güldü. "Perilerin olduğu bir evde yaşıyorsunuz, Leydi Longfell," dedi. "Akıl sağlığınızın *yerinde* olması doğaya aykırı olurdu."

Yaşlı kadın kararsız biçimde başıyla onayladı ama yine de sesini alçaltarak devam etti. Usulca, "Bunun altında yatan toprak, Bayan Winifred," dedi. "Toprak ve bu evi çevreleyen ağaçlar. Bana karşı öyle bir nefretleri var ki bunu *hissedebiliyorum*. Eğer aramızda sadece bir parmak daha mesafe olabilmesi için çatıya çıkabilseydim, yemin ederim çıkardım."

Winnie sol elindeki, orada olmaması gereken kıymıkları tekrar düşündü. "Bu ev Cadıkorusu meşelerinden inşa edilmiş," diyerek gözlemini paylaştı. "Eğer ağaçlar sizden nefret ediyorsa Leydi Longfell, o zaman şüphesiz duvarlar, kapılar ve masalar da ediyor."

Leydi'nin eli o kadar titremeye başlamıştı ki kadehini bırakmak zorunda kaldı. Hareketi zorlanarak yaparken, birkaç damla kan kırmızı şarap masanın üzerine döküldü ve Winnie'nin aklına, Bay Quincy'nin şarap kırmızısı gözlerindeki hafif aşağılama hissi geldi.

Leydi Longfell boğuk şekilde, "Ev, *hepimizden* nefret ediyor," dedi. "Ölüme sebep olacağına eminim. Tek ricam, torunun hayatını kurtarmanız, Bayan Winifred. Koruyabileceğinizi biliyorum. Sizin büyüünüz--"

Winnie, ekmeğinden kalanları sertçe masaya bıraktı. Karşısındaki kadını, "O konuyla ilgili daha alçak sesle konuşun, Leydi

Longfell," diyerek uyardı. "Son zamanlarda Londra'ya gitmediniz. Yeni Lord Büyücü, büyü'nün çoğu türü hakkında katı görüşlere sahip. Alt sınıflar büyü yapacak karaktere sahip değildir, diyor. Onun gözünde hepimiz kara büyücüyüz."

Kadın, Winnie'ye bakarak çok yavaş şekilde gözlerini kırptırdı. Bu fikir onu belirgin şekilde şok etmişti. "Ama... kesinlikle sizden şikâyetçi olamaz, Bayan Winifred—" diye başladı.

"Olabilir," Winnie onun sözünü açıkça keserek yanıtladı. "Gerçekten de olabilir. Özellikle ben *kendisine* karşı çıkmışken." Elini elbisesinin altına bağladığı keseye atıp küçük siyah bir kutu çıkardı. "Sadece bir kez soracağım, Leydi Longfell ve cevabınızdan emin olmalısınız. Bu görevi gerçekten yapmamı istediğinizden *emin* misiniz? İsterseniz yapacağım. Ama artık bir kara büyücü tuttuğunuzu anlıyorsunuz ve bu zaten oldukça kötü bir şey. *Periler* söz konusu olduğunda... fiyatı akıl almayacak kadar yüksek olabilir."

Leydi Longfell, kamburlaşarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Aldatıcı biçimde güçlü bir sesle, "Kararlıyım," dedi. "Hâlihazırda ölüyorum, Bayan Winifred. Eğer ödenecek korkunç bir bedel varsa... o zaman bırakın ödeyen ben olayım."

Winnie bu detayı bilmiyordu... ama düşününce çok şaşırmadı. Masanın diğer tarafındaki kadın, hatıralarındaki kişiye kıyasla zayıf ve tükenmişti, sesinde yorgun bir kesinlik vardı. Winnie, durumu başka yorum yapmadan kabul etmeye karar verdi. "O zaman soru sorarak başlayalım," dedi.

Önündeki ahşap kutuyu açıp yıpranmış bir deste kart çıkardı. Kartları karıştırmaya başladığında Leydi Longfell bariz bir hayranlıkla kendisini izledi.

Leydi mırıldanarak, "Bunu son gördüğümünden bu yana yıllar geçti," dedi. "Kartlara neyle ilgili soru soracaksınız, Bayan Winifred?"

"Torununuz Robert ve geleceği hakkında soru soracağım," diye yanıtladı. "Ama torununuzu tarif etmeniz gerekecek. Olabildiğince dürüst olun, Leydi Longfell. Nasıl bir çocuk?"

Leydi tereddüt etti. Hafif bir mahcubiyetle, "Robert... asidir," diye itiraf etti. "Bir süredir görmedim ama Londra'daki hocalarına canavar gibi davrandığını duyuyorum. Bana karşı her zaman melek gibiydi... ama sanırım beklenecek bir şey."

Winnie kendi kendine başını salladı. Kararlı şekilde, "Bencil ama kurnaz bir yanı var," dedi. "Sanırım ben de küçükken öyleydim."

Leydi gözlerini kırıştırdı. "Ama ben ziyaret ettiğimde ne kadar usluydunuz," dedi. "Kucağıma tırmanıp okuma kitaplarınızdan yüksek sesle bir şeyler okumuştunuz."

Winnie ona son derece tatlı bir gülücükle baktı. "Demek istediğim şey tam olarak bu," dedi. "Pekâlâ, o zaman Robert'ı kupa valesi olarak kabul edelim."

Bunu kararlaştırdıktan sonra, Winnie kartları üçlü gruplar hâlinde dizmeye başladı, bütün kümelerden önemine göre kartlar seçti. Bu işlem epey zaman aldı ama Leydi itaatkârca sessiz kaldı. Kartlar kısa sürede masayı kapladı, öyle ki Winnie kâsesini kenara itmek, mumları taşımak ve hatta bir kartı ekmeğin üstüne koymak zorunda kaldı. Yukarıda gökyüzü gürlemeye devam etti, kirişler sallandı.

En nihayetinde Winnie önündeki kartlara bakarak anlamlarını değerlendirdi.

"Ne kadar çok hapishane," diye mırıldandı.

Leydi Longfell kaşlarını çatı, Winnie'nin söylediği ifadeye dair bir ipucu aramak için başını eğdi. "Anlamıyorum," dedi.

Winnie ona baktı. Üç kartlık bir grubu işaret ederek, "Bakın," dedi. "Kupa valesi iki tane yediliyle çevrelenmiş. Ve burada, maça kraliçesi, o da tıpkı sizin gibi eşini kaybetmiş durumda, iki tane başka yedili tarafından hapsedilmiş. Maça valesi, kötü huylu ve yaramaz bir adam, onlular tarafından hapsedilmiş." Kaşlarını çatı. "Hepiniz birbirinize bağlısınız. Belki de birbirinizi hapsediyor olabilir misiniz?"

Dul Leydi boğazının arkasından endişeli bir ses çıkardı. "Hapishane bu ev," dedi. "Belki de anlamı budur. Robert'ın buradan tekrar ayrılmasını sağlamalısınız, Bayan Winifred."

Winnie başını salladı. "Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi. "Neyse ki bu falda ben de görünüyorum... ama ben hapsolmuş değilim." Parmağıyla ekmeğin üzerindeki karta dokundu. "Ben her zaman karo valesi oldum, yani tam anlamıyla yalancı. Önümde karo onlusu var ve karo dokuzlusu bu yolculuğun yorucu olacağını söylüyor."

Winnie kartların bütün serisini bir kez daha inceleyip sinirle homurdandı. "Üç valeyiz, hep birlikte," diyerek dişlerini sıktı. "Ne biçim karmaşa. Birbirimize sıkıntı vermeden duramayız. Kavgalar ve sahte dostluklar bizi bekliyor."

Leydi Longfell şimdi sabahlığını huzursuzca çekiştirdi. "Her şey çok belirsiz," dedi. "Kartlara torunuma en iyi şekilde nasıl yardım edebileceğimizi soramaz mısınız?"

Winnie soluk renkli kaşını kaldırdı. "Falımı ne kadar kesin hâle getirirsem, o kadar yanlış olurlar, Leydi Hazretleri," dedi. "Gelecek pek çok küçük kola ayrılan bir nehir gibidir. Önce ana akışın nereye yöneldiğini belirlemem gerek." Yedilileri işaret etti. "Bunlardan dördü hizmetkârlardan biriyle ilgili bir entrikayı gösteriyor. O hâlde maça valesi Bay Quincy olmalı. Bana böylesi doğruymuş geliyor; o adam torununuzun geleceğinde merkezi bir yere sahip. Bay Quincy hakkında neler biliyorsunuz, Leydi Longfell?"

Dul Leydi başını iki yana salladı. "Bu ismi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Kim o Bayan Winifred?"

Winnie, Cadıkorusu Malikânesi'nin kapısını açan adamı hatırladı. "Bay Quincy burada uşak olduğunu söyledi," dedi. "Eğer periyse yalan söyleyemez... ama bu ne anlama geliyor, bilmiyorum. Onu siz işe almadınız, dolayısıyla *sizin* uşağınız olamaz."

Leydi Longfell yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hafızam henüz fazladan bir uşağı unutacak kadar zayıflamadı," diyerek Winnie'yi temin etti.

"İki tane onlu," Winnie kendi kendine mırıldandı, hâlâ masaya bakıyordu. "Buradaki biri rolünü değiştirebilir. Mantıklı; perilerin çoğu yalnızca en başta hizmetkârlık rolü yapar. Belki Bay Quincy yarın av alanı bekçisi olmaya karar verir."

Kartları birkaç kez daha tarayarak anlamları üzerine düşündü. Sonunda, kartları teker teker toplayıp desteye geri yerleştirmeye başladı.

Leydi Longfell şaşkınlıkla, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

Winnie, "Hiç de değil," dedi. "Sadece başlangıç. En azından, fazladan uşak hakkında daha fazla şey öğrenmem gerektiğini biliyorum."

Bu yanıt, yaşlı kadının kaygılarını en azından bir nebze yatıştırmış gibiydi. "Bilgiye ihtiyacınız olduğunu söylemişsiniz, Bayan Winifred," dedi. "Aradığınız şey neyse size sunmak için elimden geleni yapacağım."

Winnie fazladan ekmek de alarak kutuyu tekrar keseye koydu. Sandalyeden nazik bir gülümsemeyle doğruldu. "Aradığım bazı cevapları çoktan aldım," diye belirtti. "Size daha sonra daha fazla sorum olacak."

Leydi Longfell yavaşça başıyla onayladı ama bu cevap kendisini açık şekilde afallatmıştı. Winnie kapıya yöneldiğinde yine de arkasından seslendi: "Tatlı rüyalar, Bayan Winifred."

Winnie içinden, *pek muhtemel değil sanırım*, diye geçirdi.

Ama bu düşünceyi kendine saklayarak tavan arasının kapısını arkasından kapattı.

Margaret en azından, gece için ayrılmadan önce Winnie'nin şöminesini yakmaya vakit ayırmıştı. Ancak ısının havaya yayılması zaman alıyordu, Winnie şöminenin önüne oturup derisinin altından Cadıkorusu Malikânesi'nin minik kıymıklarının sonuncusunu çıkarırken titriyordu. Gaddar uğraş ellerini kana buladı ama Winnie acının bu uğraşa degeceğinden neredeyse emin olarak sabırla devam etti. Bütün kıymıkları sırayla şömineye atıp alevlerin kıymıkları tüketişini izledi.

Ancak kıymıkların tamamını çıkarıp attığından tam anlamıyla emin olduktan sonra ellerini sildi. Yatak örtülerinin altına gi-

rerek, kaz tüylerinin beden sıcaklığını hapsedip kendisini daha da ısıtmasını bekledi.

Sonunda bir şekilde uykuya dalmış olmalıydı çünkü gecenin bir yarısı aniden, hareketsiz ve sessiz bir odada uyandı. Fırtınanın artık geçtiğini fark etti.

Belli belirsiz, duvarlarındaki sarmaşık oymalarının içinde daha önce orada olmayan kıvrımlı sarmallar olduğunu fark etti. Şöminesinin közleri, bu detayları aydınlatacak kadar parlak olmasa da yüreğinin derinliklerinde, gördüğü şeylerin insan yüzleri olduğunu biliyordu.

Bu sarmalları fark ettiği anda koridordan yükselen fısıltıları duydu. Nefes nefese çıkan bu sesler kasvetliydi, tınları tartışılmaz derecede düşmancaydı.

Winnie başını iki yana sallayıp tekrar örtülerin altına gömüldü. Yorgunca, "Hayır," diye mırıldandı. "Kesinlikle hayır. Bu gece hayaletlerle ilgilenecek hâlîm yok. Yarın gece hayaletli koridorlarınızda yürüyeceğim, söz veriyorum."

Fısıltılar elbette yanıt vermedi. Ama gece ilerledikçe, Winnie yastığının altından bile koridorda tiz bir miyavlama ve boğuk bir *çarpma* sesi duydu. Ardından kuşkulu bir erkek sesi küfürler savurdu.

Belki beş dakika sonra, bir kedi ağırlığı Winnie'nin ayaklarına yerleşti ve derin bir memnuniyetle mırlamaya başladı.

Winnie gülümseyip tekrar uykuya daldı.

Düzenleme
Ny.özlem

Winnie birinin şöminesiyle uğraştığını duyunca uyandı.

Margaret sessizce içeri girmiş, ocaktaki külleri süpürüp sağlam odunlarla yeni ateş yakmaya koyulmuştu. Winnie, gelişinden bu yana en az bir tane kömür sobası görmüştü ama yatak odasındaki ve ortak odalardaki şömineler hâlâ odunla yanıyordu. Muhtemelen hepsi yakındaki Cadıkorusu meşelerinden toplanmışlardı. Hizmetçi açıkça onu uyandırmamaya özen gösteriyordu ki Winnie bunun son derece nazikçe olduğunu düşündü ama eski içgüdüleri her zaman devreye girerdi, özellikle de biri uyurken kendisine yaklaştığında. O yüzden artık kaçınılmaz şekilde tamamen uyanmıştı.

Winnie'nin ayaklarındaki kedi ağırlığı gitmişti ancak Oliver'ın muhtemelen etrafta dolaşp düşmanlara (veya ikramlara) karşı tetikte olduğunu biliyordu. Erkek kedi artık hiçbir şey *yiymese* de yine de biraz balık ya da bir kâse kremayı koklama fırsatını takdir ediyor gibi görünüyordu.

Winnie, fısıltıları engellemek için başını gece boyu örtülerin altına sokmuştu ama şimdi burnunu dışarı çıkarıp hafifçe esnedi. Resmi şekilde, "Günaydın, Bayan Margaret," dedi. "Duvardaki yüzlerin kaybolduğunu varsayıyorum?"

Margaret çığlık gibi bir ses çıkardı, küçük süpürgesini neredeyse elinden düşürüyordu. Omzunun üzerinden Winnie'ye keskin bir bakış attı; yumuşak hatlı yüzüne gergin, temkinli bir ifade hâkimdi. Titrek bir sesle, "Du-duvarlar normal görünüyo, Bayan Hall," dedi.

Winnie'nin, sıcacık yatağını bırakmaya pek gönlü olmasa da doğrulup oturdu ve parmaklarıyla saçlarındaki düğümleri açmaya başladı. Dalgınca, "Peri oyunları söz konusu olduğunda fısıltılar hayli zararsızdır," dedi, "ama duvarlardaki yüzlerin biraz ürkütücü olduklarını kabul etmem gerek. Acaba bir anlam taşıyorlar mı yoksa sadece daha fazla korkutmak için göz yanıl-samaları mı, merak ediyorum."

Margaret gözlerini ona dikti. Şaşkın şekilde, "Oyun mu?" diye tekrarladı.

Winnie kurnazca gülümsedi. "Bay Quincy dün gece kapımın önünde dolaşıyordu," dedi. "Hizmetkârları korkutup kaçırmak için geceleri burada illüzyon gösterileri yapıyor. Dramatik olmayı sevdiğini kabul etmem gerek. Ama dün gece hata yaparak kendini ele verdi, artık perde aralandı."

Winnie bir yandan perilere hayran kalmaktan kendini alamı-yordu. Eğer Cadıkorusu Malikânesi'ndeki sorunların hepsine sebep olan kişi gerçekten oysa, sadece korkunç işaretler ve bir parça örümcek ağı büyüleriyle harika bir iş çıkarmıştı. Kısacası tek kişilik bir korku gösterisiydi.

Margaret şu anda Winnie bir şeyle başına vurmuş gibi sersem-lemiş ve hafifçe midesi bulanmış gibi görünüyordu. Hizmetçi, "Şöyle mi diyosunuz... Cadıkorusu Malikânesi aslında tehlikeli bile değil mi?" diye sordu. "Hepimiz boş yere mi korkmuşuz?"

Winnie başını iki yana salladı. "Burası bir şekilde *tehlikeli*," dedi. "Eminim. Ama sanırım büyük kısmınız, gerçek tehlikesiyle karşılaşamayacak kadar çabuk korkup kaçmışsınız." Battaniyeyi pelerin gibi omuzlarına doladı, artık bu fikri ciddi şekilde düşünüyordu. "Bay Quincy'nin aradığım cevapların hepsine sahip olduğuna eminim. Ama onu bu cevapları *vermeye* nasıl zorlaya-cağım?"

Margaret titrek şekilde, "Bunu... *bana* mı soruyosunuz?" di-yerek araya girdi.

Winnie gözlerini kırptırdı. "Ne?" diye sordu. "Ay, ha-yır. Özür dilerim. Sizi bütün bunlara dahil etmek istememiş-

tim, Bayan Margaret. Sadece kendi kendime konuşuyordum." Battaniyeleri omuzlarından dikkatlice sıyırdı, soğuk sabah havasına istemeye istemeye katlanarak sabahlığını almak için ayağa kalktı. "Onu bir şekilde köşeye sıkıştırmam gerekecek. Ama Bay Quincy'nin bu evi benden çok daha iyi bildiğine eminim. Bugünü malikâneyi gezip anlamaya çalışarak geçireceğim--"

Margaret dikkatli şekilde, "Genç efendiyle tanıştıktan sonra, demek istiyosunuz?" diye sordu. Sesi artık bir gece önce tanıştığı zarif kadına değil de vahşi bir hayvana hitap ediyormuş gibi temkinliydi.

Winnie yürüyüş botlarından birine takılıp sendeledi, hafifçe küfretti. "Evet?" dedi ama kelime istediğinden daha çok soru gibi çıkmıştı. "Yani... evet, elbette. Genç efendiyle görüşeceğim. Eğer bugün gelirse tabii." Winnie'nin bütün çabalarına rağmen sözlerine hafif bir hoşnutsuzluk sızdı. Gerçekten de kendisine bir çocuğun bakımının emanet edilmesi fikri saçmaydı. Kendisi *çocukken* bile çocukların yanında olmaktan pek keyif almazdı.

Margaret, "Lord Longfell'in uşaklarından biri birkaç dakika önce eşyalarının bi kısmıyla birlikte ondan önce geldi," diyerek bilgi verdi. "Lord Hazretleri öğlene kalmadan burda olcakmış."

Winnie dudaklarını birbirine bastırdı ve gün için planlarını kafasında yeniden gözden geçirdi. Aslında yemek yemeye ve kendini toparlamaya ancak yetecek kadar vakti olduğunu fark etti. Margaret'a temkinli bir bakış attı.

"Onunla hiç tanıştınız mı?" diye sordu. "Genç efendiyle yani."

Margaret başını iki yana salladı. "Lord Longfell arada bi gelir sadece," dedi. "Ve oğlunu daha önce hiç getirmemişti."

Winnie gözlerini kıstı. "İlginç," diye mırıldandı. "Hiç yaşamadığın bir eve bu kadar masraf yapmanın anlamı ne?" Belki de periler beklenmedik bir tehdit, diye geçirdi içinden. Hizmetkârların hepsi Lord Longfell'in perilerin varlığına inanmadığını söylemişti... ama Winnie artık bunun da doğru olduğunu düşünmeye başlamıştı.

İç çekip omuzlarını dikleştirdi. Daha yüksek sesle, "Bugün

uzun bir gün olacak gibi," dedi. "Söyler misiniz Bayan Margaret, Cadıkorusu Malikânesi'nde kahvaltıyı nasıl yapıyoruz?"

Dul Leydi kahvaltısını çoğunlukla odasında yediğinden, evin geri kalanı açısından kahvaltının pek de belirli bir düzeni yoktu. Winnie, mutfağa uğrayarak birkaç soğuk yumurtayla sosis aldı; önceki akşamdan kalma yarı bayat ekmekler de vardı, hepsini tereddütsüz şekilde aşırı.

Aşçı, Winnie sosislerden birini kemirirken şüpheyle, "İyi dinlenmişsiniz," diye gözlemledi. Diğer kadının gözleri yorgunluktan hâlâ çöküktü; kendi kahvaltısını yemek için masaya oturduğunda bile bitkin görünüyordu.

Winnie, "Şimdilik," diye karşılık verdi. Aşçı'yı dikkatle inceledi. "Ama siz bütün gece uyanıktınız. Sadece fısıltılar yüzünden olamaz, değil mi?"

Aşçı elbette yanıt vermedi. Onun yerine, hafifçe şiddet içeren bir hareketle çatalını yumurtaya sapladı.

Winnie neşeyle, "Bugün evi dolaşacağım," diyerek devam etti. "Kaçınmam gereken odalar var mı?"

Aşçı iç geçirip gözlerini ovdu. "Birkaç odayı kapattık," dedi. "Bu, boş oldukları anlamına gelmiyor. Eğer bir odada Holland kumaşından kadife örtüler görürseniz, oralarda vakit geçirmenizi tavsiye ederim." Bir an duraksadı, sonra ekledi: "Özellikle de kış bahçesinden uzak durun."

Winnie itaatle başını salladı. Elbette, eninde sonunda kış bahçesini inceleyecekti ama öncesinde Cadıkorusu Malikânesi'nin güvenli bölgelerini öğrenerek tanıdık bir alan oluşturmak daha mantıklı görünüyordu.

Merdivenlerde ayak sesleri yankılandı ve kısa süre sonra Margaret mutfağın kapısından başını uzattı. Nefes nefese, "Geldiler!" dedi. "Lord Longfell'in özel uşağı ortalığı velveleye veriyö. Küçük beyi evin uşağına teslim etmek istiyomuş, uşağı-mız yok diyip durdum!"

Winnie, "Belli ki çocuğun sorumluluğunu üstlenmem gerekecek," diyerek iç çekti. Masadan kalktı, özlem dolu son bir bakış attıktan sonra tabağını terk etti. "Adı ne? Özel uşağın yani."

Margaret ona doğru minnettar bir bakış attı. "Bay Turner galiba," dedi. "Nerdeyse tek kelime bile etmeye fırsat bulamadım ama birinin adını söylediğini duydum."

Winnie yeşil muslin elbisesini düzeltip en sert ifadesini takındı. "İkisini de halledeceğim," dedi.

Winnie üst kata çıkarken evin her yanına yayılmış çeşitli boyutlarda seyahat sandıklarıyla karşılaştı; eşyalar veranda boyunca istiflenmiş hâldeydi, öyle ki etraflarından dolaşmak zorunda kaldı. Yanında duran çocuktan ötürü son derece bunalmış görünen yabancı bir adam ön kapının yanında oyalanıyordu.

Bahsi geçen adam uzun boylu ve yakışıklıydı. Uzun, siyah saçları geriye doğru düzgünce taranmıştı, böylece biçimli elmacıkkemiklerini en iyi şekilde sergiliyordu. Yakın zamanda yolculuk yapmış olmasına rağmen, giyiminde şehirli bir hava vardı. Koyu renkli yeleği fazla düzgün ütülenmişti ve baldırları, pek kullanışlı olmayan çoraplarla sergileniyordu.

Yanındaki kahverengi saçlı çocuk da oldukça iyi giyimliydi ama genel tavrı daha az asıldı. Küçük bedeni için özel dikilmiş kısa pantolon ve yelek giymişti, üstüne de uzun bir ceket almıştı. Giysileri yetişkinlere ait olsa da yüzündeki ifade tamamen çocuksuydu; ağzındaki tatsız kıvrılma, burada olmayı ne kadar istemediğini açıkça belli ediyordu.

Winnie deri bir sandığın etrafından dolaşırken, "Bay Turner?" diye sordu.

Kapıdaki adam adını duyunca döndü. Âdeta ne kadar saygı göstermesi gerektiğini hesaplıyormuş gibi hızla Winnie'nin elbisesini ve genel duruşunu süzdü. Winnie sessizce bel zincirine iliştirilmiş, tehlikeli gümüş cep bıçağına büyük saygı duyması gerektiğini düşündü ama erkekler önemli detayları nadiren fark ederlerdi. Yine de adam tarafsız bir nezaket seviyesine karar verdi. "Ben oluyorum," diye karşılık verdi. "Ben kiminle konuşuyorum?"

“Adım Winifred Hall,” dedi. “Mürebbiye olarak buradayım. Genç beyefendinin sorumluluğunu buradan itibaren ben alacağım.”

Bay Turner ifadesini, Winnie’nin belirttiği pozisyon karşısında bir parça daha medeni hâle getirdi. Winnie mürebbiye olarak ne hizmetkâr ne de tam anlamıyla aileden sayılırdı, ancak her halükârda, Margaret gibi bir hizmetçinin maruz kalabileceği huysuz ruh hâlinin hedefi olmaya uygun değildi. Özel uşak yine de sabırsızca çocuğu Winnie’ye doğru itti, ondan bir an önce kurtulmaya hevesli olduğu apaçık ortadaydı.

“Bayan Hall,” dedi, “Lord Longfell’in tek oğlu, Efendi Robert. Onu sizin yetenekli gözetiminize bırakıyorum.”

Winnie, henüz tek kelime etmemiş olan çocuğa göz attı. “Bitkin görünüyorsunuz, Efendi Robert,” dedi. “Akşam yemeğinden önce dinlenmek isterseniz odanızın hazır olduğunu sanıyorum.”

Robert bu öneri karşısında suratını daha da astı. “Babamla birlikte avcı kulübesinde kalmayı tercih ederim,” dedi. Sesi tiz ve hafifçe genizdendi; bu tek başına rahatsız edici olmayabilirdi fakat konuştuğu bütün kelimelere ince bir küçümseme tonu eşlik ediyordu, bu da Winnie’nin dişlerini sıkmasma sebep oldu.

Winnie dikkatini tekrar arabacıya çevirdi. Sorgulayıcı şekilde, “Avcı kulübesinde mi?” diye tekrarladı.

Bay Turner çoktan kapıya yönelmişti. Bu son bölünmeyle birlikte, elini kapı pervazına koyarak yüzünü buruşturup duraksadı. “Lord Longfell, kendisini eski av bekçisinin konutuna yerleştirdi,” diye açıkladı. “Efendi Robert kendisine göz kulak olabilesiniz diye burada, Cadıkorusu Malikânesi’nde kalacak.”

Winnie, “Anlıyorum,” dedi. Bu tek kelime, yüksek sesle dile getirilmesi ihtiyatsızca olabilecek bir anlam dünyasını barındırıyordu. Winnie’nin gerçekten anladığı şey, malikâne lordunun evin çatısının altında uyumaması gerektiğini bildiğiydi. Ancak Lord Longfell buna rağmen, oğlunu Cadıkorusu Malikânesi’nin lanetiyle baş başa bırakmak konusunda pek de endişeli değil gibi görünüyordu.

Bay Turner, Winnie'nin tek kelimelik yanıtından bunların hiçbirini anlamadı. Onun yerine, bu cevabı gitmesi için kendisine verilen müsaade olarak kabul etti, konuşmadan tamamen sıyrılmak için fırsat olarak gördü. Ceketini düzeltti ve Winnie'ye başıyla bir kez selam verip hızla dışarı çıktı; muhtemelen bahsi geçen avcı kulübesinde Lord Longfell'e katılmak niyetindeydi.

Robert gözlerini Winnie'ye dikti. Winnie de karşılık vererek ona baktı.

Bu uzun sessizlik anında, ikisinin de birbirlerinin yanında kalmak istemedikleri hemen belli oldu.

Winnie nihayet, "Odanızı göstereyim, Efendi Robert," dedi. "Belki sakinleşmeye yardımcı olması için biraz çay içmek istersiniz." Sözleri kendi kulaklarına bile garip geldi.

Robert donuk şekilde, "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," dedi. Babasının hizmetkârı gittikten sonra ifadesi açıkça düşmanlık dolu hâle gelmişti.

Winnie zekice, "Ne kadar şanslısınız," diye karşılık verdi. "Ben de bebek bakıcısı değil, mürebbiyeyim. Hatta görevimin, diğer şeylerin yanı sıra size bunların arasındaki farkı öğretmek olduğunu söyleyebilirim." Winnie başta mürebbiye olmayı istememiş olabilirdi ama acımasız şekilde yorum yapma fırsatını hiçbir zaman göz ardı edemezdi.

Robert, gözlerini kısarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Londra'da gerçek öğretmenlerim var," dedi. "Bana matematik, Yunanca ve tarih öğretiyorlar. *Sen* bana ne öğreteceksin? Nakış mı?"

Winnie, "Hah!" dedi. "Ne kadar da hızlı bir öğrencisiniz, Efendi Robert. Hizmetkârları aşağılama sanatını çoktan öğrenmişsiniz." Ellerini arkasında birleştirip ona doğru eğildi. "O kadar nazikçe sordunuz ki sanırım size *gerçekten* nakış öğreteceğim. İlk dersiniz olur."

Robert, o kadar büyük bir korkuyla geri çekildi ki Winnie bir an nakış sözünden dolayı çocuktan özür dileme ihtiyacı hissetti. "Yapamazsın!" diye homurdandı. "Babama söylerim!"

Winnie alaycı şekilde, "Öyle mi?" diye sordu. "Görünüşe göre önce babanızı *bulmanız* gerekecek."

Winnie *bu* gözleminin belki biraz fazla iğneleyici olduğunu geç de olsa fark etti. Yetişkinlerle başa çıkmaya o kadar alışmıştı ki onlar bu tür saldırı ve hakaretleri nispeten soğukkanlılıkla karşılar ya da en azından bunu hak ederlerdi. Robert sözlü atışmalarını tecrübesizliğinin sahip olduğu tüm o acımasızlıkla başlatmıştı, ancak şimdi, çenesindeki titremeyle yere bakarak belirgin şekilde sessizleşmişti.

Robert, üst sınıf çocuklarının pek çoğu gibi, kullanılmayan bir mobilya parçasına benzer şekilde köşeye atılmıştı. Winnie, eğer yapabilseydi babasının, çocuğu ilginç sayılacak yaşa gelene kadar üzerine örtü atıp öyle kalmasını sağlayacağından emindi. Robert bu açıdan, Cadıkorusu Malikânesi'ndeki kapalı odalara oldukça benziyordu.

Ancak Winnie'nin tabiatında, kendini düşmanı ilan eden insanlardan geri çekilmek yoktu. Aniden hissettiği huzursuzluğa rağmen, özür dileme düşüncesi kendisine o kadar yabancıydı ki aklına bile gelmedi. Onun yerine, konuşmalarını tamamen çözmüş gibi yaparak merhamet gösterdi. "Yukarı, Efendi Robert," dedi. "Beni takip edin."

Robert, Winnie'yi bezgin bir şekilde takip etti. Winnie'nin birkaç oda uzağındaki oda, Winnie'nin odasından daha büyük olsa da küçük müstakbel lord için hâlâ hayli sade bir odaydı; sadece küçük bir yatak ve birkaç parça işlevsel mobilya vardı. Robert, kapıda dururken tiksintiyle burun delikleri genişledi. Elbette son hakaret, neşeli sarı nergislerle işlenmiş renkli cam pencereydi. Nergis çocuk çiçeğiydi ve bu da odayı yatak odasından çok bebek odası gibi gösteriyordu.

Neyse ki Margaret, Robert'ın gelişini bekleyerek şömineyi yakmıştı; ateş, yeni çevresini nefretle karşılaşmasına rağmen çocuğu içeri çekti. Kısa süre sonra ellerini alevlerin önünde ısıtarak duruyordu.

Winnie, "Çay isteyeyim," dedi.

Robert bu kez cevap vermedi. Konuşarak Winnie'nin canını sıkırmaya yönelik talihsiz girişimlerinin ardından, sanki artık somurtarak sessiz kalmaya karar vermişti.

Winnie yatak odasının kapısını kapatıp aşağı doğru ilerlerken içinden, *belki de en iyisi budur*, diye geçirdi.

Mutfağa vardığında Aşçı kendisi için çay yapıyordu, o yüzden su kaynıyordu. Winnie, sadece bir demlik çay alıp, son birkaç soğuk sosisi de beraberinde götürmeye karar verdi. Fakat aldıklarını yukarı çıkarırken, aklının bir köşesinde huzursuz edici bir his, yavaşça kendini göstermeye başlamıştı.

Robert'ın yatak odasının kapısının açık olduğunu görünce ağzından hanımefendilere pek yakışmayacak bir kelime çıktı.

Kendi kendine, "Tabii ki," diye mırıldandı. "Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım." Tepsiyi boş odadaki sehpalardan birinin üzerine bıraktı ve hızla dışarı çıkarak genç efendinin nerede olduğuna dair koridorda ipuçları aradı.

Winnie'nin malikâneyi keşfetme isteği, sorumluluğundaki kayıp çocuğu ararken kapıları teker teker açmasıyla bir şekilde gerçekleşti. Gerçi odaların hiçbirisiyle ayrıntılı olarak ilgilenmeye vakti olmadı.

Arayışı onu, şu anda hizmetkârların olmadığı zemin kata yönlendirdi. Cadıkorusu Malikânesi gündüz vakti bile mezarlık kadar sessizdi; terk edilmiş seyahat sandıkları tuhaf mezar taşlarıymış gibi etrafa dağılmışlardı. Lord Longfell'in şehirden gelen hizmetkârları, uşak ya da sürekli getir götür yapan biri olmadığından belli ki eşyaları oldukları gibi bırakıp, başka birinin taşınmasını beklemeyi tercih etmişlerdi.

Winnie, Robert'ın seyahat sandıklarından birinin içinde saklandığından *nispeten* emindi. Eğer öyleyse, orada uzun süre kalmayı kesinlikle hak ediyor, diye karar verdi. Bu nedenle eşyaları geçip gitti ve malikânenin merkezinden yavaşça dışarı doğru, boş odaların arasında ilerledi. Ana salona yakın olan denediği ilk kapı kilitliydi. Karşısında, kararlı küçük bir oğlan çocuğu için saklanacak pek fazla alan barındırmayan yemek odasını buldu.

Doğu tarafında, görece düzenli tutulan bir giriş salonu vardı, ötesindeki misafir odası ise uzun süredir hizmetçi süpürgesi görmemiş gibiydi.

Winnie'nin açtığı her yeni kapıyla birlikte içinde biriken hayal kırıklığı keskin bir utançla birleşiyordu. Leydi Longfell onun gerçek bir mürebbiye olmasını beklemiyor olabilirdi ama Winnie, Cadıkorusu Malikânesi'nde olduğu süre boyunca çocuğa göz kulak olacağına dair söz *vermişti*. Göz kulak olması gereken kişi ortada yokken sözünü tutmak pek mümkün olmayacaktı. Kısa süreliğine, Robert'ın kendi kaderini çizmesine müsaade etmeyi düşündü. Cadıkorusu Malikânesi'nin tehlikeleri onu belki yutar-
dı, belki de yutmazdı. Her halükârda, perilerin yetişkinleri dinle-
meyen yaramaz çocukları kaçırmaması doğal bir durum değil miydi?

Ama Winnie, malikâneyi araştırmak için mürebbiye bahane-
sine ihtiyacı vardı. Robert ortadan kaybolursa işi de sona ererdi.

Derin bir iç çekip sonuçsuz arayışına geri döndü. Fakat tam on iki yaşındaki bir çocuk tarafından alt edildiğini düşünmeye başlıyorken, hemen arkasındaki tahta döşemelerde küçük ayak-
kabıların aceleci sesini duydu. Tam zamanında dönüp, Robert'ın köşeyi dönerken küçük beden ceketinin eteklerinin gözden kay-
boluşunu yakaladı.

Sessizce, "Periler tarafından lanetlenmiş bir evde saklambaç oynamak bugünkü planlarımın arasında *yoktu*," diye homurdan-
dı. Yine de eteğinin ucunu yukarı kaldırıp adımlarını mümkün olduğunca hafif ve sessiz tutarak genç efendinin peşine düştü.

Winnie kuzey koridorunda ilerlerken, ev ayakkabıları koyu renkli toz lekeleri toplamaya başladı. Pencereleden süzülen öğ-
len ışığı, yolunu aydınlatmak için ancak yeterliydi ama gözleri karanlığa alışmaya çalışırken, hemen önünde açılan kapının be-
lirgin gıcırtısını duydu.

Winnie, çocuk kendisini geçmeden yakalamaya kararlı bir şekilde hızını artırdı. Koridorun en sonunda, hâlâ yarı açık du-
ran kapının aradığı kapı olduğunu gösteren soluk bir ışık çizgisi gördü. Kapıyı hızla itip içeri daldı...

...ve kendisini tam olarak kaçınmayı umduğu odada buldu.

Cadıkorusu Malikânesi'nin kış bahçesi nispeten küçük, sekizgen bir odaydı ve baştan aşağı hayalet gibi beyaz örtülerle kaplanmıştı. Köşelerde terk edilmiş saksılar duruyordu, zemin ölü çiçeklerin kuru kalıntılarıyla kaplanmıştı. Yapraksız iki portakal ağacı, işkencelerinden kaçmaya çalışıyormuş gibi tavana doğru uzanıyordu. Odanın bahsedilebilecek tek bir duvarı bulunuyordu. O duvarın karşısında, tozlu vitray pencereler zeminden tavana kadar uzanıyor, solgun güneş ışığının besleyici etkisini en aza indiriyordu. Rengârenk güllerin keskin görüntüleri vitrayları kaplıyor, evin dışındaki dünyaya dair her türden ipucunu boğuyordu. Winnie, geldiğinden beri ilk kez kartlarının da tasvir ettiği gibi burasının gerçek bir hapishane olduğunu düşündü.

Aşçı, Winnie'yi kış bahçesinde tehlikeli bir şeyler olduğu konusunda uyarmıştı ama konuyu detaylandırmamıştı. Winnie ona elbette inanıyordu... ama Robert buraya geldiyse, içeri girmek gibi bir seçeneği yoktu.

İçeri girerken dikkatlice adımlarını yavaşlattı, etrafındaki beyaz örtülerle kaplı mobilyaları gözden geçirdi. Bütün tümsekler, açığa çıkarılmayı bekleyen kaygı verici birer gizemdi ve eğer aklına koymuşsa, hepsi asi bir çocuğu saklamaya yetecek kadar büyüktü. Malikânedeki ufacık bir hava akımı, örtüleri hafifçe dalgalandırarak, sanki hepsi yavaşça nefes alan hayaletlermiş gibi görünmelerine neden oluyordu. Kış bahçesindeki Holland kumaşları tozlanmış ve diğer odalara kıyasla dokunulmamış olmalıydı... ama Winnie'nin keskin bakışları uzak pencerelerden birinin yakınındaki, üzerinde hiç toz olmayan bir örtüye takıldı; bir piyanoyu örttüğünü tahmin ediyordu. Bütün adımlarını dikkatle ölçerek, mümkün olduğunca sessiz şekilde ona doğru yürüdü.

Gözlerini kısarak örtüye baktı. Kış bahçesinin etkileyici olmayan ışığı, altındaki zayıf silueti belli belirsiz ortaya çıkarıyordu. Kabaca, rahatsız edici küçük bir çocuğun piyano taburesinin altına saklanmış hâline denk düşecek bir boyut ve şekildeydi.

Winnie, "Bütün bunlar *fazlasıyla* gereksizdi, Efendi Robert—" diye başladı.

Fakat örtüyü çekip alınca kafası karıştı.

Beyaz örtünün altında gerçekten de piyano vardı. Eski ve ağırbaşlıydı, o kadar koyu bir kahverengiyle boyanmıştı ki neredeyse siyah gibi görünüyordu. Fildişi tuşlarının, zaman içinde çok fazla kullanıldıkları belli oluyordu; bazılarında hayali parmakların dokunduğu küçük oyuklar vardı.

Ne var ki Winnie piyanonun örtüsünü kaldırdığında taburenin altında kimse yoktu.

Clarimonde'un defne meyvesi kokulu parfümü burnunu tatlı ve alaycı şekilde gıdıkladı.

Bay Quincy arkasından, "Mürebbiye Hanım ne kadar da uzaklara gelmiş," dedi.

Winnie derin bir iç çekerek önündeki piyanonun arkasına elini koydu. "Başka bir illüzyon," diyerek gözlemini paylaştı. "Tebrikler, Bay Quincy. Sizi tamamen gürültü ve öfkeyle dolu, zarafetten yoksun biri sanmıştım... ama esasen, detaylara sanatçı duyarlılığıyla yaklaşıyorsunuz. Merak ediyorum, ne kadar ayırtmaya inebilirsiniz?"

Bay Quincy yavaşça Winnie'nin etrafında dolaştı, göz ucuyla kadını takip ediyordu. Kimliği sorgulanır hâle geldiğinden beri hareketlerinde belirgin bir avcı tavrı vardı. Adamın ilk kez karşılaştıklarında sergilediği mütevazı tavır artık geride kalmıştı. Şarap kırmızısı gözleri, Winnie'nin hatırladığına kıyasla daha parlak ve daha rahatsız ediciydi; elmacıkkemikleri insanüstü derecede keskin, bedeniye fazlasıyla inceydi. Ama en şaşırtıcı olanı, ceketinin altından dikkatsiz şekilde sarkan uzun sıçan kuyruğuydu.

Bay Quincy, "Yerinizde olsam merak etmezdim," dedi. "Sağlığınız açısından iyi olmayabilir, Bayan Winifred Hall."

İsmi vurgularken garip ve tehditkâr bir tavır takınmıştı... ve Winnie o anda Bay Quincy'nin bunun *gerçek* adı olduğuna inandığını fark etti.

Bütün büyücüler isimlerin derin ve korkunç bir gücü olduğunu çok iyi bilirdi. İçinde ufacık büyü kırıntısı taşıyan herhangi bir varlık, insanların tam ve dürüst isimlerinden korkunç şekilde istifade edebilirdi.

Winnie, bu dünya gerçekten yalancılar için yaratılmış, diye geçirdi içinden. "Winifred Hall" ismi, Dul Leydi'den gelen desteğin yardımıyla bu pozisyon için özel olarak oluşturduğu bir kimlikti. Gerçek adını yalnızca eski akıl hocası biliyordu ve ismi insanların yanında kullanmak için muhtemelen fazla garipti.

Bay Quincy'nin kırmızı gözleri yine de kendisini büyük bir beklentiyle izliyordu ve Winnie, adamı gerçekten köşeye sıkıştığına inandırmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

Winnie sesine hafif bir ihtiyat tonu katarak yavaşça, "Adımı söyleyiş biçiminizin hoşuma gitmediğini fark ettim, Bay Quincy," dedi. "Sizi gücendirecek bir şey mi yaptım acaba?"

Bay Quincy dairesel adımlarla hareketine devam etti, piyanonun diğer tarafına geçmek için açı belirliyordu. Şimdi doğrudan Winnie'nin görüş alanına girmişti, sert bakışı kadına sabitlenmişti. Arkasında sallanan sıçan kuyruğu öfkeyle seğiriyordu. Buz gibi bir tonla, "Ne yaptığınızı gayet iyi biliyorsunuz," diye yanıtladı. Adamın şu anda piyanonun üzerine yerleşmiş olan eli, çirkin görünen birkaç derin yarayla kaplıydı ve kabaca Oliver'ın pençelerinin şekline benziyordu.

Winnie kendini tutamadı. Yüksek perdeden, neşeli bir kahkaha patlattı.

Bay Quincy soğuk bir öfkeyle kaşlarını kaldırdı. Kış bahçesinde, sanki karanlık ruh hâlini vurgulamak istercesine uğursuz fısıltılar yaşam buldu. Onlara eşlik eden garip, tehditkâr hırıltılar, vitray güller boyunca sürünerek ilerleyen öfkeli, kıvranan böcekler gibi ürpertici şekilde yankılandı.

Başka biri olsaydı bu sahneyi uygun şekilde korkutucu bulabilirdi fakat Winnie illüzyon olduklarını bildiğinden, elinde olmadan bütün bunları bir çeşit çocuksu öfke nöbeti olarak gördü. Robert'ın daha önceki yapmacık konuşmalarıyla fazlasıyla ben-

zerdi. Bu farkındalık onu daha da çok güldürdü, hatta piyanoya yaslanarak destek almak zorunda kaldı. Gözünde Bay Quincy'yi, şimdiki hâlinin yarısı kadar bir çocuk olarak canlandırdı; kendisine peri usulü bir surat ifadesiyle yukarıdan bakan somurtkan biri olarak.

Uşak piyanonun üzerinden ona doğru eğilerek, "Size gülünç mü görünüyorum, Bayan Hall?" diye fısıldadı. "Eğer isterseniz kısa sürede çaresine bakabilirim." Sıçan kuyruğu, belirgin şekilde artan bir öfkeyle yeniden savruldu.

Winnie gözlerini silerek nefesini toplamaya çalıştı. "Şey, ben... sadece..." Çaresiz şekilde adamın kuyruğunu işaret etti. "Hiç bilmiyordum. Oliver hep usta bir fare avcısı olmuştur. Gerçekten de karşı konulamaz olduğunuzu düşünmüş olmalı."

Bay Quincy'nin çenesi gerildi. Koyu kırmızı gözleri parladı. "Eğlence kaynağı olduğum için ne kadar memnunum," dedi. Ancak illüzyonları onu etkilemeyi açık şekilde başaramayınca, büyüünün yavaşça solup gitmesine izin vermekte sakınca görmedi. Uğursuz fısıltılar buz gibi sessizliğe doğru geri çekilerek kesildi.

Winnie derin ve sabit birkaç nefes aldı, topuzundan kurtulmuş saç tellerini geriye itmek için elini yukarı kaldırdı. Açık şekilde, "Gece yarısı odamın önünde sinsi sinsi dolaşmış olmasaydınız hâlinize üzülebilirdim," dedi. "Yaptığınızın ne kadar uygunsuz bir hareket olduğunu kabul etmeniz *gerek*, Bay Quincy."

Uşak bunun üzerine piyanonun etrafından dolaştı. Tek nefeste, birdenbire kadının önündeydi; uzun boylu, yakın ve tehditkârdı. Karanlık silueti, kirli vitray güllerin önünde leke gibi duruyordu. Winnie'nin üzerine eğildiğinde dudağını kıvrıyarak küçümseyici bir ifade takındı.

Tok ve tehditkâr bir sesle, "Buraya birkaç kurnaz numarayla girdiniz, Bayan Hall," dedi. "Ama sizi kurtaramayacaklar. Ve bu sahte cesaret gösterisini sürdürmeye devam ederseniz... bunun sonunuzu getireceğine inanıyorum."

Winnie, yukarı doğru Bay Quincy'ye bakarak dikkatle adamın yüz hatlarını inceledi. Yüzü hatırladığından bile daha in-

ceydi ve çenesi biraz daha sivri görünüyordu. Yine de inkâr edilemez bir çekiciliği vardı; sanki malikânenin en karanlık köşeleri adamın silüetinin etrafında toplanıyor, solgun ve hayaletimsi formunu belirginleştiren bir çerçeve sunuyordu.

Winnie yumuşak bir sesle, "Cesaret gösterisi mi?" diye sordu. "Maalesef yanılıyorsunuz, Bay Quincy. Sahte bir cesaret gösterisinde bulunmadım." Hüzünlü şekilde gülümsedi. "En kötü korkularımın hepsi insan suretinde. Peri olduğunuzu fark ettiğim anda korkum tamamen kayboldu. Mantıksız olsa da böyle hissediyorum ve sırf sizin hatırıma da kendi düşüncelerimi değiştirecek değilim."

Bay Quincy'nin bakışlarındaki karanlık değişmedi... yine de Winnie, adamın durumu değerlendirişinde hafif ama fark edilir bir değişim sezdiğini sandı. Bir kereliğine, bir hakikati kendiliğinden sesli dile getirmişti; belki de adam söylediklerinin doğruluğunu fark etmişti.

Bay Quincy başını ona doğru eğip sesini alçalttı. Kırmızı gözleri kış bahçesinin loşluğunda tuhaf şekilde yanıyordu. "Buna rağmen," diye mırıldandı, "korkmadığınız şey sizi yemeye tenezzül edecek, Bayan Hall. Büyülü parfümünüz bende. Kaba kediniz her yerde bulunamaz. Ve şu anda, yardım bile isteyemezsiniz."

Bu son söz Winnie'yi şaşkına çevirdi. "Öyle mi?" diye sordu.

Bay Quincy'nin dudakları hayaletvari bir gülücükle kıvrıldı. "Lütfen deneyin," dedi. "Benden başkalarla bahsedemediğinizi göreceksiniz. Cadıkorusu Malikânesi'ndeki lanetin ne olduğunu da tartışamazsınız."

Winnie düşünceli şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. *Margaret'a bu sabah Bay Quincy'den gayet güzel şekilde bahsedebildim,* diye düşündü. Ama içine yavaşça şüphe düştü ve yumuşak şekilde "ya" diye bir ses çıkardı.

Winnie, "Adımı kullanarak beni esir aldınız," diyerek tahminde bulundu. "Tıpkı bu evdeki bütün diğer hizmetkârları esir aldığınız gibi. Şimdiye kadar kaç isim topladınız, Bay Quincy?"

Uşak alayla gülümsedi. Winnie'nin kulağına doğru eğildi, nefesi ona hafifçe dokundu. Adamın teninden yükselen defne meyvesinin kokusu, hatırladığından daha sıcaktı. Bu kokunun altında, hafifçe bakır tadı veren kan kokusu aldığından neredeyse emindi.

Bay Quincy, "Bu sabahtan beri bir isim *daha* topladım," diye fısıldadı.

Winnie donakaldı.

"O hâlde Efendi Robert'ı *gerçekten* gördünüz," diyerek dikkatle gözlemde bulundu. Aniden, peri bu kadar yakınında olmasına rağmen kımıldamaya cesaret edemedi.

Adam kendinden hoşnut şekilde, "Ah, elbette gördüm," dedi. Winnie'ye karşı üstünlük kazandığını fark ettiğinden yüzünde gülüler açıyordu. "Bana çocuğun nerede olduğunu sorun, Bayan Hall."

Winnie parmaklarını avuçlarına batırdı. Mecburen oyuna dahil olmak zorundaydı. Zoraki bir itaatle, "Robert nereye gitti, Bay Quincy?" diye sordu.

Peri kahkaha atıp tekrar geriye çekildi. "Çok tehlikeli bir yere," dedi. "Bana soracağım soru için dürüst bir cevap verin, size daha fazlasını anlatabilirim."

Winnie derin ve kuvvetli bir nefes aldı, kendine sabırlı olması gerektiğini hatırlattı. Bay Quincy korkmasını *istiyordu*. Belki de o korkunun bir illüzyonunu yaratırsa, daha fazla cevap alabilirdi. Her şey göz önüne alındığında, bu sadece beyaz bir yalan olurdu.

Winnie sesine titrek bir ton kattı. "Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Bay Quincy kırmızı gözlerini kıstı. "Cadıkorusu Malikânesi'ne beraberinizde getirdiğiniz başka bir numarayı söyleyin bana," dedi. "Henüz bilmediğim bir tanesini."

Winnie dudaklarını bükerek hızla düşündü. "Bel zincirimde çok keskin bir bıçak asılı," dedi, "ve kullanma konusunda oldukça ustayım."

Bay Quincy alayla homurdandı. "Bıçağınızı dün kapıyı açtığımda gördüm," dedi. "Bana *işe yarar* bir şey söyleyin Bayan Hall, yoksa çıkıp gideceğim."

Winnie içinden küfretti. Bay Quincy zekâsına hâlâ fazlasıyla güveniyordu. Kadının elinde yalnızca iki faydalı cevap kalmıştı ve tabii ki paylaşmak istemiyordu. Ama sonuçta anlaşmalarının doğası buydu.

Winnie uzun ve sancılı bir saniye boyunca düşündü, sonra elinde kalan iki sırdan hangisinin daha değerli olduğuna karar verdi. Kart falına bakma yeteneği daha önemliydi. Onun yerine diğerini sundu.

İsteksiz şekilde, "Yanımda yalanlar getirdim, Bay Quincy," diye yanıtladı. "Size hâlihazırda önemli birkaç yalan söyledim ve bildiğim kadarıyla inandınız."

Uşak bu cevabı dikkatle tarttı. Periler yalan söyleyemezdi fakat tam olarak gerçeği söylemek zorunda da değillerdi. Bu yüzden diğer varlıkların düpedüz yalan söyleyebileceği gerçeği genellikle akıllarına bile gelmezdi.

Ama şimdi Winnie, gözden kaçan bu noktayı Bay Quincy'ye hatırlatmıştı... ve elbette, adam bundan sonra bu ihtimale karşı daha temkinli olacaktı.

Robert'm sesi aniden, "*Beni avcı kulübesine götür,*" diye emretti. Küçük silueti, Winnie'nin tam karşısında, beyaz bir çarşafın altında belirdi. Ellerini kalçalarına koymuş, Bay Quincy'ye alâmeti farikası olan küçümseyici bakışıyla hitap ediyordu. Çarşaf, yüzü olmayan bir cenaze örtüsü gibi dalgalandı, sanki Robert'm hayaleti hareket ettirmişti.

Bay Quincy, sahte sese doğru başını çevirerek gülümsedi. Elini göğsüne bastırarak gölgeye, "Ve benden bunu isteyen kim acaba?" diyerek seslendi.

Robert'm illüzyonu küçümseyerek, "*Ben sıradaki Lord Longfell'im, seni aptal,*" diye ilan etti. Benzerlik o kadar kusursuzdu ki Winnie istemsizce irkildi.

Bay Quincy yapmacık bir saygıyla eğilerek, "Elbette, efendim," dedi. "Ama lütfen, *tam* adınızı öğrenebilir miyim? Oldukça güç bir konumdayım."

Küçük çocuğun sesi sabırsızlıkla, "*Ben Saygıdeğer Bay Robert*

Murray'yim," dedi, "ve beni avcı kulübesine götürmeni emrediyorum." Beyaz çarşafın altındaki şekil parmağını Bay Quincy'ye doğrulttu.

Bay Quincy, sesine derin bir pişmanlık ve koyu kırmızı gözlerine sinsi bir eğlence katarak, "Maalesef sizinle gelemeyeceğim," dedi. "Ama bana adımı nazikçe sunduğunuz için aradığınız yolu size tarif edeceğim. Avcı kulübesini Cadıkorusu Malikânesi'nin doğusunda bulacaksınız, ormandan geçen patika boyunca ilerleyin."

Winnie yüksek sesle inledi. Aptal çocuk adını bu kadar rahat şekilde paylaşarak işini hâlihazırda yüz kat daha zor hâle getirmişti, hem de *küçücük* bir şey karşılığında.

Gölge kayboldu. Beyaz çarşaf yavaşça hareketsizleşti. Tamamen durulduğunda, Bay Quincy ellerini yanlarına açarak Winnie'ye bakmak için döndü. "İşte," dedi. "Bildiğim kadarıyla Saygıdeğer Bay Robert Murray avcı kulübesine gitti. Bu cevabın sorunuz açısından yeterli olduğunu umarım."

Winnie dudaklarını birbirine bastırıp düşündü. "Bana çok *tehlikeli* bir yerde olduğunu söylediniz, Bay Quincy," dedi.

Uşak dikleşerek alaycı bir gülümsemeyle kenara çekildi. "Ben her zaman gerçekleri söylerim, Bayan Hall," dedi. "Cadıkorusu'nda bir canavar var. Kendisini çok tehlikeli sayarım."

Winnie, aniden odanın çıkışına doğru koşmaya başlamıştı ama acı şekilde daha fazla bilgi edinmenin hızdan çok daha değerli olduğunu fark ederek kendini tutmak zorunda kaldı. "Ne tür bir canavar?" diye sordu, sesinde yükselen bir sertlik vardı.

Bay Quincy başını iki yana salladı. "Sorunuzu sordunuz," dedi. "Bugün size daha fazla yardımcı olamayacağım Bayan Hall, bundan emin olabilirsiniz."

Winnie bir küfürle dönüp Cadıkorusu Malikânesi'nin ön kapısına doğru koşmaya başladı.

Winnie kendi kendine, “Çocuklar,” diye mırıldandı. “Çocuklardan *nefret ediyorum*.”

Soğuk bir esinti cildine dokundu, yüzünü buruşturarak kollarını ovuşturdu. Cadıkorusu’nda Saygıdeğer Bay Robert Murray’yi arayarak ilerlerken, ağaçlardan düşen odunlar ve sırlıklam, çürüyen yapraklar –muhtemelen çamur yüzünden mahvolmuş– ev ayakkabılarının altında çıtırdadı.

Cadıkorusu, ismine uygun şekilde kaygı verici bir havaya sahipti. Winnie’nin etrafını çevreleyen sessizlik ilkeldi ve o kadar yoğunlu ki, her adım attığında sesin farkına vararak irkilmesine yol açıyordu. Mezarlık sessizliği gibiydi; yerin altında uyuyan ve hayal gören ölülerin sessizliği gibi. Yüksek ve kıvrımlı, uğursuz ağaçların hepsi, köklerinde dolaşan şeyleri fısıldayan mezar taşlarma benziyordu. Ve tüm bunlar boyunca, Winnie’nin ense-sinde izleniyormuş hissi veren bir gıdıklanma vardı... ama belki sadece Bay Quincy’nin canavarla ilgili söylediklerinin hayal gücünü daha gerçekçi hâle getirmesiyle ilgilidir, diye karar verdi.

Winnie, avcı kulübesine giden patikayı pek zorlanmadan bulmuştu ama yalnızca beş dakikalık bir yürüyüşün ardından, Cadıkorusu onu eski, kıvrımlı kökler ve iskelet gibi görünen dallarıyla yutmuştu. Yönlendirecek açık bir yol olmadığından, gittiği ağaçları gümüş bıçağıyla işaretlemek zorunda kalmıştı, göz hizasında kaba X şeklinde kesikler yaparak kaybolmaktan kaçınmaya çalışıyordu. Robert muhtemelen böyle bir şey yapmamıştır, diye geçirdi içinden. Çocuk şu anda da muhtemelen

Cadıkorusu'nda, nereye gittiğine dair pek fikri olmadan dolaşıyordu.

Başka bir mürebbiye, sorumluluğundaki çocuğa seslenmeyi deneyebilirdi ama Winnie, bunun sadece Robert'a yaklaşmakta olduğunu haber vereceğinden ve saklanma fırsatı tanıyacağından şüpheleniyordu. Ayrıca yüksek sesle bağlamak, ormanda yalnız başına dolaşırken canavarı kendine çekmek için mükemmel bir yol, diye geçirdi içinden. En iyi seçeneğinin kulübeyi bulmak olduğuna karar verdi. Robert, oraya hâlihazırda güvenle ulaşmış olabilirdi –bu durumda onu alıp yoluna devam edecekti– ya da kaybolmuştu, bu durumdaysa av alanı bekçisinin yardımını alarak çocuğu bulmayı başarabilirdi.

Winnie devrilmiş bir ağacın üzerinden geçerken, *Bu ormanda kulübe nereye yapılır?* diye düşündü. *Suya yakın bir yere sanırım. Bu çalıların arasından su taşımak yorucu olurdu.*

Durup nefesini tutarak sessizliği dinledi. Yakınlarda bir akarsuyun usulca aktığını duyduğunu sandı. Ses aşağıdan geliyordu, bu da mantıklıydı. Karşısındaki ağaca bir X işareti koydu ve dikkatli şekilde aşağı inmeye başladı.

Kalın dallar ve çalılarla dolu yol neredeyse aniden dik bir yokuşa dönüşerek Winnie'yi bir nehir kenarına çıkardı. Boşluğa adım attı ve sadece, *gerçekten tahmin etmem gerekirdi*, diye düşünmeye vakti oldu, geri kalanıyla yerçekimi ilgilendi.

Winnie eteklerinin yığını içinde nehir kenarında kayarak, etrafındaki çamura tutunmaya çalıştı. Açığa çıkan ağaç kökleri bacaklarına çarptı, sıkı sıkı tutan parmaklar gibi ellerinin derisini parçaladı. Bir an, hemen önündeki hızla akan nehre baş aşağı düşeceğinden korktu ama sağ ayakkabısının parmak ucu buz gibi suya değmeden önce kendini durdurmayı başardı.

Yavaşça oturdu, kalp atışlarını sakinleştirirken durumunu gözden geçirmeye çalıştı. Avuçlarındaki birkaç kesik ve sıyrık kanıyordu. Islanmış eteklerini kaldırıp altına baktığında, dizlerinin de kana bulandığını görünce şaşırmadı. Ancak en büyük sorun, ilk düşüşü sırasında sağ bileğinde meydana gelen acı

verici sızıydı; bu, bileğine çok köyü şeyler olduğunun haberini veriyordu.

Winnie bileğine, kendisine hakaret etmiş gibi baktı. Yüksek sesle, "Kırılmamış olsan iyi olur," dedi, sanki sadece yeterince sertçe söylerse kemiklerine boyun eğdirebilecekti.

Ancak tam o sırada birinin güldüğünü fark etti. Ses yukarıdan, gülen kişi ağzını kapatırken elinin altından süzüldü.

Winnie, *Eğer periye birkaç iğneleyici lafım olacak,* diye düşündü.

Başını geri yaslayıp yukarıya bakmaya başladı. Orada –kendisini yukarıdan izleyen bir ağaçta– Bay III. Robert Murray, kadının talihsizliğine keyifle gülerek oturuyordu. On iki yaşındaki çocuk, nehir kenarına doğru eğilen uzun meşe ağaçlarından birinin tepesine tırmanmıştı. Yetişkin görünümlü kıyafetleri yer yer çamura bulanmıştı. Winnie, çocuğun ayakkabılarının çok kötü durumda olduğunu, büyük ihtimalle kendi ayakkabılarıyla birlikte atılacaklarını düşündü.

Peri değil o hâlde.

Winnie yine dişlerinin arasından, "Çocuklardan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Ağırlığının büyük kısmını sol ayağına vererek kendini dikkatlice ayağa kaldırdı. Robert, artık görüldüğünü bildiği için keyfini saklamaya çalışmayı bırakmıştı. Winnie ıslak eteklerini düzeltirken ve ellerindeki yaraları acılı şekilde ovalarken çocuğun edepsiz gülüşleri canını sıkıyordu.

Sert şekilde, "Gülmek için çok az sebebin var, Robert Murray!" dedi. "Bir süre sonra seni kovalamaya başlayacağım. Eğer gerekirse seni o ağaçtan aşağı çekip patates torbası gibi geri taşıyacağım."

Gülme kesilmeden devam etti. Robert nefesini tutarak, "Mürebbiyelerin ağaçlara tırmandığını bilmiyordum!" dedi. "Kertenkele kanı mı var sende? Yarın seni tavanda nakış yaparken mi göreceğim?"

Winnie çenesini sıktı. Şu anki itibar kaybı pek de rahatsız etmiyordu, zamanında çok daha kötü yaralarla çok daha büyük

bir soğukkanlılıkla başa çıkmıştı. Ama Robert'ın zalim, iğneleyici kahkahaları karnında bir öfke ateşi yaktı; durmadan gülmesi, içinde çocuğun yüzünü çamura sürme isteği uyandırıyor. Winnie, acı ve talihsizliğin tabiatı gereği komik olmaması gerektiğini düşündü.

Bir ses nehir kenarından, "Neler oluyor burada yahu?" diye bağırdı. Kalın, eğitilmiş ve buyurgan bir erkek sesiydi.

Robert'ın kahkahası aniden kesildi.

Winnie bakışlarını çevirdi ve uzun boylu, kahverengi saçlı bir beyefendinin, kendisinin gözden kaçırdığı kenara yaklaştığını gördü. Hem Winnie'ye hem de Robert'a kıyasla, adam tam bir sükûnet timsaliydi; eski gri av ceketini yıpranmış ama lekesizdi, diz boyu çizmeleriyle yeni parlatılmış görünüyordu. Elmacıkkemikleri ve çene hattı Robert'ın yüzünden daha belirgindi, ancak Winnie'ye adamın Lord Longfell olduğunu gösteren belirgin bir benzerlik mevcuttu.

Babası tamamen dehşete kapılarak Robert'a baktı. Sesinde artan öfkeyle, "Sana malikânede kalmanı söyledim, Robert," dedi. "Onun yerine seni kulübenin dışında ağaçlara tırmanırken mi buluyorum? Bu ne pervasız bir itaatsizlik?"

Robert ağacın dallarının içine geri çekildi. Yüzü o kadar solmuştu ki Winnie şu anda bulunduğu yerden bile görebiliyordu. Alaycı zekâsı ortadan kaybolmuştu. Onun yerine ağzı sessizce hareket ediyordu, dinlenmeyeceğini bildiği bahaneleri arıyordu.

Winnie çocuğa karşı acıma hissetmedi. Kural olarak, az miktardaki şefkat duygusunu önce kendisine, sonra da kız kardeşlerine ayırıyordu. Kalıntıları ise nadiren yabancılara sunuyordu ama şu anda çamura bulanmış ve kanlar içinde olduğundan, kimseye verecek şefkati kalmamıştı.

Topallayarak nehir kenarındaki tepeye doğru yürümeye başladı.

Kendisini tanıtarak, "Bunun için en derin özürlerimi kabul edin, Lord Longfell," dedi. "Robert'ı biraz çay almak için odasından bıraktım. Döndüğümde gitmişti."

Lord Longfell gözlerini Winnie'ye indirdi. Yüzünden hızla gelişen bir dizi duygu geçiyordu. Başta geleni şaşkınlıktı; Winnie konuşana kadar varlığını tamamen gözden kaçırmıştı. Ancak kısa süre sonra, koyu renkli gözleri Winnie'nin saçlarına, yüzüne ve vücuduna takıldı; ifadesine, özellikle güzel tüylü bir sülün kuşuna bakıyormuş gibi bir takdir havası sızdı.

Öfkesi, etraflarını saran soğuk havaya karışıp buharlaştı; onun yerini hafif bir korku ve centilmence bir endişe aldı. "Eyvah," dedi. "Yaralanmışsınız. Lütfen, size yardım edeyim."

Dik kayalığın kenarından diz çöküp elini tutması için Winnie'ye uzattı. Winnie az sayıda seçeneği olduğundan kabul etti. Diğer eliyle adamın kolunu kavrayarak yukarı tırmanmak için çabaladı. Lord Longfell onu belinden tutarak sabitledi ama Winnie, zaten dengesini kazandığı için gereksiz bir hareketi, diye düşündü. Adam uzaklaşmayınca, yanından geçip giderek bu sorunun çaresine kendisi baktı.

Lord Longfell, Winnie'nin yaralarını ve elbisesinin hâlini gözden geçirerek, "Bu konuda bütün özürleri oğlum size borçlu, hanımefendi," dedi. "Ve o özür *dileyecek*." Sesi kelimelerin üzerinde kısa bir süre sertleşti, sonra daha yumuşak bir tonda devam etti. "Ama ne tuhaf ve saçma bir tanışma bu. Henüz isminizi öğrenme şerefine nail olamadım."

Lord Longfell yine Winnie'ye doğru adım attı, elini dikkatlice kendi eline aldı. Adamın cildi, kadının kemiklerine kadar işleyen soğuğa karşı sıcaktı ama Winnie, bu sıcaklıkta hiç rahatlık bulamadı.

Sertçe, "Robert'm mürebbiyesiyim, ben Bayan Winifred Hall," diye cevapladı. Elini düzgün şekilde adamın elinden çekerek başını uygun biçimde eğdi, Lord Longfell'in avcunda kan izleri bırakmıştı. "Görünüşe göre ilk günümde yeteneklerimle ilgili kötü bir izlenim bıraktım." Adamın elini daha fazla tutmasını kesinlikle garip hâle getirmeye kararlı olarak ellerini arkasına götürdü.

Lord Longfell bu açıklama üzerine onu tekrar dikkatle süzdü ve belirgin bir şaşkınlıkla tekrar sordu: "Robert'm mürebbiyesi mi?"

Winnie kaşlarını çattı. “Dul Leydi, size bildirdiğini söylemişti—”

Lord Longfell, “Ah... kesinlikle, bildirdi,” diye araya girdi. “Ama annemi tanıyınca, aklımda daha çok... yani. Daha yaşlı ve somurtkan birini canlandırmıştım.” Ağzından hafif bir kahkaha kaçtı. “Ama güzel genç bir mürebbiye! Bir yaşma daha girdim.”

Lord Longfell bunun bir iltifat olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ama Winnie dişlerini sıkıp bileklerini arkasında daha da sıkı tuttu. Öfkeli, pençeli dallar ve sessiz, ağaç gibi mezar taşları hakkındaki bütün düşünceler kafasından uçup gitmişti; onun yerine, aralarına koymayı başardığı adımları sayarak dikkatli şekilde önündeki adama odaklanmıştı. Bu adımlar, Winnie’nin huzuru için *yeterli* olmaya yakın bile değildi. Lord Longfell’in dostça tavırlarına rağmen gizli, gelişmiş bir içgüdü, kafasının bir köşesinde tehlike çanları çalıyordu. Bu, daha önce tanıştığı diğer güçlü adamlara dair bir hatırlatmaydı. Winnie, bel zincirine uzanarak orada tuttuğu gümüş bıçağını aradı... ama düşüşü sırasında bel zincirinin bazı parçaları kopmuştu ve bıçak kaybolmuştu.

Bunu fark edince boğazı sıkıştı.

Sıkıntısının yüzüne yansıdığına şüphe yoktu çünkü Lord Longfell endişeli bir tavır takınarak bir kez daha duraksadı. “Kabalık ettim,” dedi. “Tanışmak için daha sonra bolca zamanımız olacak. Sizi korunaklı bir yere götürmeliyiz, Bayan Hall. Kulübe malikânedenden daha yakın. İçeride ateş var ve size giyecek kuru bir şeyler bulabileceğimizden eminim.” Winnie’yi kolundan tutacakmış gibi hareket etti ama o hızla geri çekilip başını iki yana salladı.

“Bazı eşyalarımı kaybettim,” dedi. Hoşuna gitmeyen bir şekilde sesi boğuk ve zayıf çıkmıştı. “Şimdi gidip onları toplamam gerek, yoksa bir daha asla bulamam.”

Lord Longfell hüznüyle gülümsedi. “Pekâlâ,” dedi. “Bu kadarını halledebiliriz.” Hâlâ her şeyi sessizce ağaçtan izleyen Robert’a göz attı. Aldatıcı bir sakinlikle, “Robert,” dedi, “şimdi oradan inip Bayan Hall’in eşyalarını nehrin kenarından alacaksın. İşini bitirdiğinde, kulübeye gelip bu zavallı kadına yaşattığın her şey için fazlasıyla özür dileyeceksin. Ve sonrasında burada

kaldığın süre boyunca sadakatle itaat edeceksin, yoksa yemin ederim—”

Robert gözle görülür şekilde yutkundu. Yavaşça ağaçtan dal dal inmeye başladı; nihayetinde ıslak ve ağır bir gürültüyle yere düştü. Babasına son kez endişeli bir bakış attıktan sonra, dikkatlice kayarak yamaçtan aşağı inmeye ve nehre doğru ilerlemeye başladı.

Lord Longfell’in sözlerini mükemmel bir hassasiyetle takip eden Winnie bir gözlemde bulundu. Boğuk bir sesle, “Sizinle külbeye geleceğimi söylemedim, Lord Hazretleri,” dedi.

Lord Longfell gözlerini kırptırdı. Şaşkın şekilde, “Şu hâlinizle Cadıkorusu Malikânesi’ne kadar yürüme niyetinde olamazsınız, değil mi?” diye sordu. “Asla kabul edemem. Yani demek istediğim, içim rahat etmez.”

Normalde, Winnie nazik ama etkili bir cevap vermeye hazır olurdu ama eski, tanıdık bir korku sisi bütün düşüncelerini bulandırmıştı. Derin, titrek bir nefes alıp, sırtını zorla dikleştirerek duruşunu düzeltti. “Ağlıyor muyum, Lord Hazretleri?” diye sordu. Birdenbire sesi tekrar sakın ve mantıklı hâle geldi.

Lord Longfell kaşlarını çatı. Yavaşça, “Tabii ki ağlamıyorsunuz,” dedi.

“O zaman çok büyük bir sıkıntım olamaz, değil mi?” dedi. Kendisini ele geçirmekle tehdit eden mide bulantısını bastırarak, dudaklarına zorla hoş bir gülücük yerleştirdi. “Şimdi kendi odama dönüp kendi kuru kıyafetlerimi giymek için biraz zorluk çekeceğim. Bu benim tercihim. Hem de... Dul Leydi bana, torunu geldiğinde onu görmek istediğini belirtti. Bitkin hâli göz önüne alındığında bu küçük isteğini reddetmek beni çok üzer.”

Lord Longfell yüzünü inceleyerek uzun süre düşündü. Söylediği bariz yalanına rağmen Winnie yalnızca samimi, içten duygularını yansıtmaya çalıştı. Leydi kendisinden böyle bir istekte bulunmamıştı ama eğer aklına gelmiş olsaydı Leydi Longfell kesinlikle böyle bir şey istemiş *olabilirdi*.

Winnie’nin arkasında Robert’ın ayakkabıları çamura sürterek bu konuşmayı böldü. Neredeyse Winnie kadar çamur içindeki

çocuk, yumruğunun ucunda birkaç gümüş takı parçası sallanarak ilerledi. Sessizce kadına doğru uzatarak Winnie'nin önünde durdu. Makasını, yüksüğünü, kalemını... ve tehlikeli gümüş bıçağını bulmayı başarmıştı.

Winnie malzemelerini geri aldı. Normalde bunları beline bağlayan bel zinciri kırılmıştı, o yüzden ceplerinden birine yerleştirdi. Bıçağıysa avucunda sıkıca tutarak sakladı; güven verici ağırlığı altındaki zemini daha sağlam hissettiriyordu.

Lord Longfell bıçağı nazik bir şaşkınlıkla inceledi. "Bu... bütünü bir silah, Bayan Hall," dedi.

Winnie'nin gülümsemesi bu sefer biraz daha büyüdü. "Silah mı?" diye sordu. "Tanrım, hayır. Sadece insanın ne zaman bıçağına ihtiyaç duyacağı belli olmuyor." Yine başını eğdi. "Yardımanız için çok teşekkür ederim, Lord Longfell. Sizi tekrar rahatsız etmemeye gayret edeceğim."

Lord Longfell ima edilen vedayı görmezden geldi ya da hiç fark etmedi. Karşısına adım atıp kolunu uzatarak şöyle dedi: "Sizi malikâneye geri götüreyim, Bayan Hall," dedi. "Bu koru tehlikeli olabiliyor."

Winnie, seçeneklerini mantıklı şekilde değerlendirmeye çalıştı. Cadıkorusu'nun sessizliği her tarafından üzerine çökerek ağır ve boğucu bir hâle gelmişti ve kendisine, bu ormanlarda bir canavarın hâlâ var olabileceğini hatırlattı. Yanında başka insanların olması, muhtemelen daha tedbirli olan seçenektir.

Winnie isteksiz şekilde adamın kolunu kabul etti.

Lord Longfell başını bile çevirmeden, "Gel, Robert," diye emretti.

Winnie, Lord Longfell onları Cadıkorusu Malikânesi'ne geri götürürken topalladığını belli etmemek için elinden geleni yaptı. Ancak verandaya vardıklarında Lord Longfell'e neredeyse tüm ağırlığıyla yaslanıyordu ve bu durum belli ki adamın hoşuna gitmişti. Hem de Winnie'nin isteyeceğinden çok daha fazla.

Eğer Winnie, Lord Longfell'in malikâneye duyduğu hoşnutsuzluğun kendisini orada bırakmaya ikna edeceğini umduysa da bu düşüncesinden kısa sürede vazgeçmek zorunda kaldı. Aşırı ilgili işvereni kalmış, Robert'a odasına çıkmasını emretmiş ve Aşçı'ya, Winnie'nin yaralarıyla ilgilenmesini söylemişti. Winnie adamdan en sonunda, üstündeki ve saçındaki çamuru temizlemek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu açıkça belirterek kurtulmak zorunda kaldı.

Gerçekten de bir süreyi yıkanma tasının önünde durup çamurun en kötü kısmını silerek geçirdi. Ancak kendini az da olsa toparladıktan sonra eski püskü elbisesini giydi, Oliver'm minik kafatasına bir öpücük kondurdu ve önce dersliğe gitti, oradan da Robert'ın yatak odasına açılan kapılardan yalınayak geçti.

Çocuk kendisini yatak odasına perişan şekilde atmış, tavanı öyle varoluşsal bir kaygıyla izliyordu ki sanki dünyası yıkılmıştı. Ve belki de onun açısından gerçekten öyleydi. Winnie'nin eşyalarını almak için nehre yaptığı kısa gezintiden kalan çamur hâlâ giysilerine bulaşmış hâldeydi.

Winnie çocuğa, "Büyükannenizi selamlamak için yukarı çıkıyoruz," dedi. "Üstünüzü değiştirmeniz gerekecek."

Robert kadına bakmadı. "Büyükanmem onu görmeye geleceğimizi bilmiyor, değil mi?" diyerek tavana doğru konuştu.

Winnie, çocuğu daha dikkatli şekilde inceledi. Konuşurken yüzü tuhaf şekilde ifadesizdi. Bu sözlerin bir suçlama değil, gözlem olduğuna karar verdi. "Size bu izlenimi veren şey ne?" diye sordu.

Robert çamurlu, çoraplı ayağını ayak bileğine sürterek rasgele kaşdı. "Babamdan hoşlanmıyorsun," dedi. "Ondan kaçınıyorsun."

Winnie kapı pervazına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Kendisi fark etmeyi reddederken bunu sizin fark etmeniz ilginç," dedi.

Bu sözler, Robert'ın dudaklarında hafif bir somurtma ifadesine sebep oldu. "Onunla kibarca konuştun," dedi. "Yalan söyledin. Neden fark etsin ki?"

Winnie sertçe, "Ama yani, gerçekçi ol, Robert," dedi. "İkimiz de gerektiğinde yalan söylüyoruz. Babanın ikimiz üzerinde de farklı şekillerde gücü var. Ona sizin gelebileceğinizden daha fazla karşı gelemem. Onun oğlusunuz ve yine de ondan korkuyorsunuz, sizin bile göstermeye cüret edemediğiniz cesareti *benden* beklemeyin."

Robert bu defa yanıt vermeye yeltenmedi.

Winnie çocuğa, "Beş dakikanız var, üstünüze temiz bir şeyler giyin," dedi.

Odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Lord Longfell'in hâlâ orada bulunması en azından Robert'm beş dakika sonra yüzünde veya kıyafetlerinde tek bir çamur lekesi olmadan koridora çıkmasını sağladı. Ne yazık ki Lord Longfell, bileğinin ona sıkıntı verdiğini belirterek Winnie'yi çatı katındaki odaya kadar götürmekte *gerçekten* ısrar etti. Winnie gülümseyip teşekkür ettiğinde Lord Longfell, Leydi'nin odasının hemen dışında oyalanıyordu.

Ona, "Bileğinize dikkat edin," dedi. "Düzgünce iyileştikten sonra emin olmak için yarın yine geleceğim."

Winnie'nin nazik ifadesi bütün çabalarına rağmen bozuldu. Ama Lord Longfell fark etmiş gibi görünmüyordu. "Benim için fazla zahmete girmeyin, Lord Hazretleri," dedi. "Hâlihazırda fazlasıyla nezaket gösterdiniz."

Lord Longfell ona gülümseyerek eldivenli elini dudaklarına götürdü.

"Ne sevimli bir saçmalık," dedi. "Terbiye görmüş herhangi bir adam, sıkıntı içindeki bir kadına en azından bu kadarını yapmalı."

Winnie'nin parmakları rahatsızlıkla kıpırdanırken onu aşağılamamak için kendini elini yavaşça çekmeye zorladı. Tek ayağı sakat olduğu hâlde elinden geldiğince reverans yaptı, sonra çatı katının kapısını tıklatıp içeri girdi.

Margaret, Dul Leydi'nin küçük masasında öğlen çayını hazırlamıştı. Desenli bir porselen çay takımı, küçük tabaklardaki

sandviç ve çöreklerle birlikte masanın büyük kısmını kaplıyordu. Dul Leydi kendini kalkmaya zorlamış olsa da Winnie bu hareketin çaba gerektirdiğini hemen anladı; üzerinde hâlâ bir önceki akşam giydiği mavi keten sabahlık olduğunu fark etti.

Leydi yine de kapıda beliren üç kişiye ışıldayan bir gülümsemeyle döndü. "Bayan Winifred!" dedi. "Ne hoş bir sürpriz! Haber verseydiniz Robert'ın en sevdiği ikramları hazırlatırdım." Yaşlı yüzündeki çizgiler, Winnie'nin yanında gelen çocuğa bakarken daha da derinleşen bir gülümsemeye dönüştü. "Robert," dedi, "canım. Yarına lavantalı bisküvilerini hazır ettireceğim. Hâlâ seviyorsun, değil mi?"

Winnie büyük bir şaşkınlıkla Robert'ın gözlerinde beliren ilgi parıltısını fark etti. Gereğinden fazla resmi bir nezaketle, "Siz ne yiyorsanız ben de onu alırım, Büyükanne," dedi. Ama Winnie, çocuğun dudaklarını beklentiyle yaladığını gördü ve önlerine konacak tabak dolusu lavantalı bisküviyi hâlihazırda hayal etmeye başladığından neredeyse emindi.

Lord Longfell annesine doğru kaşlarını kaldırdı. "Robert'ı öğlen çayına özellikle *senin* davet ettiğin izlenimine kapılmıştım, Anne," dedi.

Dul Leydi anlık bir kafa karışıklığıyla başını yana eğdi ama Winnie ona sert bir bakış atıp hafifçe başını salladı, yaşlı kadın rahatsız şekilde kahkaha attı. "Ay, olur şey değil," dedi. "Hatırladım şimdi. Hafızam artık gidiyor, affedin beni. Eğer tekrar unutursam Bayan Winifred, lütfen yarın benim adıma lavantalı bisküvileri istemeyi unutmayın." Masadaki iki boş sandalyeyi işaret etti. "Oturun lütfen."

Lord Longfell yine hiçbir uyarıda bulunmadan Winnie'nin kolunu tutarak masaya gitmesine yardım etti. Dul Leydi, Winnie'nin zorlandığını görünce kaşlarını çattı; bakışları, Winnie'nin ayaklarında olması gereken ev ayakkabılarının yerine çıplak çoraplarına kaydı. "İyi misiniz, Bayan Winifred?" diye sordu.

Winnie, Lord Longfell'in kendisi için çektiği sandalyeye yerleşti. "Maalesef merdivenlerde bileğimi burktum, Leydi

Longfell," diye kolayca yalan söyledi. "Bu eve neden aksi diyorsunuz artık anlıyorum."

Lord Longfell hâlâ Winnie'nin sandalyesinin arkasında duran eliyle ona garip bir bakış attı. Winnie, adamın kesinlikle *büyüleyici* ilk karşılaşmalarından bahsetmek üzere olduğunu düşündü. Ama Winnie'nin şu an böyle hikâyelere dalmak gibi bir arzusu yoktu. Leydi Longfell ile konuşması gereken çok daha önemli şeyler vardı ve sabah yaşanan maceralar –ve Robert'ın bunlara katkısı– öğlen çayının tamamını kaplayacak kadar uzun sürebilirdi.

Lord Longfell asıl niyetine rağmen boğazını temizledi. "Bir şekilde kendimi sorumlu hissediyorum," dedi. "Sonuçta evin inşasını ben denetledim. Daha geniş merdivenler yapabiliirdik."

Robert, Winnie ve babasına temkinli bir bakış atarak, kendi sandalyesini çekip üzerine çıktı. "İyi görünmüyorsun, Büyükanne," dedi. "Kimse doktor çağırmadı mı?"

Tartışılmaz şekilde doğrudan bir gözlemde ama Leydi Longfell gülererek Robert'ın elini okşadı. "Olabileceğim kadar iyiyim," dedi. "Seni görmek beni çok mutlu etti, Robert. Çok uzun zaman oldu." Sonra oğluna döndü. "Akşam yemeğine kalacak mısın canım?"

Lord Longfell, Winnie'nin sandalyesinin arkasını bırakarak yerinde kıpırdandı. "Av kulübesinde kalıyorum," dedi. "Şimdi öğlen çayına katılabilirim--"

Dul Leydi dilini şaklattı. "Öğlen çayı hanımların işidir," dedi. "Robert'ı hâlâ küçük olduğu için istisna olarak kabul ediyorum. Ama Bayan Winifred'e acilen anlatmam gereken ilginç dedikodularım var. Eğer beni gerçekten seviyorsan canım, minik kuşlarını ikinci kez terk etmen gerekecek. Belki yarın kahvaltıda görüşürüz."

Lord Longfell kıkırdadı ama Winnie seste pek de gerçek neşe bulunmadığını düşündü. "Nasıl istersen, Anne," dedi. "Bu konuda tartışmanın anlamı yok. Hepimizin bildiği gibi, sen istediğini her zaman elde edersin." Sonra tüm masaya hafifçe eğildi,

Robert'a anlamlı son bir bakış atarak bir adım geri çekildi. "Usludur," dedi. Sesi tavan arasındaki odaya girdiklerinden beri ilk kez öyle tehditkâr bir ton aldı ki Winnie sandalyesinde gerildi.

Robert çok küçük bir baş hareketiyle onayladı.

Lord Longfell güçlü, kararlı adımlarla odadan çıktı ve kapıyı *çat* diye kapattı.

Birkaç saniye sonra, Dul Leydi bakışlarını Winnie'ye çevirdi. "Ve sizi neden öğlen çayına davet ettim?" diye sordu.

Winnie soğuk ve ifadesiz şekilde baktı. Doğrudan cevap vermek yerine, "İlk ödememi düşündüm, Leydi Longfell," dedi. "Oğlunuza burada olma sebebimin size karşı kişisel bir iyilik olduğunu ve maddi bir çaresizlik içinde olmadığımı hatırlatmanızı istiyorum. Bekâr olmama rağmen bana fazla yakınlık göstermesi hâlinde bu durumdan hâlâ rahatsız olabilecek akrabalarım olduğunu ima edin."

Leydi Longfell uzun, yavaş bir nefes verdi. "Anlıyorum," dedi. Winnie, kadının sesinde ne bir şaşkınlık ne de bir alınma belirtisi olduğunu fark etti. Onun yerine, yalnızca yorgun bir tını vardı. "Tam olarak öyle yapacağım, Bayan Winifred," diye devam etti. "Ve... özür dilerim. Daha mantıklı düşünseydim bunun sorun olabileceğini önceden fark edip sizi düzgünce uyarırdım."

Robert sabırsız şekilde, "Neden bahsediyoruz?" diyerek araya girdi. Yine küçük bir yetiştikten sabırsız bir çocuğa dönüştü; konuşulanların kendisinden kasıtlı saklandığını düşünüyordu.

Leydi Longfell alçak sesle, "Baban, Bayan Winifred'e karşı görgü kurallarını unutmuş," dedi. "Aslında, bu alışkanlığı ilk olarak okuldayken edindi. Umarım orada derslerini alırken sen de bu pis alışkanlığı edinmezsin, Robert."

Robert hemen, "Okula gitmek istemiyorum," dedi. Kelimenin kendisi bile ağzını tiksintiyle buruşturmasına neden olmuştu.

Leydi nazikçe, "Eh, okula gitmen *gerekıyor* canım," dedi.

Winnie onlar konuşurken çörek almak için uzandı ve sonra bir daha düşününce, cebine koymak için bir tane daha aldı.

Robert, "Eton bana öğretmenlerimin öğretemeyeceği neyi

öğretebilir?" diyerek ısrar etti. "Ben *zaten* en iyi öğretmenlerden ders almıyor muyum?" Winnie, çocuğun tonunda dikkatlice planlanmış bir düşüncenin izlerini fark etti. Robert belli ki buraya gelmeden önce kendini savaşa hazırlamıştı.

Leydi Longfell, "İnsanlardan kopup bir münzevi olamazsın, Robert," dedi. "Kendi konumundan insanlarla arkadaşlık kurmalısın. Kurmazsan zor duruma düşersin."

Robert, "Evden ayrılmak istemiyorum!" dedi. Sesi artık daha açık biçimde sızlanma tonundaydı "Yatak odamı seviyorum, eşyalarımı seviyorum--"

Leydi Longfell çelik gibi bir sesle, "Bu tartışmaya açık bir konu değil," dedi. "Eylül ayında okula gitmen gerekiyor, Robert. Ve gideceksin."

Winnie önündeki çöreğin son lokmasını yutmayı bitirip boğazını temizledi. "*Gidebilir*," diye düzeltilti. "Ama sadece bunu her zaman yanında taşırsa." Böyle diyerek cebinden beyaz bir mendil çıkardı, aralarındaki masanın üzerine koydu.

Leydi Longfell şaşkınlıkla mendile baktı. Yavaşça uzanarak açtı. İçinde parlak yeşil bir ökseotu dalı vardı.

Winnie, "Bunu Cadıkorusu'ndaki bir ağaçtan aldım," dedi. "Ökseotu çocukları sever. Onu buradaki perilerden koruyacaktır."

Robert, "*Neyden* koruyacak?" diyerek alay etti.

Leydi torununa sert bir bakış attı. Ciddi şekilde, "Bu ökseotunu alıp Bayan Winifred'in dediğini yapacaksın," dedi. "Başına bir şey gelmesini istemiyorum, Robert."

Robert inanmazlıkla başını iki yana salladı, gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. Buyurgan bir sesle, "İkiniz de aptal kadınlar gibi davranıyorsunuz," dedi ve bu sözlerin kendisine ait olduğunu *sanmasına* rağmen, Winnie bu lafların babasına ait olduğunu tahmin etti. "İngiltere'de artık peri falan yok."

Winnie, "Hayır, Efendi Robert," diyerek karşı çıktı. "İngiltere'de çok *az* peri kaldı. Ama Cadıkorusu Malikânesi'nde bir peri var ve yıllardır gördüğüm ilk peri. Ve o hâlihazırda adınızı biliyor. O adamı hatırlıyor musunuz? Birkaç saat önce malikânede tanıştınız."

Robert alaycı şüpheciliğini daha da ileri götürmek için ağzını açtı... ama bu sefer hiç ses çıkmadı. Hızla gözlerini kırıştırdı, açıkça şaşkınlık içinde boğazına dokundu.

Winnie, Robert'a sabırla, "Onun hakkında konuşamıyorsunuz," diyerek açıkladı. "Burada, Cadıkorusu Malikânesi'nde olup biten tuhaf şeylerin *herhangi birinden* bahsetmenin çok zor olduğunu göreceksiniz. Tabii konuşabilseniz bile babanız dinlemezdi. Burada perilerin olduğuna inanmayı reddetmek için bir sebebi var. Belki de inanamayacak kadar korkuyor. Ama... o biliyor. Bir şekilde biliyor. O yüzden burada uyumuyor."

Leydi'nin rengi gözle görülür şekilde soldu. Bariz bir dehşetle, "Periler Robert'ın adını mı aldı?" diye fısıldadı.

Winnie iç çekti. "Efendi Robert'ı daha önce, çay sırasında uyarmayı düşünüyordum," dedi. "Ben meseleyi ayrıntılı anlamadan gizlice kaçtı. Bay Quincy bu evi çok dikkatle gözetliyor olmalı, çünkü hemen durumdan faydalandı. Bunun ölümcül bir hata olmasına gerek yok, bildiğim kadarıyla adını başka hiçbir peri duymadı ve Bay Quincy'nin büyüü onu öldürmeyecek. Ama kesinlikle işimi zorlaştırıyor."

Winnie mendili Leydi Longfell'in parmaklarının arasından alarak doğrudan Robert'a uzattı. "Bunu kabul etmeniz için sizi zorlamayacağım, Bay Robert Murray," dedi. "Ama gururunuz yüzünden kendi korumanızı reddederseniz bunun sorumluluğunu da üstlenmeyeceğim. İşte bu yüzden size bunu şimdi teklif ediyorum, böylece büyükanneniz, anlaşmamıza sadık kalmak için elimden gelenin en iyisini yaptığımı bilecek."

Robert tekrar konuşmaya çalıştı. Boğazından birkaç anlamsız homurtu çıktı ama hepsi o kadardı. İfadesi her geçen saniyede daha da korkmuş ve paniğe kapılmış görünüyordu.

Sonunda bir iç çekişle mendili Winnie'nin elinden kapıp göğsüne bastırdı.

Winnie, "Mükemmel," dedi ama içinde bir parça, sorumluluğundan kurtulmak için Robert'ın reddedeceğini ummuştu. "Şimdi –madem konuşuyoruz– Bay Quincy ile daha önce bazı

bilgiler karşılığında bir anlaşma yaptım. Cadıkorusu'nda bir canavar var, Efendi Robert. Bir daha yanında ben olmadan oraya gitme."

Robert yanıt vermeyince Winnie kaşını kaldırarak ona baktı. "Beni anladıysanız başınızı sallayabilirsiniz, Efendi Robert," dedi.

Robert çok yavaşça başını salladı, mendilin üzerindeki parmakları beyaza dönüyordu.

"Ve bir daha Bay Quincy ile konuşmayın," diye devam etti. "Hatta buradaki yabancı hiç kimseyle konuşmaym. Periler sözlerinizi size karşı kullanır. Onları tanımayan biri için en güvenli hareket hiç konuşmamaktır. Daha iyisini öğrenene kadar, ikimiz adına konuşmaların hepsiyle ben ilgileneceğim."

Leydi, Winnie'ye keskin bir bakış attı. "Daha iyisini öğrenene kadar mı?" diye tekrarladı.

Winnie kendi sözlerini ciddiyetle düşündü. Sonunda başını salladı. "Ben ona daha iyisini öğretene kadar," diye düzeltti. "Sonuçta mürebbiyesiyim. Ve görünen o ki Efendi Robert'ın ruhlar alemiyle ilgili derslere ihtiyacı var."

Winnie çocuğu, "Eğer beni merdivenlerden düşürürseniz Efendi Robert, büyükannenize verdiğim sözlerin hepsini geri alırım," diye uyardı.

Robert, Winnie'yi çatı katındaki merdivenlerden indirmeyi teklif etmişti, aslında sebebi daha çok Leydi'nin o kadar da ince olmayan yönlendirmesiydi. Winnie'den hayli kısa olmasına rağmen, yine de kadının bir kolunu omzuna dayamasını sağlayacak kadar uzundu.

Robert duygusuz bir sesle, "Düşmenize izin vermem," dedi. "Ben *aptal* değilim, Bayan Hall."

Winnie, tehlikeli bir başka dar basamaktan inerlerken kaşlarını kaldırdı. *Artık Bayan Hall oldum, öyle mi?* diye düşündü. Bu kelimeleri neredeyse yüksek sesle söyleyecekti ama söyler-

se, çocuğa karşı kazandığı tüm küçük zaferlerin arında tersine döneceğini biliyordu. Onun yerine önlerinde duran merdivene odaklandı.

En sonunda, "Beni hayrete düşürüyor," dedi, "Leydi'nin bu basamaklardan nasıl indiğini anlayamıyorum. Ama galiba odasından çok fazla çıkmıyor."

Robert, "Onu pazar ayinine gittiğimizde öğreniriz," diye mırıldandı. "Londra'da yaşarken her pazar beni kiliseye sürüklüyordu. Bir keresinde hasta numarası yapmaya çalışarak ağladım, bana Tanrı'nın beni iyileştireceğini söyledi."

Winnie bu sefer yanıt vermekten kendini alamadı. Mesafeli bir tonda, "Leydi'ye Tanrı'nın başarısız olduğunu bildirmem gerekecek," dedi.

Robert gözlerini devirdi. "Çok küstahsın," dedi. "Babamın yaptığı gibi seni nasıl korkuturum acaba?"

Aniden Winnie'nin tavırlarındaki bütün neşe kayboldu. Robert'm beklediği gibi konuşmasını düzeltme uyarısı yerine bir süre sessizlik oldu. Ancak sonunda çocuk tekrar konuştu. "O şeylerin hepsini nasıl öğrendiniz- şeyle ilgili- şeyle-" Dili yine düğümlendi ve kasvetli şekilde kaşlarını çatı.

"Periler mi?" Winnie çocuğun cümlesini tamamladı. Gözleri kulak misafiri olabilecek herhangi birini arayarak etraflarında dolaştı. Ama Lord Longfell ortada yoktu ve Winnie, özellikle de Leydi Longfell'in parmağındaki yüzükle ilgili önceki yorumlarından sonra, artık Bay Quincy'nin Leydi'nin odasından genellikle kaçındığından şüphe etmeye başlamıştı. "Peri bir öğretmenim vardı, Efendi Robert. Derslerine disiplinli denemezdi ama yine de o hanımdan çok şey öğrendim."

Robert şüpheyi onu süzdü. "Yani öylece... bilirsin, *oraya* gidip... bir öğretmen mi istedin?" diyerek alay etti.

Winnie, "Pek değil," diye yanıtladı. "Uzun zaman önce, ihtiyacım olduğu bir anda ona başvurdum ve ona çok istediği bir şeyi sundum." Bir sonraki basamakta kısaca sendeledi ve Robert'm omzuna daha fazla dayandı. "Gittiğinde bir tutam sar-

çımı aldı. O zamandan sonra rüyalarımnda beni ziyaret etti, belki de ben onu ziyaret ettim. Canı istediğinde bana bir şeyler öğretmeye tenezzül ederdi. Perilerle işler genelde böyle yürür.”

Sonunda merdivenin dibine ulaştılar ve Robert gitmeye kalktı ama Winnie onu omzundan yakaladı.

“Dersleriniz şimdi başlıyor,” dedi. “Şimdiye kadar tüm adımlarda hazırlıksızdık. Pek çok şeyi telafi etmeniz gerek.” Winnie çenesini koridora doğru çevirdi. “Sanırım kullanabileceğimiz bir derslik var.”

Robert suratını buruşturdu ama takdir edilesi şekilde, itiraz etmedi. Aksi doğasına rağmen, Winnie bir şekilde çocuğun hayatta kalma içgüdüsünün keskinleşmiş olduğundan şüpheleniyordu. Koridora dönüp birlikte dersliğe kadar geldiler.

Zavallı Robert’ın tiksinişmesi tamamen yersiz değildi. Bir zamanlar çocuk odası olan derslik, açıkça çok daha küçük bir çocuk için yapıp döşenmişti; belki de Leydi’nin körelen melekelerinin bir sonucu olarak. Artık içinde bir masa olsa da eski oyuncaklar hâlâ her köşede etrafa dağılmış hâldeydi. Sol duvarda bir rafın üzerinde, solmuş ama titizlikle boyanmış kırmızı ve beyaz oyuncak askerler nöbet tutuyordu, yanında büyükçe bir kaleydoskop vardı. Odanın karşı köşesinde güzelce oyulmuş minik bir oyuncak at vardı; Robert, bir nedenden ötürü kullanmak istemiş olsaydı muhtemelen kırardı.

Winnie, çocuk boyutlarında bir tabureye rahatsız şekilde oturdu, Robert ise rafın yanına gidip burnunu kırıstırarak oyuncak askerleri inceledi.

Winnie, “Periler hakkında bilmeniz gereken ilk şey,” dedi, “onlar bizim gibi düşünmezler. Onlar, büyük ölçüde isteklerine uyan bir dünyada yaşarlar ve bizleri İngiltere’de ziyaret ettiklerinde bile, büyüleri sebebiyle çok güçlü olurlar.”

Robert raftan küçük kırmızı bir asker alıp avucunda çevirdi. “Bunun düşünme biçimleriyle ne ilgisi var?” diye sordu.

Winnie, güçlü insanlar ve zaaflarını düşünerek, çocuğun gariplikte dik duruşunu arkasından inceledi. “Belki de periler,

tanıdığım insanların bazılarında o kadar da farklı değillerdir," diye itiraf etti. "Demek istediğim şey şu: O kadar güçlü oldukları için, yaptıkları şeylerin sonuçlarına tam olarak değer vermezler. Aslında, insanlara dikkate değer oldukları için nadiren kıymet verirler. Soğukkanlı olurlar ve dünyanın sadece kendilerine mantıklı gelen belirli kurallara uymasını isterler. O kurallar bozulduğundaysa çok korkutucu olurlar."

Robert, küçümseyici son bir bakış atarak askeri raftaki yerine koydu. "Öğretmeniniz korkutucu muydu?" diye sordu.

Winnie, "Ah, dehşet vericiydi," dedi. Sesinde dalgın bir ton vardı. "Bir zamanlar bütün Londra ondan korkardı. En azından bir düzine unvanı vardı ama düşkünler evi yöneticileri ona Ruhsuz Leydi derlerdi. İçeri sızıp onları sonsuza dek yanında götürmesinden korktukları için çalışma odalarına demirden at nahı asarlardı."

Robert kaşlarını çatarak dönüp ona baktı. "Siz pek korkmuş gibi görünmüyorsunuz," diye belirtti.

Winnie hoş bir anıyla gülümsedi. "Onun kötülüğünün hedefi ben değildim," dedi. "Nihayetinde, çocuklara asla zarar veremeyeceğini öğrendim. Diğer periler belki zarar verirdi ama Ruhsuz Leydi asla." Hüzünlü şekilde iç çekti. "Onun gibi olmak istiyordum."

Robert açık şekilde, "İşte buna inanabilirim," dedi.

Winnie gözlerini kırptırdı. "Pekâlâ, bu şu anda ikimizi de ilgilendirmiyor," dedi. "Anlamanız gereken tek şey şu: Periler çok katı, anlamsız kurallara uyarlar. Eğer perilerin kurallarını öğrenebilirseniz, onları nasıl idare edeceğinizi çok daha iyi bilirsiniz. Eğer onları verdikleri herhangi bir sözle esir edebilirsiniz o zaman daha da iyi olur."

Robert kollarını kavuşturdu ve rafa dayanarak bu bilgiyi Winnie'nin beklediğinden daha ciddi şekilde ele aldı. Sonra - Winnie'yi şaşırtarak- şunu sordu: "Bana birkaç örnek verebilir misiniz?"

Winnie başta böyle bir niyeti olmasa da önündeki birkaç saati, küçük öğrencisine peri masalları anlatarak geçirdi. Elbette bu be-

lirli peri masalları doğru olma özelliğine sahipti. Aziz Ardent'in masalını anlattı; bir manastırı çaldığı ve kendini mucizevi bir adam olarak taçlandığı peri masalını ve başka bir masalı, birkaç kadınla evlenip onları yiyen Mavi Sakal'ın masalını anlattı.

Ve sonra –cömert bir ruh hâlinde olduğundan– Winnie, Saygıdeğer Bay Robert Murray'ye tamamen farklı bir peri masalı anlattı.

Şöyle bir masaldı.

Bir zamanlar, küçük bir kız İngiltere'nin vahşi ormanlarına kaçmış. Ağaçlara tırmanırken, Lord Hollowvale adında zalim ve soylu bir periyle karşılaşmış; peri, o andan itibaren küçük kızın babası olacağını ilan etmiş.

Küçük kızın anne babası yokmuş ama perinin yanında gitme fikrinden hoşlanmamış. Ne yazık ki periler, küçük kızlardan çok daha güçlüymüş ve Lord Hollowvale gerçekten de sert bir baba olmaya karar vermiş. Ancak en yeni İngiliz kızını zorla yanında götürmeye çalışırken, küçük kızın kuzeni ikisini birden bulup demir nakış makasını perinin bacağına saplamış.

Bütün periler gibi Lord Hollowvale de en çok demirden korkarmış, o yüzden küçük kızın yalnızca yarısını alarak oradan ayrılmış; diğer yarısını ise İngiltere'de büyümesi için geride bırakmış.

Lord Hollowvale'in yanında götürdüğü yarısı küçük kızın en duygusal tarafıymış ve bütün sabrı İngiltere'de kalmış. Bu durum Lord Hollowvale'e hiç uygun değilmiş çünkü o, İngiliz kızını kusursuz şekilde terbiyeli bir çocuğa dönüştürmeyi umuyormuş. İngiliz soylularını inceleyerek, çocukların sabrı en iyi korkuyla öğrendiğine karar vermiş ve bu yüzden kızını tanıdığı en korkunç periye teslim edip eğitmesini istemiş.

Kömür gibi gözlere ve derin, karanlık kuyu gibi bir sese sahip, sert bir peri kadın olan Leydi Mourningwood küçük kızın öğretmeniymiş. Bundan böyle, küçük kız derslerini akarsuların içinde ölü şeylerin saklandığı ve kara ağaçların korkunç şeyler fısıldadığı Mourningwood'da almış.

Leydi Mourningwood, küçük kızın derslerine nakış öğreterek başlamış. Peri, küçük kıza pişmanlıklar gibi görünen iplikten bir yumak ve gümüşten bir iğne vermiş, ardından ona nasıl desen işleyeceğini göstermiş.

“Ama dikkat et,” demiş. “Eğer parmağına batırırsan kanının toprağa değmesine izin verme, çünkü toprağın altında uyuyan ve insan kanına susamış şeyler var ve uyanabilirler.”

Leydi Mourningwood, gece çöküp fısıltılar yükselirken, ağaçlar inleyerek sarsılırken küçük kıızı nakış çalışması için bırakmış. Ama Lord Hollowvale’in kıızı elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışsa da sabrı yokmuş ve içinde çok fazla korku varmış; o yüzden iğne başparmağına yüzlerce kez batmış. Sonunda, bir damla kanı balçıklı toprağa düşmüş ve bir şey kıpırdanmış. Toprak nefes almaya başlamış, korkunç bir kalp atışı gibi titremiş ve küçük kız, eğer bir şey yapmazsa toprağın onu tamamen yutacağını anlamış.

Hüzünlü hikâyenin sonu bu olabilirdi ama küçük kız, herhangi bir perinin tahmin edebileceğinden çok daha çetinmiş. Ölü toprak ayaklarının altında kayarken, onu tekrar uyutmak için ninni söylemiş. Bütün gece şarkı söylemiş, ta ki gökyüzündeki gizemli yıldızlar göz kırpmayı kesene ve ışık Mourningwood’a geri dönene kadar. O sırada mahvolmuş nakışı da tamamlanmış.

Leydi Mourningwood, küçük kızın nakışından elbette memnun değilmiş. Peri, pişmanlıkların yamuk olduğunu ilan etmiş ve küçük kıza yaptığı her şeyi söküp baştan başlamasını söylemiş.

Küçük kız, pişmanlıkları düzgün ve eşit olana kadar her gece çalışmak zorunda kalmış. Başta iğneyi parmağına çok sık batırmış ve toprağı tekrar uyutmak için sesi neredeyse fısıltıya dönüşene kadar şarkı söylemek zorunda kalmış. Ancak sonunda, nakış işlemekte çok iyi hâle gelmiş. Leydi Mourningwood bunun üzerine hemen Lord Hollowvale’in kızının piyano çalmayı öğrenmesi gerektiğine karar vermiş.

Peri, küçük kıızı Mourningwood’daki kara ağaçlardan birinin içinden büyüyen, tuşları insan dışından oyulmuş bir piya-

nonun yanına götürmüş. Lord Hollowvale'in kızına, eğer Leydi Mourningwood'u gülümsetecek bir melodi bestelemeyi başarır-
sa gitmesine izin verileceği söylenmiş.

Ne yazık ki küçük kız İngiltere'deyken birkaç piyano dersi almış olmasına rağmen Mourningwood'un neşelenmesine ilham verecek hiçbir şey bulamıyormuş ve beste yapmak onun için gerçekten çok zormuş. Gece boyunca, parmakları ağrıyana kadar çalsa da neşeli müzik denemelerinin hepsi kulağa bir öncekinden daha keyifsiz ve ruhsuz geliyormuş.

Günlerce durmaksızın çaldıktan sonra küçük kızın müziği ormandan bir gölgeyi kendine çekmiş. Gölge, piyanonun diğer tarafına yerleşerek dinlemeye başlamış. Küçük kızın bir sonraki duraksamasında gölge konuşmuş:

"Ne korkunç bir gürültü. Ne çok akşam tatlı tatlı şarkı söyledin ama bu müzik çirkin."

Küçük kız gözyaşlarını tutamamış. "Piyano çalmak *istemiyorum*," demiş, "ama Leydi Mourningwood, onu gülümseten bir beste yapmazsam gitmeme asla izin vermeyeceğini söyledi."

Gölge başını iki yana sallamış. "Bu kakofoniyle Leydi Mourningwood'u asla güldüremezsin," demiş, "çünkü o ağıtlardan ve cenaze marşlarından keyif alır. Sen çalabildiğin en hüznünlü melodiyi çal, o zaman kesinlikle gitmene izin verecektir."

Gölge tekrar kaybolmuş ve küçük kız söylediğini yapmış. Çok özlediği kuzenini ve bir daha asla göremeyeceği vahşi İngiliz ormanlarını düşünmüş; kaybettikleri için bir ağıt çalmış.

Leydi Mourningwood şarkıyı duyduğunda, yüz yıl sonra ilk kez gülümsemiş ve küçük kızın kesinlikle bütün periler arasındaki en yetenekli piyanist olduğunu duyurmuş. Onu Hollowvale'e geri göndermiş, burada peri babası onu sergilemiş ve yetenekleriyle övünmüş.

Peri diyarında ve İngiltere'de yıllar geçerken, Lord Hollowvale'in kızı yeni ailesinden öğrenebileceği her şeyi öğrenmiş, ta ki vahşi ve acımasız bir kalbe sahip genç güzel bir kadına dönüşene dek. Bir gün diğer yarısı, tanıdık bir demir makasla peri diyarına

gelene kadar babasına ve Leydi Mourningwood'a karşı derin bir nefret beslemiş.

O gün, Lord Hollowvale'in kızı demirle babasının kalbini delmiş ve periler arasındaki yerini çalmış. Yeni Leydi Hollowvale, Leydi Mourningwood'a, bir gün eski peri öğretmenini gümüş bir iğneyle binlerce kez iğneleyeceğine ve onu, kendisini gülümsetecek bir melodi bulana kadar piyano çalmaya zorlayacağına dair yemin etmiş.

Leydi Mourningwood bugün bile peri diyarındaki bölgesinde saklanmakta, eski öğrencisinden çekinmekteymiş. Ancak Leydi Hollowvale, öğretmenin ortaya çıkmasını beklerken, nefretini İngiltere'de çocuklara zalimce davranan herkese yöneltmekteymiş.

Oliver olmasaydı, Winnie o gece Robert'a kendi odasında uymasını söyleyebilirdi. Ama Oliver, ölümünden sonra bile hâlâ erkek çocuklarından nefret ediyordu. Winnie onun yerine, bel zincirinden gümüş bir madalyon çıkardı ve ökseotunu içine yerleştirerek Robert'ın boynuna astı.

"Ne yaparsanız yapın ama bunu çıkarmayın," dedi. "Beni anlıyor musunuz, Efendi Robert? Size az önce, basit bir kurala uymayan insanların başına gelen felaketlerden bahseden birkaç hikâye anlattım."

Robert, "Anladım," diyerek güvence verdi. Ve Winnie, madalyonu elinde sımsıkı tuttuğunu görünce *gerçekten* anladığını fark etti.

Çocuğu odasında bıraktı, derslikten geçerek kendi yatağına döndü.

Winnie o akşam rüyasında özlemle Hollowvale'i göreceğini sanmıştı. Onun yerine hiç rüya görmeden uyudu, ta ki aniden odasının kapısındaki vurma sesiyle uyanana kadar.

İrkilerek uyandı, karanlık odasına göz gezdirdi. Duvarlardan bakan eğri büğrü ahşap yüzler yine oradaydı, sessiz ama çılgık atan yargılayıcı bakışlarla ona bakıyorlardı. Ancak bu kez fısıltılar yoktu ve Winnie, tıpkı Dul Leydi'nin tavan arasından kaçındığı gibi, Bay Quincy'nin onun koridorundan da kaçınıp kaçınmadığını merak etti. Ama eğer kapısını çalan kişi Bay Quincy değilse *kimdi*?

Winnie yataktan süzüldü, ağırlığını dikkat ederek yaralı ayağının üzerine verdi... ama şaşırtıcı şekilde hiç ağrısı yoktu.

Şaşkınlıkla aşağı baktı ve bileğindeki rahatsız edici morluğun kaybolduğunu gördü.

Yatak odasının kapısındaki kişi artık daha sert vuruyordu. Winnie, cevaplamadan önce eski püskü elbisesini hızla üstüne geçirirken duvarlardaki yüzler de suçlayıcı ahşap gözlerle hareketlerini takip ettiler. Elini kapı koluna koyduğunda içgüdüsel olarak irkildi ama irkilmeye eşlik eden mide bulantısı oluşmadı; kapı kolu artık demirden değil kararmış gümüşten yapılmış hâldeydi.

Başka bir vurma sesi duyulduğunda Winnie daha da şaşkın hâlde kapıya baktı. Ne var ki sonunda kapıyı açtı. Koridorun karanlığında kısa boylu, kestane rengi saçlarıyla tanıdık görünen bir kadın duruyordu.

Aşçı, "Ah," dedi. "Demek Cadıkorusu Düğümü gerçekten sizi de yakaladı." Aşçı kadının üzerinde sabahlığı vardı; dizlerini ancak örten, sağlam, koyu yeşil desenli bir şeydi. Sağ elinde, gözlerinin altındaki halkaları vurgulayan, titrek alevli beyaz bir mumun bulunduğu pirinçten bir şamdan taşıyordu.

Winnie nefes nefese, "Cadıkorusu Düğümü mü?" diye sordu. "Daha önce hiç duymadım." Merakla karanlık koridora göz gezdirerek başka insanlar aradı ama Aşçı yalnız görünüyordu. Koridor kadının arkasında normalde olduğundan biraz fazla uzayıp gidiyordu; bulundukları yerden merdivenleri görebilmesi gerekirken, duvarlar karanlığın içine doğru devam ediyordu. Sessizliğin içinde omzunun yanından sıcak bir esinti geçti, sonra yine geriye doğru esti. Âdeta ev nefes alıyor gibiydi.

Aşçı, "Periler öyle diyor," diye yanıtladı. "Şimdi malikâne-nin diğer tarafındayız, Bay Quincy'nin uşak olduğu yer burası. Sanırım uyuduğumuzda burası bizi ele geçiriyor. Bu evde ne kadar uzun süre kalırsanız bu rüyayı o kadar çok görüyorsunuz."

Winnie bakışlarını tekrar Aşçı'ya çevirdi, bir anda öncesine göre daha çok şeyi anladığını hissetti. Heyecanı giderek artarken, *Periler diyarındayız*, diye düşündü. Ama kendini zorlayarak ifadesini sakinleştirdi; alnındaki kırıksıklıkları düzeltip dudakla-

rını gevşetti. Dikkatle Aşçı'ya bakarak, "Artık Bay Quincy'den bahsedebiliyorsunuz," dedi. "Rüya gördüğümüz için mi?"

Aşçı keyifsizce başıyla onayladı. "O kadar uzun zamandır Cadıkorusu Malikânesi'ndeyim ki neredeyse hiç dinlenemiyorum," diye iç çekti. "Ama... belki Efendi Robert'a da baksak iyi olur? Acaba Düğüm onu da yakaladı mı?"

Winnie hızla başını sallayıp Robert'ın yatak odasına doğru ilerledi. Kapıya birkaç kez vurdu. "Robert?" diye seslendi. "Uyanık mısın? Ya da... yani... bizimle birlikte rüya görüyor musun?"

Kapı ürkekçe gıcırdayarak açılınca Robert ortaya çıktı. Omuzları düşmüştü, titriyordu ve elini Winnie'nin gümüş maldiyonuna sıkıca kenetlemişti. Bütün cesareti yok olmuş gibi görünüyordu, yukarı bakarken gözleri korkuyla parlıyordu.

Dehşet dolu bir sesle, "Duvarlarda yüzler var," diye fısıldadı. "Onlar ne, Bayan Hall?"

Winnie gözlerini kırptı. *Ah,* diye düşündü. *Normal bir çocuk için korkutucu oluyor tabii, değil mi?* Çocukla ilk defa yatıştırıcı bir sesle konuştuğunu fark etti. "Bu yüzlere neyin sebep olduğuna dair en ufak bir fikrim yok, Efendi Robert," dedi. "Ama uzun yıllardır buradalar ve henüz kimseye zarar vermediler. Değil mi, Aşçı?"

Aşçı yavaşça yanlarına sokuldu, sabahlığını kendine daha sıkı sardı. İçtenlikle, "Onlardan hoşlanmıyorum," dedi. "Ama hayır, bana hiç zarar vermediler."

Bu açıklama Robert'ı tam olarak rahatlatmadı. Konuşma devam ederken, kadının fazladan birkaç santimi kendisini koruyacakmış gibi Winnie'ye biraz daha yaklaştı. Ancak ayaklarının dibinden gelen ani tıslama çocuğu gözleri kocaman açılmış hâlde geriye sendelettiğinde Winnie aşağı baktı.

Tek gözü sağlam, kısa ve dağınık tüylü bir kara kedi bacaklarına sürtündü, yanlarındaki çocuğa şeytanca bir bakış attı. Oliver, pençelerinin erişim alanına giren herhangi bir insan uzvuna zarar vereceğini vadeden alçak ve tehditkâr bir ses daha çıkardı.

Winnie kendini tutamadı ve sevgi dolu, yumuşacık bir şekilde gülümsedi. Coşkuyla, "Ah, Ollie!" diye seslendi. "Şuna bak, benim küçük tüy yumağım! Hiç değişmemişsin!" Eğilip kediye kucağına aldı, hayattayken yaptığı gibi onu sarıp sarmaladı. Oliver'ın alçak hırıltıları anında kesildi ve yerini derin, tekrarlayan bir mırıltıya bıraktı.

Robert dehşet içinde kediye baktı. Winnie'ye, "Bu şey *sizin* mi?" diye sordu. "Tam bir baş belası!"

Winnie, artık kendinden son derece memnun görünen kediye sevgiyle okşadı. "Ah, Ollie erkeklerin yanında diken üstünde oluyor sadece," dedi. "Biz sahiplenmeden önce mahalledeki çocuklar ona taş atardı. Size hırılıyor olması sizden *nefret etmesinden* değil, Efendi Robert. Sadece sizden korktuğundan."

Robert, Winnie'nin kollarında hâlimden memnun görünen kediye temkinli şekilde baktı. "Yani... bana *saldırmaz* mı?" diye sordu.

Winnie burnunu Oliver'ın burnuna dokundururken hızlıca, "Elbette saldırır," diye karşılık verdi. "Hayatta kalmak için, erkek çocuklarını ellerine taş almadan *önce* korkutması gerektiğini öğrendi. Bu, kimsenin kolayca unutacağı bir içgüdü değil... hatta kişi teknik olarak vefat etmiş *olsa* bile."

Robert'ın, *bu* açıklamanın kendisinin kaldırabileceğinden bir adım öteye geçtiğine karar verdiği belliydi. Başını iki yana sallayıp Winnie'den dikkatli şekilde bir adım uzaklaştı. "Yüzlerden nasıl kurtulacağız?" diye sordu. Gözleri, daha fazla ahşap gözün kendisine baktığı, daha fazla ıstırap içindeki ağzın sonuna kadar açıldığı koridorda dolaştı.

Winnie, "Tekrar uyandığımızda kaybolacaklar," dedi. Kafasında şu ana kadar duyduklarını tarttığı için cümlede hafif bir soru işareti vardı. Aşçı'ya baktı. "Yüzler bu yüzden yalnızca geceleri ortaya çıkıyor, değil mi?" diye sordu. "Çünkü *her zaman* Cadıkorusu Malikânesi'nin diğer tarafında, buradalar."

Aşçı yorgun bir kabullenişle başını salladı. "Yıllardır her türden cevabı topladım ama bunlardan kimseye bahsedemi-

yorum," dedi. "Fakat siz, Bayan Hall, bu diğer dünyada nasıl hareket edileceğini biliyor gibisiniz. Bize yardım edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Winnie alaycı bir gülümsemeyle Oliver'ı göğsüne sıkıca bastırmaya devam etti. "Başaracağımı tahmin etmeye cüret edemem," dedi. "Burada olmam gerektiği için buradayım. Yardım etmeye çalışacağım çünkü başka seçeneğim yok. Ama elinizdeki tek şey benim ve o yüzden lütfen, bildiğiniz her şeyi anlatın bana."

Aşçı bu cevaptan makul ölçüde tatmin olmuş gibiydi. Arkasındaki koridoru işaret etti. "Gelin," dedi. "Size bildiklerimi anlatacağım ve geri kalanını göstereceğim. Düğüm'de tehlikeli yollar var... ama artık daha güvenli olanlarını biliyorum."

Robert ürperdi. Korkuyla, "Çıkıp ortalıkta mı dolaşacağız?" diye sordu.

Winnie, son bir kez kulaklarının arkasını kaşıdıktan sonra Oliver'ı yere bıraktı. Doğrulup küçük öğrencisine döndü. "Er ya da geç, Efendi Robert," dedi, "bilgi toplamak gerekir. Şu anda insanların gezinmesi için tehlikeli olan peri diyarındayız. Bu dünya fazla cesurları yutar ama saklanan ve risk almaktan kaçınanlar da tehlikeye hazırlıksız hâlde yakalanır."

Oliver tekrar bacaklarının etrafında dolaşırken kısaca duraksadı. "Bizim için ben keşfe çıkardım," diye devam etti, "ama sizi burada yalnız bırakmaya cesaret edemem, ökseotunuz olsa bile. Bana yakın durup sessiz olun ama etrafımızdaki her şeyi dikkatlice izleyin. Benim göremediğim çok önemli bir şeyi fark edebilirsiniz."

Robert duvarlardaki yüzlere son bir kez göz attı. Yavaşça başını onaylarcasına salladı fakat giderek daha endişeli ve kararsız görünüyordu.

Winnie kolunu önlerine doğru sallayıp hafifçe Aşçı'ya doğru eğildi. "Lütfen yolu gösterin," dedi.

Başlangıçta, Cadıkorusu Düğümü biçim olarak Cadıkorusu Malikânesi'ne çok benziyordu. Tabii evin güzel İngiliz meşesi-

nin tamamen kararmış olması ve süslemelerin demir yerine kararmış gümüşten yapılmış olması gibi bariz farklılıklar dışında. Evet, bazı koridorlar hâlâ biraz fazla uzun görünüyordu, gölgeler de olması gerekenden daha koyu renkliydi... ama peri diyarı sözkonusu olduğunda, Winnie çok daha garip şeyler görmüştü.

Aşçı yürürlerken Winnie'ye, "Köyde büyüdüm," dedi. "Hepimiz Cadıkorusu'nda periler olduğunu biliyorduk ve haklı olarak onlardan korkuyorduk. Çok ihtiyacımız olan odunları almaya özen gösterirdik ve o zaman bile, öteki dünyanın gazabını yatıştırmak için adaklar bırakırdık."

Winnie dudaklarını büzdü. "Peki adaklar işe yarar mıydı?" diye sordu.

Aşçı rahatsız şekilde omuz silkti. "Bazen evet," dedi. "Ve bazen hayır. Ormandaki yaratıkların canını sıkığımızda her zaman anlardık. İnsanlar gece kaybolur, bir daha asla görülmezdi."

Oliver tekrar Winnie'nin bacağına dürttüğünde sendeledi. Onu gördüğü için o kadar mutlu olmuştu ki kendini kediye kızmaya zorlayamadı.

Robert üstünlük taslayan bir tonla, "Demir nal koymadınız mı?" diye sordu. Winnie ile bir gün peri masalları çalıştıktan sonra kendini bu konuda uzman olarak görmeye başlamıştı.

Aşçı, "Ah evet, kesinlikle," dedi. Sesinin yankısı sallanan mumun ötesinden onlara ulaştı. "Hiçbir işe yaramadı. Cadıkorusu Malikânesi'nde nasıl olduğunu görüyorsunuz. Her yerde demir var ama bir şekilde periler yine de başa çıkıyor."

Winnie biraz kızgın şekilde, "Bu gizemi hâlâ çözemiyorum," diye mırıldandı. "Bay Quincy, ilk günümde bunu yüzüme çarpmaktan çok keyif almıştı."

Aşçı, "Ah, Bay Quincy," diye iç çekti. "Ne korkunç küçük bir bilmecedir o. Onunla küçük bir kızken tanışmıştım, biliyor musunuz? O zamanlar ona *kırmızı adam** derdik." Merdivenlere

* İrlanda mitolojisinde kırmızı ceket ve şapka giyen bir peri türü olan "fear dearg" kırmızı adam anlamına gelir. -çn.

geldiklerinde, Robert ve Winnie aşağı inerken mum ışığını kullanabilsinler diye Aşçı yavaşladı. Evin sıcak nefesi, mumun alevini ileri geri iterek karanlıkta titremesine neden oldu.

Aşçı basamakları inerken, “Babam köyün fırıncısıydı,” diye devam etti. “Hem Tanrı’dan hem de perilerden eşit düzeyde korkan bir adamdı. İnsanlar onları kızdırdıklarında, evimizi hatırlayıp oradan geçip gitsinler diye Cadıkorusu’ndaki yaratıklara her akşam bir şeyler bırakırdık. Bir gece geç saatlere kadar uyanık kaldım... ve işte o zaman Bay Quincy’yi koyu kırmızı ceketıyla çörek yerken gördüm. Beni yakaladı ama başka bir çörek ikram ettim, sonra hoşça sohbet ettik.”

Winnie hafifçe kıkırdadı. “Demek ki Bay Quincy’ye rüşvet verilebiliyor,” diyerek gözlemine paylaştı. “Belki de büyülü parfüm yerine hamur işi getirmeliydim.”

Aşçı kasvetle, “Maalesef rüşvet zamanı çoktan geçti,” dedi. “Yaşlı Lord Longfell ölünce şimdiki lord okuldan döndü. Cadıkorusu’ndaki keresteye göz dikti, Donanma’nın keresteye iyi para ödeyeceğini biliyordu. Ormanın büyük bölümünü kesmemizi emretti. Bu, savaş ilan etmek gibiydi.”

Robert öfkeyle dikleşti. “Cadıkorusu peri diyarında değil, İngiltere’de!” dedi. “Bize ait. Perilerin kendilerine ait koca bir dünyası var!”

Aşçı, “Ah, belki öyledir, Efendi Robert,” dedi. “Ama bu durum sonrasında olacakları pek değiştirmiyor, değil mi?” Çocuğun önünde kendini tutamayacak kadar yorgun olduğu açıktı. “Geceleri bazen hâlâ Bay Quincy’yi görüyordum. Beni uyardı ve leydisinin acımasız olduğunu, bizi cezalandırmaktan çekinmeyeceğini söyledi. Köydekilere anlattım, hepimiz Lord Longfell’e karşı çıktık. Ama Lord Hazretleri, itaatsizlik edenleri topraklarından atmaya başladı. Ailelerden biri her şeyini kaybedince geri kalanımız da hizaya geldik.”

Ana merdivenler tamdık görünen bir giriş bölümüne açılıyordu. Aşağıda büyük, gümüş sırtlı bir aynanın yanından geçtiler ama Winnie dikkatle bakınca, Aşçı’nın titrek mumunun camda

yansımasının olmadığını fark etti. Adımlarını yavaşlatarak yansımayı daha dikkatle inceledi.

Aynada giriş bölümünde hiç insan yoktu. Meşe panelleri daha açık renkteydi ve en önemlisi duvarlarda yüzler yoktu.

Winnie, "Burası Cadıkorusu Malikânesi," dedi. "Aynanın öteki tarafı."

Aşçı geri döndü. Winnie'nin yanına gelip cama baktı. "Cadıkorusu Düğümü malikâneye bağlı," dedi. "Bay Quincy bir şekilde karşıya geçmenin yolunu bulmuş olmalı. Şüpheleniyordum – mutfakta tatlılar hep eksiliyordu – ama siz kapıda karşılaştığınızı söyleyene kadar emin olamamıştım."

Winnie, deneme amaçlı aynanın önünde elini salladı. Ancak diğer tarafta elini sallayan bir yansıması yoktu. Öteki taraftaki oda zaman içinde donmuş bir tablo gibiydi.

Winnie sesli şekilde, "Cadıkorusu Düğümü burada *her zaman* var olmuş olamaz," diye düşündü, "yoksa çok daha farklı görünürdü. Cadıkorusu Malikânesi sadece birkaç yıl önce inşa edildi."

Aşçı, "Doğru," dedi. "Lord Hazretleri, perilerin keresteye müdahale edeceğini biliyordu. Başa çıkmaları için birkaç büyücü çağırdı. *Onların* büyük kısmı da kayboldu. Ama sonunda bir büyücü buldu... o büyücü de bir şey *yaptı*. Cadıkorusu Malikânesi'ni onun talimatıyla inşa ettik diye biliyorum ama hiç kimse kendisiyle tanışmadı. Burayı inşa etmek için ağaçların tamamını kestikten sonra periler bir gecede yirmiye yakın insanı alıp kaçırdı, tıpkı Bay Quincy'nin uyardığı gibi." Aynayı gösterdi. "Ama sonuç bu oldu. Artık perilerin hepsi *burada* ve Lord Longfell Cadıkorusu kerestelerini canının istediği gibi satıyor."

Winnie alnını ovdu. "Ne karışık iş," diye iç çekti. "Periler öfkeden *kudurmuş* olmalı. Lord Longfell'in burada uyumak istemesine şaşmamak gerek."

Robert, "İyi olmuş," diye homurdandı. "En azından artık insanları kaçıramıyorlar."

Aşçı, "Buna tamamen karşı çıktığımı söyleyemem," diyerek durumunu kabul etti. "Leydileri çok zalim biri. Sanırım Bay Quincy bile

ondan biraz korkuyor. Ama şimdi her şey daha da kötüleşti gibi hissediyorum. Eğer periler Cadıkorusu Düğümü'nün dışına çıkmanın yolunu bulurlarsa, bütün köyün yok olacağından şüpheliyim."

Winnie, "Öyleyse Cadıkorusu Düğümü'nden peri diyarının geri kalanına giden bir yol yok mu?" diye sordu. Bu farkındalık, midesinin hayal kırıklığıyla burulmasına neden oldu. "Peki, veranda kapısının dışında ne var?"

Aşçı omuz silkti. "İsterseniz göstereyim," dedi.

Verandada mumlar yanıyordu, Aşçı onları odaya götürmeden çok önce kendilerini belli eden hayaletimsi mavi ışıklardı. Ahşaptan oyulmuş sarmaşıklar, Winnie'nin görüş alanının kenarında uyarı niteliğinde kıpırdanıyordu... ama onlara ne zaman doğrudan baksa her seferinde tamamen hareketsizleşiyorlardı.

Ancak sandıklı mihrap değişmişti. Vitray pencerede artık siyah ve yeşil düğüm yoktu. Onun yerine Winnie'nin sırtından aşağı hafif bir ürperti inmesi sebep olan, alev içinde kırmızı bir göz vardı. Nedense az da olsa tanıdık geliyordu... yine de ne kadar uğraşırsa uğraşsın, daha önce nerede gördüğünü tam olarak hatırlayamıyordu. Robert, başını merakla pencereye eğerek mihrabın etrafında oyalandı ama çocuğun gözlerinde de hiçbir tanıma belirtisi yoktu.

Aşçı veranda girişinden, "Burada," dedi. "Bakın."

Normalde dışarı açılması gereken ağır kapıyı çekerek açtı. Winnie kapının arkasında yolu tamamen kapatan donuk gri bir duvar olduğunu gördü.

Winnie hafif bir öfkeyle, "Demir!" dedi. "Yine mi demir! Burada, peri diyarında demir olmaması gerek. İşler öyle yürümüyor!"

Oliver ayaklarının yanında, cırlak bir miyavla onay verdi.

Aşçı başını iki yana salladı. "Ama işte burada," dedi. "Sanırım bir büyücü perileri tuzığa düşürmek istese demir gayet uygun olurdu."

Winnie kadını, "Demir büyücüleri *sevmez*," diye düzeltti. "Kısaca, büyüyle işbirliği yapmaz. Bu gizemli büyücü her kimse diğerlerine hiç benzemiyor."

Aşçı veranda kapısını tekrar itip kapatırken özür dilercesine, "Büyü hakkında çok az şey biliyorum," dedi. "Bay Quincy'ye şimdiye kadar birkaç kez Düğüm hakkında bildiklerini sordum ama cevap vermeye hiç tenezzül etmedi."

Winnie gözlerini kırptırdı. "Bay Quincy'yi Cadıkorusu Malikânesi'nde hiç görmediğinizi sanıyordum," dedi.

Aşçı ustalıkla, "Hiç," diye yanıtladı. "Ama Cadıkorusu Düğümü'nde her akşam kart oyunu oynuyoruz." Acı bir gülücükle ekledi: "Her ne kadar düşman olsak da bir bakıma buraya birlikte hap solmuş durumdayız. Zaman geçirmeye yardımcı oluyor."

Winnie dikkatini Aşçı'ya daha da yoğunlaştırdı. "Ve... ikiniz nerede kart oyunu oynuyorsunuz?" diye sordu.

Aşçı, "Kış bahçesinde elbette," dedi. "En sevdiği oda."

Cadıkorusu Düğümü'ndeki kış bahçesi, Cadıkorusu Malikânesi'ndekinden çok daha büyüktü. Hatta neredeyse giriş salonu kadar genişti. Dışarıyı göstermesi gereken uzun vitray pencereler, fazla büyümüş güller gibi gerçek kış bahçesindekilerden çok daha ileriye uzanıyorlardı.

Birkaç küçük, yuvarlak masa alanın dört bir yanına dağılmıştı ve Winnie'nin verandada gördüğü o doğaüstü mavi mumlar tarafından aydınlatılıyorlardı. Her biçimde ve boyutta perimaların etrafında toplanmış, garip masa oyunları oynuyor ve birbirleriyle fısıldaşıyordu. Büyük kısmını ince yapılı, ağaç kabuğu tenli *dryad*'lar ve ıslak görünümlü *naiad*'lardan oluşuyordu ancak gölge gibi görünen birkaç *brownie* ve dağınık tüylü satir de vardı.*

* Yunan mitolojisinde ormanlarda yaşayan ağaç perilerine "dryad"; çeşme, nehir, göl gibi su kaynaklarında yaşayan su perilerine "naiad"; vücudunun alt kısmı keçi, üst kısmı insan olarak tasavvur edilen, kır ve ormanlarda yaşayan varlıklara da "satir" denir. İskoçya ve İrlanda mitolojisinde, gece ev sahipleri uyuduktan sonra ortaya çıkarak ev ve çiftlik işlerini yaptığına inanılan ev perilerine "brownie" denir. -çn.

Winnie'nin daha önce gördüğü kuru portakal fidanlarından eser yoktu; onun yerine oda, vahşi ve canlı ağaçlardan oluşan gerçek bir ormana dönüşmüştü. Bütün dallar rengârenk, zehirli kargabüken meyvesinin ağırlığıyla gözle görülür şekilde sarkıyordu. Buradaki periler tehlikeyi umursamıyor gibiydi çünkü birkaç tanesi oyun oynarken sanki lezzetli bir tatlıymış gibi, turuncu meyvenin çekirdeklerindeki meyve parçalarını kemi-riyordu.

Winnie kalabalığa rağmen Bay Quincy'yi şaşırtıcı bir kolaylıkla seçti. Uşak, beyaz örtülü piyanonun yanındaki masada tek başına oturuyordu. Ayaklarını masanın üzerine koymuş, sandalyede geriye yaslanmıştı; solgun, dar yüz hatlarında bitmek bilmez bir sıkıntı ifadesi vardı. Soluk turuncu bir kargabüken meyvesinin dış kabuğunu çatlatırken, sıçan kuyruğu sandalyenin kolundan aşağı sarkıyor ve yere doğru tembelce sallanıyordu.

Periler, masalar arasında yollarını açan küçük gruba göz attı ancak Oliver, Winnie'nin önünde giderek, öfkeli tıslamalarla yaratıkları uzaklaştırdı. Küçük bir kedi olmasına rağmen periler temkinli bakışlarla geri çekildiler, sanki kedinin gerçek tabiatını sıradan bir insandan daha iyi anlıyorlardı.

Bay Quincy, grubun yaklaştığını görünce aniden dikleşti. İlk önce Aşçı'ya başıyla selam verdi... ama sonra kırmızı gözleri Oliver'a kilitlendi, çenesi kasıldı. Winnie, yaklaşırken kediye kollarına alarak göğsüne bastırıp sakinleştirdi ama bu hareket, Bay Quincy'nin gergin duruşunda neredeyse hiçbir etki yaratmadı.

"O yaratığı *buraya* gelirken bile yanınıza almak zorunda mıydınız?" diye çıkıştı.

Winnie kaşını kaldırarak adama baktı. "Robert hakkında böyle konuşmanız hiç hoş değil, Bay Quincy," diye karşılık verdi.

Robert, öfkeli şekilde nefes alıp ağzını açtı ama Winnie sözünü keserek durdurdu.

Çocuğa, "*Şakaydı*, Efendi Robert," dedi. "Ve özellikle *burada*, etrafımız tamamen perilerle çevriliyken sessiz olmalısınız."

Bay Quincy gözlerini kısarak gruba baktı; uzun parmaklarını elindeki kargabüken meyvesine batırdı. "Bırakın konuşsun," diye önerdi. "Çocuğun söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Winnie, "Elbette istersiniz," dedi. "En son konuştuğunda adını öğrenmiştiniz. Ve şimdi, peri kurallarına uymadığı bir ânu yakalamaktan daha çok istediğiniz bir şey olmadığına eminim. Ama Efendi Robert, *ikinci* kez hazırlıksız yakalanmayacak kadar akıllı." Winnie sessizce çocuğa bakarak, *Lütfen gerçekten akıllı şekilde hareket edin Efendi Robert*, diye düşündü.

Bay Quincy, ilgisini daha çok Winnie'ye çevirdi ve dudaklarına kibar bir gülücük yerleştirdi. Az önceki konuşma hiç yaşanmamış gibi, "Sizi sağ salim görmek beni nasıl rahatlattı anlatamam, Bayan Winifred Hall," dedi. "Cadıkorusu canavarının sizi yakaladığına emindim."

Winnie, Robert için bir sandalye çekti, Aşçı da başka bir sandalyeye yerleşti. "Cadıkorusu'nda canavarla karşılaşmadım," dedi. "Aslında bana yalan söylemiş olabileceğinizi düşünmeye başlıyorum... ama periler yalan söyleyemez." Yüzündeki sakin ifadeyi anlamlandırmaya çalışarak dikkatle adamı inceledi.

Winnie, *Periler yalan söyleyemez*, diye düşündü. *Ama aynı zamanda demir nalların yanından da geçemezler. Gerçekten peri misiniz, Bay Quincy? Yoksa tamamen başka bir şey misiniz?*

Bay Quincy, tekrar sandalyesine yaslanarak ilgisiz bir tavır takındı ama gözleri hâlâ Winnie'nin kollarındaki Oliver'a sabitlenmiş durumdaydı. Uşak, "Ama verandaya bir canavarla giriniz," dedi. "Korkmuş görünüyordunuz, öyle düşündüm. Ve korkmanız da gerekirdi."

Winnie'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Lord Longfell'i mi kastediyorsunuz?" diye sordu. "Cadıkorusu'ndaki canavarınız o mu? Tehlikeli olduğunu söylemiştiniz."

Bay Quincy, "Ah, o adam çok tehlikeli," dedi. "Bu masadaki bütün yaratıkların bildiğine eminim."

Robert, "*Babam* hakkında konuşuyorsunuz—" diye patladı.

Winnie ona ulaşamadan önce Aşçı elini çocuğun ağzına ka-

pattı. Robert'ın söylemeyi düşündüğü şeyin geri kalanı kadının avcunda boğuldu.

Winnie duygusuz bir sesle, "Seni bilerek kışkırtıyor, Robert," dedi. "Ona istediğini verme." Lord Longfell hakkında daha fazla soru sormayı düşündü... ama Bay Quincy'nin kırmızı gözleri kötücül bir parıltıyla ışıldıyordu ve sorarsa, perinin cevaplarının Robert'ı bir kez daha öfkeliendirebileceğini biliyordu.

Bay Quincy, elindeki kargabüken meyvesinden, özüyle kaplanmış bir tohumu koparıp alaycı bir cömertlikle Robert'a uzattı. "Biraz tatlı ister misiniz, Bay Robert Murray?" diye sordu.

Winnie bıkkınlık hissettiğini gösteren hafif bir ses çıkardı. Adama, "Bir çocuğa zehirli tatlı sunmak fazlasıyla... bariz bir hareket değil mi?" diye sordu.

Bay Quincy bir elini göğsüne bastırdı. "Bu insanlar için zehirli mi?" diye sordu. "Ne korkunç. Ama neden böyle bir şeyi bildiğimi varsayıyorsunuz, Bayan Hall?"

Robert periye sessiz ama ezici bir bakış attı fakat Bay Quincy onu tamamen görmezden gelerek sandalyesine yaslandı, kargabüken tohumunu ağzına attı.

Aşçı, elini hâlâ Robert'ın ağzında tutarak bitkin hâlde, "Bu gece kart oyunu oynayacak mıyız, Bay Quincy?" diye sordu.

Bay Quincy parmaklarını temizleyip kollarını göğsünde kavuşturdu. İğneleyici şekilde, "Başka ne yapabiliriz ki Sarah Baker?" diye sordu. "Anladığım kadarıyla malikâneneden ayrılmayacaksınız?"

Aşçı başını iki yana salladı. "Elbette hayır," diye yanıtladı. "Cevabım her zamanki gibi. Kaderim size, Dul Leydi'ye ve bu lanetli eve bağlı. Bu benim yaptığım bir seçim. Bari kart oyunu oynayalım." Robert artık sessizleşmişti, Aşçı elini dikkatli şekilde çocuğun ağzından çekti. Çocuk, Bay Quincy'ye sessizce dik dik baktı ama bir daha konuşmadı.

Bay Quincy, Winnie'ye döndü. "Masada dört kişiyiz," dedi. "Vist oynayabiliriz?"

Aşçı, "Evet, Vist," diye onayladı. "Eşli oynanan bir oyun. Ama sizin tarafınızda kim oynayacak, Bay Quincy?"

Bay Quincy yavaşça, "Doğru," dedi. Ancak ses tonunda belli belirsiz bir kurnazlık vardı ve Winnie, onun bir sonraki sözlerini buraya gelmeden çok önce planladığından neredeyse emindi. "O zaman Bayan Hall ile diğer oyunu oynayacağım. Sonuçta kendisi yeni."

Winnie kaşını kaldırarak adama baktı. "Diğer oyun mu?" diye sordu.

Aşçı, "Ekarte," diye açıkladı. "Ona öğrettiğim ilk oyunlardan biri. Sadece iki oyuncuyla oynandığı için sık sık oynuyoruz."

Uşak, "Belki bir bahis üzerine oynayabiliriz, Bayan Hall," diye önerdi. "Size soracak sorularım var. Eminim sizin de bana soracak sorularınız vardır. Bugün daha önce paylaştığımız cevaplar gibi, tam ve dürüst cevaplar karşılığında oynayabiliriz."

Aşçı, Winnie'yi, "Yerinizde olsam oynamazdım," diye uyardı. "Margaret'in ismini *tam olarak* böyle kazandı."

Bay Quincy elini salladı. "Ama Bayan Hall'un ismini zaten biliyorum," dedi. "Başka hangi soru kendisini böylesine endişelendirebilir ki?"

Winnie suratı asılarak, *Ah, bana sormayı umduğu tehlikeli bir şey var,* diye düşündü. *Ve cevabı kazanabileceğinden çok emin.*

Elbette, Bay Quincy yanıliyordu ama yanıldığını bilmesinin makul bir yolu yoktu. Winnie kart falcısıydı. Daha önce kart oyunlarında, özellikle tercih etmediği sürece, hiç kaybetmemişti.

Ama Winnie adamın en tehlikeli soruyla *başlamayacağına* karar verdi. İkisinin de cevabını almak istedikleri daha küçük sorular vardı. Bu da Winnie'nin lehine olabilirdi.

Winnie, "Bahsinizi kabul ediyorum, Bay Quincy," dedi. "Ama şartlarım var. Benim kart destemi kullanacağız--"

Bay Quincy başını iki yana salladı. "*Benim* destemi kullanacağız," diye araya girdi. "Ben insan kartlarıyla oynamam. Ama kartları siz dağıtabilirsiniz. Bence böylesi adil olur, siz ne dersiniz, Bayan Hall?"

Winnie düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarını büzdü. Kendi yetenekleri göz önüne alındığında, Bay Quincy'nin deste-

siyle ilgili *gerçekten* endişelenmiyordu... ama biraz tereddüt etmiş gibi görünmenin daha ihtiyatlı olacağını düşündü. Sonunda, "Nasıl isterseniz," dedi. "Ama sorularımızı oyundan *önce* soracağız. Böylece, ikimiz de sorularımızın eşit ağırlıkta olduğundan emin olabiliriz."

Winnie'nin son şartı, Bay Quincy'nin hafifçe kaşlarını çatmasına neden oldu ama çabucak toparlandı. "Tamam... makul," dedi.

Robert, âdeta bir düelloya tanıklık ediyormuş gibi sessizce büyülenmiş şekilde bakışlarını ikisinin arasında gezdiriyordu. Winnie, belki bazı açılardan gerçekten de düello, diye geçirdi içinden.

Winnie sakince, "Hangi soruyu soracaksınız?" diye sordu.

Bay Quincy, gözlerindeki kötücül parıltıya tamamen zıt bir ifadeyle hoş bir şekilde ona gülümsedi. "Bayan Hall, Dul Leydi'nin mürebbiyelik pozisyonu için neden sizi önerdiğini öğrenmek istiyorum," dedi.

Winnie, yüzünün değişmesine engel olmaya çalışarak yanığının içini ısırdı. Bay Quincy muhtemelen onu rahatlatmanın iyi bir yolu olarak, bu sorunun küçük ve masum bir soru olduğunu düşünüyordu. Ama sorunun cevabı, adamın zannettiğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Winnie yavaşça, "O zaman ben de," dedi, "insanları –beni de dahil olmak üzere– neden Cadıkorusu Malikânesi'nden uzaklaştırmaya çalıştığınızı öğrenmek istiyorum."

Bay Quincy gözlerini kısarak ona baktı. "Bu sorunun gerçekten *eşit* değerinde bir cevabı olduğunu mu düşünüyorsunuz, Bayan Hall?" diye sordu.

Winnie rahat şekilde, "Evet, öyle düşünüyorum," diye yanıtladı. "Ama oyunu reddetmekte özgürsünüz, Bay Quincy." Winnie, Oliver'm kulaklarını düşünceli şekilde kaşıdığı anda kedi uzun ve derin bir şekilde mırıldadı.

Uşak bir süre daha ona baktı... ama sonunda kalan kargabüken meyvesini kenara koyarak, kırmızı ceketindeki bir cepten bir deste

kart çıkardı. Winnie, cebin kartların sığacağı kadar büyük olmadığını düşündü ama bu, nispeten yaygın bir peri numarasıydı.

Bay Quincy, "Bu, geleneksel bir peri destesi," dedi. "Adil bir destedir, üzerine işaret koymadım veya değiştirmedim. Ama isterseniz inceleyebilirsiniz." Kartları uzattı, Winnie kartları gözden geçirmek için almış gibi yaptı. Kartların, Bay Quincy gibi hafifçe kan ve defne koktuğunu fark etmemek mümkün değildi. Koku, garip şekilde güçlü bir karışım oluşturunuyordu ama Clarimonde parfümünü kesinlikle *bu adam* için yapmamıştı.

Gerçekten de Leydi Hollowvale'in tercih ettiği türden normal bir peri destesiydi. Ama Winnie, sanki daha önce hiç görmemiş gibi meraklı taklidi yaparak, önüne birkaç kart serdi.

Kartlardaki kıvrımlı, soyut sembolleri göstererek, "Bunlar garip semboller," dedi. "Anlamlandıramadım. Özellikle temsil ettikleri bir şey var mı?"

Bay Quincy başını eğdi. Tırtıklı ve altın renkli bir sembolü işaret ederek, "Bu, Sözler takımı," dedi. "Bu, Anılar takımı ve burada Korkular ve Arzular'ın ikiz takımlarını görüyoruz." Sırayla hepsini işaret etti; altın renkli eğri bir sembolü, gümüş renkli ok gibi bir sembolü ve Winnie'ye uzanmış bir eli hatırlatan gümüş renkli son bir sembolü gösterdi.

Robert artık çok dikkatli şekilde dinliyordu ve Winnie, elinde olmadan çocuk tarafından kabul edildiğini düşündü. Tıpkı kendisine söylediği gibi ağzını kapalı, gözlerini açık tutuyordu.

Winnie dikkatini masadaki kartlara geri verirken yüksek sesle, "Garip seçimler," diye yorum yaptı.

Bay Quincy, "Hiç de değil," dedi. "Bunlar, perilerin normalde bahse koydukları şeylerdir. Bir zamanlar, destenin tamamı yenen tarafın kazancı olurdu."

Winnie avcunda kalan kartlara sessizce gülümsedi. Fal bakmak peri dünyasında çok daha basitti, çünkü büyü de oyun oynamaya istekli oluyordu. Üstüne üstlük Bay Quincy, daha önce pek çok kez oyun oynadığı kendi destesini vermişti. Adamın falına bakmak için daha mükemmel bir fırsat olamazdı.

Destedeki bir sonraki karta odaklandı. Kartı, *bana sahibinin sırlarından birini söyle*, diyerek cesaretlendirdi.

Winnie önünde başka bir kartı ters çevirdi. Söz konusu kartın herhangi bir sembolü yoktu. Esasen, tam ortasında kırmızı tek bir göz bulunan tamamen siyah bir karttı; Cadıkorusu Düğümü'nde bulunan sandıklı mihraptaki vitray pencerenin birebir kopyasıydı.

Robert sandalyesinde hafifçe doğruldu ve Winnie, çocuğun da mihrabı hatırladığını anladı.

Winnie, *O gözü nerede gördüğümü artık hatırlıyorum*, diye düşündü. Daha önce Leydi Hollowvale'in peri destesinde de fark etmişti. Oyunların büyük kısmında kenara bırakılan ekstra bir karttı.

Winnie, "Bu kart, adını verdiğiniz takımlardan hiçbirine ait değil," dedi. "Bu kart ne?"

Bay Quincy'nin gözleri karta kaydı. Bir an dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Bu... Göz," dedi. "Bazen *Fomor* olarak da adlandırılır. Ekstra bir kart. Bu oyun onsuz oynanıyor."

Winnie, parmaklarını hafifçe kartın üzerinde gezdirdi. Dokunduğunda sırtından aşağı serin bir ürperti indi. Kart, kadına sorusunun cevabını vermeye çalışıyordu. Winnie kendini bir an dünyadan soyutladı... ve kartın söylediklerini dinledi.

Ayaklarının altındaki toprağın farkına vardı; soğuk, karanlık ve derindi. Toprakta ölü bir şey gömülüydü... ve yine de bir şekilde rüya görüyordu.

Winnie keskin bir nefes aldı, parmaklarını hızla karttan çekti. "*Fomor* ne anlama geliyor?" diye sordu. "Bir kişi mi, yoksa bir şey mi?"

Bay Quincy, kartın görüntüsü kendisini rahatsız etmiş gibi aniden kadının elinden aldı. Hemen, "Bu bir soru, Bayan Hall," dedi. "Dilerseniz *diğer* sorunuzu sormak yerine, bunun cevabını almak için oyun oynayabilirsiniz."

* İrlanda mitolojisinde tanrılarla savaşıp yenilen kötü yürekli devler. -çn.

Winnie dudaklarını ısırıldı. Bay Quincy'nin ilk oyunu bilerek kazanmasına izin vereceğini biliyordu; hatta *emindi*. Nihai sorusunu sorabilmek için kadını oyuna çekmesi gerekiyordu. *Fomor*, malikânenin sakinlerini gitmeye ikna etmeye çalışmasından daha mı önemliydi?

Winnie, "Belki bir sonraki el onun cevabı için oynarım," diye kabul etti. "Ama ilk sorumun arkasındayım. Cadıkorusu Malikânesi'nden hepimizi kovmaya neden bu kadar hevesli olduğunuzu bilmek istiyorum."

"Nasıl isterseniz." Bay Quincy kalan kartları toplayarak Winnie'ye uzattı. *Fomor*'u masanın kenarına, kendisinden olabildiğince uzağa koydu.

Winnie destenin geri kalanını gözden geçirdi ve 7'lerin altındaki kartların hepsini çıkardı. Kartları iyice karıştırdı ve hatta kesmesi için desteyi Bay Quincy'ye uzattı. Son olarak desteyi Robert'a tuttu.

"Lütfen en üstteki kartı alın Efendi Robert," dedi. "Kozumuz bu olacak."

Robert, Bay Quincy'ye temkinli bir bakış atarak en üstteki kartı dikkatlice çekti. Masanın ortasına yakın bir yere, yüzü yukarı bakacak şekilde koydu ve Winnie, köşesinde altın renkli kıvrım bulunan kartı gördü ama sayı yerine vahşi, saldırgan bir *kimera*** resmedilmişti.

Bay Quincy, "Sözler'in Canavarı," dedi. "O hâlde Sözler yüksek olacak."

Winnie kartı kenara koydu, ikisine de ellerini dağıttı. İçinde Bay Quincy'nin kartlarına dair bir his vardı; adamın şüpheli bir eli vardı ve bu elin kendisine turu kazandırma ihtimali düşüktü. Ama ikisinin de kartlarını değiştirmesini önerdiğinde Bay Quincy reddetti ve kendini savunmasız hâle getirdi, böylece Winnie'nin onun bilerek kaybedeceğine dair şüphelerini doğruladı.

** Yunan mitolojisinde aslan başı, sırtından çıkan keçi kafası ve yılan kuyruğuyla tasavvur edilen, ateş püsküren yaratık. -çn.

Winnie ilk beş elin üçünü kazandı. Sonraki iki elle beş pu-
ana ulaştı ve bu noktada Bay Quincy başını ona doğru eğdi.
“Kazandınız,” dedi.

Winnie özgüveninin yüzüne yansımaya müsaade ederek,
“Çok basit bir oyun,” diye yanıtladı. Parmaklarını Oliver’ın kısa
siyah tüylerinin arasından geçirdi, kedi bir kez daha mırladı. “O
hâlde bir cevap kazandım, Bay Quincy. Tam ve doğru, öyle de-
miştiniz değil mi?”

Uşak, gözle görülür şekilde yüzünü buruşturdu. Bilerek
kaybetmiş olsa da Winnie, onun cevabı paylaşmaktan hoşnut
olmadığını biliyordu. “Amacım Cadıkorusu Malikânesi’ni bo-
şaltmak,” dedi. “Leydi yaşlı ve zayıf. Eğer hizmetkârların hepsi
giderse kendi kendine bakamaz. O da gitmek zorunda kalır...
ve onun yokluğu Cadıkorusu Düğümü’nün çözülmesine neden
olacak.”

Aşçı ellerini kucağında sıkıca kenetledi. “Dul Leydi’nin
Cadıkorusu Düğümü ile ne ilgisi var?” diye sordu. “O büyücü
değil. Malikâne inşa edilirken burada bile değildi.”

Bay Quincy sertçe, “Hâlihazırda fazlasıyla adil şekilde cevap
verdim,” dedi. “Başka bir el oynayabiliriz. Belki de Bayan Hall,
sonraki seferde sizin sorunuzu sormak ister, Sarah Baker.”

Winnie, “Hayır,” dedi. “*Fomor* hakkında bilgi almak istiyor-
um.” Bay Quincy bu konudan kaçınmaya fazla hevesliydi, diye
geçirdi içinden ve kartlar da bunun adamın sırlarından biri oldu-
ğunu ısrarla belirtmişti.

Bay Quincy ifadesini dikkatle sabit tuttu. “Nasıl isterseniz,”
dedi. “Ben de önceki sorumda ısrar ediyorum. Dul Leydi mevcut
pozisyonunuz için neden sizi tavsiye etti, Bayan Hall?”

Winnie adama, “Oyunu kazanın anlatayım,” diye söz verdi.

Winnie bu kez en üstteki kartı çekmesini Aşçı’dan istedi ve
Anılar’ın koz olduğunu gördü. Birkaç eli düzgün şekilde oynadı,
Bay Quincy’nin yine bilerek kaybedip kaybetmeyeceğini gör-
mek için bekledi. Ama bu sefer bilerek kaybetmedi ve Winnie de
bu yüzden isteksiz şekilde adamın kazanmasına müsaade etti.

Winnie, *Onun asıl ulaşmaya çalıştığı sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum*, diye düşündü. *En nihayetinde cevaplamayacak olsam bile.*

Bay Quincy, "Evet, Bayan Hall?" diye sordu. "Cevabınız?"

Winnie iç çekti, bir elini Oliver'ın sırtına koyarak sandalyesine yaslandı. "Dul Leydi beni yıllardır tanıyor," dedi. "Londra'daki düşkünler evinde zaman geçirmeme rağmen, orada yaşanan bir felaket önemli birkaç kişinin aniden bana ilgi duymasına neden oldu. Dul Leydi'nin de bağış yaptığı özel bir yetimhaneye taşındım, burası Bayan Dun adında bir kadının yönettiği bir evdi." Bir sonraki sözleri söylemek için kendini zorlaması gerekti, çünkü bunlar, Uşak karşısındaki avantajlarını bir kez daha azaltacaktı. "Ben bazı açılardan eski Lord Büyücü'nün vesayeti altındaydım ve o mevcut Lord Büyücü'nün iddia edebileceğinden çok daha iyi bir adamdı. Ve Leydi Longfell'in büyücü olduğumu bilmesinin sebebi de bu."

Robert aniden, "Siz *nesiniz?*" diye sordu. Bu çıkış Oliver'ın Winnie'nin kucağında irkilmesine sebep oldu ve kedi, Robert'a yönelip tıslarken tırnaklarını Winnie'nin bacaklarına geçirdi.

Winnie dişlerini sıktı, Oliver'ı dikkatlice yerinde tutarken aşağı uzanıp tırnaklarını sabahlığından nazikçe çıkardı. "Büyücü, Efendi Robert," diye tekrarladı. "Ve büyücüler uyarıda bulunduğu *dinlemek* en iyisidir. Sesinizi çalabilirim sonuçta." Tabii ki yalandı. Winnie böyle bir büyüde uzmanlaşmış değildi. Ama Robert'ın bunu bilmesine gerek yoktu ve çocuk da kısa sürede konuşmayı tekrar kesti.

Aşçı titrek bir nefes verdi. "Leydi sonunda doğru dürüst bir yardım çağırdı o zaman," dedi.

Winnie, "Hayır," dedi. "Pek de *doğru dürüst* bir yardım değil." Sessizleşmiş olan Bay Quincy'ye göz attı. Adamın dar yüzündeki düşünceli ifade Winnie'nin hoşuna gitmedi. Adam öfkeli değildi. *Sindiriyordu*. Plan yapıyordu. Ve bunların hiçbirisi kendileri için pek hayırlı değildi. Winnie kasvetle, "Lord Longfell'in başta tuttuğu büyücülerin sorunu da buydu, eminim," diye devam etti. "Hepsi çok doğru dürüst beyefendilerdi ve çok doğru dü-

rüst büyüler üzerine çalışmışlardı. Ama perilerle mücadele etmek için sadece büyü yeterli değildir. Bu tür varlıklar, yalnızca doğru dürüst davranıyormuş gibi *yaparlar.*"

Bay Quincy yavaş ve huzursuz edici bir gülücükle, "Ah, ben hiç *de* doğru dürüst değilim," diye kabul etti. Kırmızı gözleri Winnie'ye sabitlendi, kadını nefessiz bırakarak sandalyesine çiviledi. Yumuşak biçimde, "O büyülü parfümü başka bir yerden aldınız," dedi. "Kolayca daha fazlasını yapabilseydiniz, yokluğuna bu kadar öfkelenmezsiniz. Şu şeytan kediniz size sadakatle hizmet ediyor, emirlerinizle değil. Eski Lord Büyücü'de şeytan tüyü gibi peri tüyü vardı... ama size *bu* büyüyü o da vermiş olamaz. *Sizin* büyüünüz nedir o hâlde, Bayan Hall? Hangi korkunç derecede uygunsuz büyüler ilginizi çekti?"

Winnie parmaklarını Oliver'ın tüylerine gömdü. "Daha fazla soru," dedi. "Umut edin de *Ekarte*'de şansınız yaver gitmeye devam etsin, Bay Quincy. Size karşılıksız cevap vermeyeceğim."

Bay Quincy çaresizce ellerini açtı. "Belki başka bir zaman," dedi. Dudaklarının kenarında alaycı bir gülücük belirdi. "Tekrar uyuduğunuzda burada olacağız, Bayan Hall... tabii, bizi buradan çıkarmaya karar vermediğiniz sürece."

Winnie cevap vermek için ağzını açtı—

Tam o anda, kuşların uzaktan gelen ötüşleri ve kapalı gözkapaklarının arkasına vuran ılık güneş ışığının farkına vardı.

Kötü bir uykunun ardından alışılmadık biçimde yorgun uyandı, Bay Quincy'nin el sallayarak veda edişinin görüntüsü hâlâ net olarak aklındaydı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Winnie her zamankinden daha erken uyanmış olsa da Leydi Longfell'in oğluyla birlikte katılacağını vaat ettiği kahvaltıya gitmek için pek istekli değildi. Bu yüzden sabahın erken saatlerini bir mektup üzerinde çalışarak geçirdi, bir yandan da aşırıldığı çöreklerden birini kemiriyordu.

Mektup, *Clarimonde*, diye başladı,

Cadıkorusu Malikânesi'ne güvenli şekilde vardım. Açık olmak gerekirse, "güvenlik" burada göreceli olabiliyor ama yolda hezimete uğramadım ve beni arabasıyla tepeye çıkaran çiftçi, huysuz atının beni öldürmesine müsaade etmedi (gerçi yaratık gerçekten elinden geleni yaptı).

Burada tahmin ettiğimiz gibi periler olduğunu bilmek seni memnun edecektir. Beni kapıda karşılayan peri, Bay Quincy, o attan bile daha huysuz. Beni şimdiye kadar öldürmedi; ciddi ciddi öldürmeye niyetli olup olmadığıysa henüz belirsiz.

Bay Quincy, Cadıkorusu Malikânesi'nin uşağı olduğunu iddia ediyor, ancak burada yaşayan ölümlüler ısrarla Cadıkorusu Malikânesi'nin uşağının olmadığını söylüyorlar. Onun Başka Biri için çalıştığını düşünüyorum. Bay Quincy'nin pek çok tuhaflığı var, hem de ortalama bir periden bile daha fazla, ki bu da onu gerçekten çok tuhaf biri hâline getiriyor. Aslında sana yazmamın sebebi, daha önce hiç demire dokunabilen bir periyle karşılaşp karşılaşmadığını sormak. Dahası fomor diye bir şey duydun mu hiç?

Eğer Bellamira'yı görürsen en iyi dileklerimi ilet.

Bütün kalbimle,

Winifred

Winnie, Clarimonde'un verdiği parfümün kaybolduğundan bahsetmedi. İçindeki malzemeler pahalıydı ve kız kardeşinin daha fazlasını yapmak için ayıracak parasının olmadığını biliyordu. Winnie, *Belki de akıllıca davranırsam parfümü Bay Quincy'den geri kazanabilirim*, diye düşündü.

Tam Margaret, Winnie'nin odasındaki şömineyi kontrol etmek için geldiğinde, Winnie mektubu mühürledi. Hizmetçi, Winnie'nin hâlihazırda kalkmış olduğunu görünce gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı.

Winnie mektubu uzatarak, "Bunu bugün benim için köydeki dükkândan gönderebilir misiniz?" diye sordu. "Çok önemli bir mektup ama bileğim hâlâ sorun yaratıyor."

Margaret kaşlarını hafifçe çatarak mektubu aldı. "Mektubun köyden gönderilmesini mi istiyosunuz?" diye sordu. "Ama niye?"

Winnie alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "Cadıkorusu Malikânesi'nde fazladan gözler var," dedi. "Uşağımız olsaydı, eminim mektuplara ilgi duyardı. Yazışmalarımın biraz daha özel olmasını tercih ediyorum."

Margaret irkildi. "Anladım," dedi. Kovasıyla birlikte şömine-
nin önüne diz çökerek mektubu bir kenara koydu. "Mümkün olan en kısa sürede gönderirim."

Winnie avcuna iki şilin koyup ona uzattı. "Önümüzdeki birkaç saat içinde halledebilirsiniz para üstünü siz alabilirsiniz," dedi.

Margaret öneriyi düşünceli şekilde değerlendirdi, ardından Winnie'nin uzattığı elinden parayı aldı. Paraları önlüğünün cebine yerleştirerek, "Malikâne için acilen almam gereken *bir şeyler* vardır herâlde," dedi. "Zaman ayırıyorum."

Winnie, Robert'ı kahvaltıya hazırlamak için çabaladı ve çocuğu bu özel durum için açılmış yemek salonuna kadar götürdü. Ancak oradan ayrılmak için döndüğünde Robert kaşlarını çatı.

"Bize katılmıyor musunuz?" diye sordu.

Winnie sakince, "Davet edilmedim," diye yanıtladı. "Kendimi zorla davet ettirmem nezaketsizlik olur." Robert'ı kapının eşi-

ğinden içeri itti ve çocuğun cevap vermesine fırsat vermeden merdivenlere yöneldi.

Winnie, kahvaltının sona erdiğinden emin olana kadar derslikte kaldı. Lord Longfell o sabah gerçekten de uğramıştı ama neyse ki Robert dersliğe geldiğinde fazla oyalanmamıştı.

Winnie, Robert dersliğe girerken, "Bugün peri görgü kuralarını tartışacağız," diye duyurdu. "Bay Quincy açık şekilde seni kabalık yapman için kışkırtmayı amaçlıyor –tabii perilerin kabalık tanımına göre– ve ona bu fırsatı vermeyeceğiz."

Robert, "Babam kahvaltıda sizi sordu," diye karşılık verdi. Kollarını kavuşturup duvara yaslandı. "Bir dahaki sefere sizi de davet etmem gerektiğini söyledi."

Winnie neredeyse beyaz olan sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Bu son derece cömert teklifi aklımda bulunduracağım..." dedi. "Şimdi, dikkatinizi verin, Efendi Robert. Temellerle başlayacağız. Bir periye asla doğrudan aşağılamamalısınız. Aptal olduklarını *ima* edebilirsiniz mesela ama eğer onlara aptal *derseniz* sizi cezalandırma fırsatları olur. İşte bu yüzden akıllı insanlar, bu periler korkunç kötülükler yapsalar bile onlara Adil Halk derler."

Robert uzun süre Winnie'yi inceledi. Gözlerinde yavaşça beliren, Winnie'nin ikisi için de hayra alamet olmadığını düşündüğü kurnaz bir parıltı vardı. "Babam sizin büyücü olduğunuzu bilmiyor," dedi. "Ondan kaçınmanızın sebeplerinden biri de bu mu?"

Winnie elini kaldırıp burnunun köprüsünü sıktı. "Sabahın soğuk ışığında korkularınızı unutmuşsunuz, Efendi Robert," dedi. "Ama kulağınızı dört açın: Cadıkorusu Düğümü bizden hâlâ vazgeçmiş değil. Bu gece orada tekrar uyanacağımızı düşünüyorum. Dikkatinizi verseniz iyi olur."

Robert yavaşça, "Adı lazım degilleri hiçbir zaman doğrudan aşağılama," dedi. "Özellikle kötü davrandıkları zaman onlara adil de." Genç yüzüne mağrur bir ifade yerleşti. "Hepiniz benim için en iyisini bildiğinizden eminsiniz; siz, babam ve büyükanem. Ama buraya gelmeyi ben seçmedim, bu sefil evde uyumayı da ben seçmedim. Bana sürekli ne yapmam gerektiğinin söylen-

mesinden bıktım.” Derin bir nefes alarak dikleşti. “Sırlarınızı saklamanıza yardım edeceğim, Bayan Hall. Ama karşılığında bir şeyler istiyorum.”

Winnie’nin göğsünde taze bir öfke kıvılcımı belirdi. Sertçe, “Ben sizi *koruyorum*, Efendi Robert,” diye karşılık verdi. “Eğer beni uzaklaştırırsanız burada sizi perilere karşı güvende tutacak kimseniz kalmaz.”

Robert, “Belki de korunmaya *ihtiyacım* yoktur!” diye hiddetlendi. “Bana ne yapabilirler ki Bayan Hall? Beni buradan kaırıp gitmek istemediğim bir yere mi götürecekler?” Gözlerini kısarak ona baktı. “Eğer seçmek zorunda kalsam, kaırılmayı Eton’a gitmeye tercih ederdim—”

Winnie çocuğa aceleyle, “Sus!” dedi. Aralarındaki mesafeyi kapatıp sesini alçalttı. “Bay Quincy’nin buralarda bir yerlerde pusuda beklediğini *umut etseniz* iyi olur,” dedi. “Periler böyle sözleri çok ciddiye alır, Efendi Robert.”

Robert çenesini ona doğru kaldırdı. İnatçı şekilde, “Söylediğim her kelimeyi kastederek söyledim,” dedi. “Benden hoşlanmıyorsunuz bile, Bayan Hall. Beni kendi nedenlerinizle koruyorsunuz. Umurumda değil ama minnettar da değilim. Sessiz kalıp hayatımı yönetmenize izin vermeyeceğim. Ne kadar çok denerseniz, sizi o kadar pişman edeceğim.”

Winnie çaresiz bir öfkeyle çocuğa baktı. İşte çocuklardan bu kadar nefret etmemin sebebi, diye geçirdi içinden. Hepsi çok aptaldı ve kendilerinden o kadar *eminlerdi* ki yaptıkları her şeyin sonuçlarını çoktan anladıklarına inanıyorlardı.

Winnie sersemlemiş şekilde, *Bununla başa çıkamam*, diye düşündü. *Buraya perilere karşı hazırlıklı gelmiştim, şımarık ve kendini beğenmiş oğlanlara karşı değil.*

Esasen, tam istifasını bildirmek için ağzını açıyordu ki Robert boğazını temizleyerek kadını böldü.

“Bir ittifak önermek istiyorum, Bayan Hall,” dedi.

Winnie aniden ağzını kapattı, gözlerini kırpıştırarak çocuğa baktı.

Robert, "Büyünüzle ilgili sessiz kalacağım," dedi. "Hatta tamamen uslu duracağım ve söylediğiniz her şeyi yapacağım. Ama karşılığında..." Bir nefes daha alarak cesaretini topladı. "Babamı ve büyükannemi okula gitmeme gerek olmadığına ikna etmenizi istiyorum. Beni dinlemiyorlar ama *sizi* dinlerler. Babama yaşitlarımından önde olduğumu söyleyin. Ona, zaten ihtiyaç duyduğu her şeyi halledebilecek kadar zeki olduğumu söyleyin. Bana öğreteceklerinizin hepsini öğreneceğim. Büyükannemle burada kalıp malikâneye göz kulak olacağım. *Yeter ki Eton olmasın.*"

Robert'ın yüzündeki içten çaresizlik Winnie'nin duraksamasına neden oldu. Gözleri kocamandı ve sesine yalvaran bir ton sinmişti. Kadının göğsündeki öfke yavaş yavaş dinerken yerini şaşkın bir merak aldı.

Çocuğa neredeyse okula gitmeye neden bu kadar karşı olduğunu soracaktı... ama kısa süre sonra cevabın hiçbir öneminin olmadığını fark etti. Robert ona göz ardı etmesi imkânsız olan geçici, altın bir fırsat sunmuştu.

Winnie en sonunda, "Sanırım babanızın beni ne kadar dinleyeceğini gözünüzde fazla büyütüyorsunuz," dedi. "Ama hem onu hem de büyükannenizi okula ihtiyacınız olmadığına ikna etmek için içtenlikle çaba göstereceğim. Söz veriyorum. Bu kadarı yeterli mi, Efendi Robert?"

Robert, Winnie'nin önünde dururken çenesi titredi. Bu teklif, sergilediğinden çok daha fazla cesaret gerektirmişti ve Winnie'nin bunu kabul etmesi çocuğu açık şekilde şaşırtmıştı. Amâ sonunda yavaşça başını onaylarcasma salladı. "Yani... yeterli olur," dedi. "Ama sözünüzü tutmanızı bekleyeceğim, Bayan Hall."

Winnie, "Mükemmel," dedi. Bir adım geri çekildi. "O hâlde derse dönelim. Üzerinden geçmemiz gereken çok şey var."

Winnie'nin beklediği gibi, o akşam en karanlık saatlerde duvarlardaki eğri büğrü yüzlerle uyandılar. Ancak Bay Quincy ile

bu kadar kısa sürede bir kez daha yüzleşmeye hiç niyeti yoktu. Şimdiye kadar adamdan kopardığı her cevap pahalıya mal olmuştu ve hâlâ Clarimonde veya Bellamira'nın mektubunda sorduğu sorulara yanıt verebileceklerini umuyordu. Aşçı yeniden kapısını çaldığında, Winnie kararmış koridora bakarak dikkatlice kapıyı açtı.

Winnie ona, "Bu akşam Robert'm odasında kalacağım," dedi. "Bay Quincy'ye, Efendi Robert'ın yanlış bir şeyler söylemesinden endişelendiğimi ima edebilirsiniz. Onu meşgul tutabilir misiniz sizce?"

Aşçı başını eğdi. "Onunla Komşum Dilenci oynarım," dedi. "O oyundan hep keyif alıyor."

Winnie'nin yatağının ucunda hâlâ sıkı sıkı kıvrılıp yatan Oliver, ağzını kocaman açıp esnedi ve sonra da yere düştü.

Winnie kedisine, "Bu gece koridoru gözler misin, Oliver?" diye sordu. "Bay Quincy'nin merakına engel olma konusunda yardımcı olabileceğine eminim."

Oliver, Winnie'ye tek gözünü kırıp miyavladı. Öyle büyük ve sıçan gibi görünen bir kediye göre tiz ve tatlı bir miyavlamaydı. Winnie, kediye gülümsemekten kendini alamadı.

"Yarın sana bir kâse krema vereceğim," diye söz verdi.

Winnie duvarlardaki boş gözler altında peri derslerini sessizce sürdürerek sabah, ışıqla birlikte ikisini de uyandırana kadar geceyi Robert'm odasında geçirdi.

Kendini kahvaltı için ailenin yanına gitmeye hazırlayarak hiç olmadığı kadar yorgun şekilde uyandı... ama sonuç olarak hangi gün olduğunu tamamen unutmuştu. Merdivenlerden zoraki şekilde inerken, Robert ve Lord Longfell'in kilise için giyindiklerini fark etti.

Robert, ciddi ve yetişkin gibi görünen bir ceket giymişti ve hafifçe dağılmış bir boyun bağı takmıştı ama babasının yanındaki varlığı, çocukça kusurlarını saygısız değil de garip bir şekilde sevimli gösteriyordu. Lord Longfell ise alışılmadık biçimde pahalı bir terziye sahip ciddi bir toprak beyi gibi görünüyordu.

Rüzgârda savrulmuş saçları ve kuyruklu ceketi at binmiş olduğunu gösteriyordu, ancak kıyafetinin kesimi ve rengi hâlâ uygun şekilde sadeydi.

Lord Longfell, Winnie'yi görünce hafifçe dikleşti. Adamın yüzündeki gülümseme, Winnie'nin derisinde bir huzursuzluk kıvılcımı yaktı ama o gülümsemesinin yerini kısa süre sonra şaşkınlık ifadesi aldı. Onu, "Bayan Hall," diye selamladı. "Pazar ayinine uygun giyinmemişsiniz."

Winnie, eski püskü elbisesine bakarak gözlerini aşağı çevirdi. "Daha iyi elbisemi henüz yıkamadım," dedi. "Lord'un biraz çamurdan rahatsız olacağını sanmıyorum ama vaiz muhtemelen olur. Ayrıca... bileğim hâlâ tam olarak iyileşmedi."

Lord Longfell'in gözleri, şu anda eteklerinin altından görünen ayak parmağına kaydı. Winnie ev ayakkabısı bulamadığı için, malikânede ayaklarını sadece çoraplarıyla kapatarak yürümeye devam etmek zorunda kalmıştı. Parmaklarını eteğinin altına saklayarak konuyu hızlıca değiştirmeye çalıştı. "Bu arada Dul Leydi nerede?" diye sordu. "Daha önce iyi bir vaazı kaçırdığını hiç görmemiştim. Hatta şimdi biraz düşününce kötü birini kaçırdığını da hiç görmedim."

Lord Longfell'in gülümsemesi soldu. "Annemin sağlığı malikânenen dışarı çıkmasına müsaade etmiyor," dedi. "Vaiz, her hafta bir kez vaaz ve çay için ziyarete geliyor. Şu anda hâlâ yataktaki. Yarına gidip kendisine eşlik etmenizden memnun olabilir."

Winnie kaşlarını çatmamak için kendi içinde savaş verdi. Leydi ölüyor olduğunu söylemişti... ama bu fikir o âna kadar bir şekilde, Winnie'nin kafasına doğru düzgün yerleşmemişti. Leydi Longfell, Londra'da yorulmak bilmez şekilde (ve bir parça korkutucu şekilde) sosyalleşirdi; artık malikânenen dışarı çıkmıyor olması gerçekten de kötüye alametti.

Winnie, Lord Longfell'e, "Onu birazdan ziyaret edeceğim," dedi. "Kendisiyle konuşulacak bir konu vardı zaten." Lordun omzunun hemen arkasından Robert'ın gözlerine bakarak başını hafifçe eğdi. Leydi, Eton hakkındaki görüşlerinde kararlıydı

ama Winnie hâlâ, geçmişleri göz önüne alındığında, onu Lord Longfell'den daha kolay ikna edebileceğine inanıyordu.

Robert'm yüzü uysal bir ifadeye büründü. Sırtını dikleştirerek cömert bir tonla konuştu. "Bileğiniz için kendimi çok sorumlu hissediyorum, Bayan Hall," dedi. "Sanırım daha fazla dinlemeniz uygun olur."

Lord Longfell, oğluna sert bir bakış attı ve tavırlarında herhangi bir alay işareti aradı. Ancak hiçbir şey bulamayınca, dilini ısırıp ifade etmeyi düşündüğü uyarıyı paylaşmadı.

Winnie, "Katılan herkes kabul ederse belki bu hafta vaazlara Leydi Longfell ile birlikte katılırım," dedi. "Vaize isteğimi iletirseniz müteşekkire olurum, Lord Hazretleri." Winnie'nin yerel vaizle *gerçekten* çay içme arzusu yoktu ama belirli bir düzeyde dini ilgi gösteriyor gibi yapmak, gelişinden sonraki ilk pazar ayinine katılmamasının ardından çıkacak dedikoduları biraz yumuşatabilirdi.

Lord Longfell başını eğdi. "Bildireceğim, Bayan Hall," dedi. "Kimsenin inancınızı sorgulamasını istemeyiz."

Adamın tonundaki ve kelime seçimindeki bir şey, Winnie'nin içindeki huzursuzluğu yeniden alevlendirdi. Şüphesiz, Lord Longfell sadece onu rahatlatmaya çalışıyordu... ama cömert tavırlarının altında ince bir tehdit mi vardı? Winnie'nin işvereni tarafından vaize söylenen şüpheli bir söz, bütün köyü kendisine çevirebilirdi. Bu, başka pek fazla seçeneği ve gidecek yeri olmayan bir mürebbiye için çok kötü bir durum olurdu.

Winnie, adamın hareketlerini anlamlandırmaya çalışmanın ne kadar zor olduğunu düşündü. Daha az paranoyak bir kadın, adamın söylediklerine inanabilir ve durumu geçiştirebilirdi... ama Bay Quincy'nin Cadıkorusu'ndaki canavarla ilgili uyarısı, yeniden aklına gelmişti. Her ne kadar Bay Quincy acımasız şekilde yanlış yönlendirmeye eğilimli olsa da Winnie bu özel uyarıyı ciddiye alması gerektiğini düşündü.

Yine de uygun tek cevap vardı. Winnie, Lord Longfell'e gülümseyerek ifadesine minnettarlık görünümünü vermeye çalıştı. "Teşekkür ederim, Lord Hazretleri," dedi. "İçimi rahatlattınız."

Lord Longfell, "Annem sizi çok seviyor, Bayan Hall," dedi. "Eğer sizinle özel şekilde ilgilenmezsem bana öfkelenir. Ve sanırım *ikimiz* de hoşnutsuzluğunu ne kadar hevesle paylaştığını çok iyi biliyoruz."

Adamın kelime seçimi yine Winnie'nin sınırlarını bozdu. Acaba biraz fazla mı kinayeli kelimelerdi? Kenarları biraz fazla mı keskindi? Kendini gülücüğünü korumaya zorladı. Winnie, "Ben de ona çok düşkünüm," dedi. "Sanırım ruh hâline karşı her zaman hoşgörülü oldum ama kendi ailesine karşı başkalarından daha sert olduğunu varsayıyorum."

Winnie tonuna sağlıklı bir miktar sempati ekledi, ki Lord Longfell bunu oldukça memnuniyetle kabul etmiş gibi görünüyordu. Lord dürüstçe, "Annem bir canavar," dedi, "ama onu çok seviyorum." Winnie'ye tekrar gülümsedi ve oğlunu omzundan sıkıca tutarak, "Ayine geç kalmayalım, Robert," dedi.

Winnie, ikisi de verandadan çıkana kadar bekledi, sonra merdivenlerden çıkmaya başladı. Kendi kendine sert şekilde emretti: *Lord Longfell'i kafandan çıkar Winnie. Çok daha tehlikeli ve acil sorunlarla ilgilenmen gerekiyor.*

Canının yandığını iddia etmeye devam etse de bileği önceden çok daha *iyiydi*. Buna rağmen dar çatı katı merdivenleri, odaya ulaşana kadar uyarı niteliğinde bir sızlamayla kadını gerçekten zorladı.

Leydi Longfell hâlâ yatağından çıkmamıştı. Yanında bir kahvaltı tepsisi vardı ama Winnie'nin anlayabildiği kadarıyla hiç dokunulmamıştı. Üzerine ekstra yorganlar yığılmıştı ve şömine o kadar yüksek bir ateşle yanıyordu ki, Winnie içeri adım attığında elbisesinin üst birkaç düğmesini gevşetmek zorunda kaldı. Dul Leydi bitkin ve solgundu, ıslak mavi bakışları belli belirsiz sersemlemişti.

Margaret, kahvaltıyı teslim ettikten sonra odada kalmıştı; yatağın yakınındaki bir sandalyeye oturarak Leydi Longfell'in elini ovuyordu. Winnie içeri girdiğinde hızlıca gözlerini kaldırdı.

Margaret zoraki bir neşeyle, "İşte Bayan Hall geldi," dedi. "İkiniz birlikte yiyeceğiniz kahvaltıyı getirebilirim!"

Dul Leydi elini Margaret'in elinden çekip, omuzlarındaki yorganın altına soktu. Kendisine verilen o büyük ahşap ve demir yüzük, iskelet gibi parmaklarıyla karşılaştırıldığında fazla büyüktü. Leydi Longfell boğuk bir sesle, "Aç değilim," dedi. "Kahvaltımı Bayan Hall alabilir, ziyan olmasın. Ama onunla yalnız konuşacağım, Margaret."

Hizmetçi belli belirsiz dudağını ısırdı ama Leydi'nin söylediklerine itiraz edecek yetkisi yoktu, o yüzden kalkıp gitmek zorunda kaldı. Margaret, Winnie'nin yanında geçerken, "Lütfen *bir şeyler* yemesini sağlar mısınız?" diye fısıldadı.

Leydi, "Bunu duydum, Bayan Margaret!" diye bağırdı. "Yaşlıyım, *sağır* değil."

Margaret ürkmüş hâlde hızla kapıdan çıktı.

Winnie kaşlarını çatarak yatakta yatan kadına baktı. Dul Leydi'nin vücudu olması gerekenden daha küçüktü, artık üzerinde sadece yorgan olduğu için kolları ince ve kırılgan görünüyordu. Leydi Longfell'in bu kadar korkunç bir şekilde çöküyor olması, Winnie'nin kalbini kendisini şaşırtacak kadar sıkıştırdı. Dul Leydi'ye karşı duygusal olarak güvenli bir mesafede olduğunu sanmış olsa da kadının hastalığı, düşüncelerinin kıyılarını doldurdu ve boğazını beklenmedik yaşlarla sıkıştırdı.

Derin bir nefes alarak duygularını yuttu. "Bugün çok farklısınız," diyerek gözlemlerini paylaştı. Margaret'in az önce kalktığı sandalyeye oturup eteklerini dizlerinin etrafına yerleştirdi. "İyi görünmüyorsunuz."

Leydi Longfell boğuk şekilde güldü. "Sizi azarlayamayacak kadar zayıf olduğumu düşündüğünüz için böyle cesurca konuşuyorsunuz," dedi. Winnie o gün üzerindeki gecelikte hiçbir leke görememiş olsa da yaşlı kadının etrafında hafif bir kan kokusu aldı.

Winnie kadının kahvesine uzanıp sinirlerini yatıştırmak için bir yudum aldı. Soğuk şekilde, "Neden benim adıma bahaneler üretiyorsunuz, Leydi Longfell?" diye sordu. "Bundan önce de aynı cesareti göstermiştim. Ben kalpsiz bir kara büyücüyüm ve

sizi içinden çıkılmaz zor bir duruma sokmuştum, hatırlıyor musunuz?”

Leydi Longfell, bu ifadeyle hafifçe gülümsedi ve yüzündeki sertlik yumuşadı. “Bugün sizin arkadaşlığınıza ihtiyacım var,” diye iç çekti. “Kutupyıldızı gibisiniz, Bayan Winifred. Margaret endişeleniyor, Aşçı beni azarlıyor... ama siz sadece *yanımdasınız*; çok hoş.”

Winnie, fincanının üzerinden Dul Leydi’yi inceledi. İstemeden bir anı aklına geldi: Winnie zeki ve küçüktü, Leydi’nin lüks ve pahalı bir kutuya koyarak hediye ettiği, güzel yeni bir muslin elbise giymişti. Saçında renkli bir kurdele vardı ve ayaklarında ipek ayakkabılar; bunlar, düşkünler evinde yiyecek kadar açlıkla arzu ettiği şeylerdi.

Dul Leydi kendisine şefkatle gülümseyip piyano çalıp çalamadığını öğrenmek istemişti. Winnie ona, *hangi şarkıyı çalayım*, diye sormuştu. Leydi, *en sevdiğin şarkı neyse onu*, diye cevaplamıştı.

Winnie o yaşta, içindeki başkalarını memnun etme ihtiyacını zalimce ezip bu masum düşüncelerin yerini planlı gülümsemeler ve reveranslarla değiştirmişti. Ama o gün gizli, kızlara özgü bir şefkat o inatçı prangalarından kaçmıştı ve Winnie, başını nazikçe sevip şefkatli hediyeler vermiş olan kadınla, kendisinden bir parça paylaşma arzusuyla piyanoya oturmuştu.

Belki de aklına gelmeliydi, Leydi Hollowvale’in kendisine rüyalarda öğrettiği hüznü peri melodisinin, asil kadınların büyük kısmının hoşlanacağı bir şey olmadığını fark etmeliydi. Ama yine de Winnie’nin en sevdiği şarkıydı, çünkü bu garip incelikleri öğrenmek için çok çaba sarf etmişti.

Winnie doğaüstü ağıtı bitirdiğinde, yeteneğiyle tatmin olmuş şekilde kızarmışken, Leydi Longfell’in yüzünde garip, okunamaz bir ifade gördü ve coşkusu sönuverdi.

Winnie ürkekçe, “Acaba... beğenmediniz mi?” diye sordu.

Leydi’nin ifadesi yumuşadı, Winnie’ye cesaret verici şekilde gülümsedi. “Bayıldım,” diyerek içini rahatlatı. “Ne kadar kar-

maşık bir parça. Çok yeteneklisiniz, Bayan Winifred. Sizin yaşı-
nızdaki hiçbir kızın böyle ziyadesiyle zor bir parçayı çalabilece-
ğinden emin değilim."

Winnie yeni elbisesini utangaç şekilde çekiştirdi. Leydi Longfell'e çok alçak bir sesle, "Peri melodisi," diye fısıldadı. "Rüyalarımda öğrendim. Lütfen kimseye söylemeyin ama bu özel bir şarkı ve sizin duymanızı istedim."

Leydi Longfell'in gülümsemesi nazik şekilde büyüdü, gözle-
rinin kenarları kırıştı. "Beni onurlandırdınız, Bayan Winifred," dedi. "Tek bir kişi bile duymayacak. Ama... vasiniz, rüyalarınız-
da peri melodileri duyduğunuzu biliyor mu?"

Winnie hafifçe başını onaylayarak salladı. "Lord Büyücü beni o yüzden kabul etti," diye itiraf etti. "Bana göz kulak olduğunu söyledi. Ama güvendeyim, Leydi Longfell. Perilerden ya da bana öğretebilecekleri herhangi bir şeyden korkmuyorum."

Leydi Longfell sevgi dolu bir kahkahayla, "Bu beni hiç şaşırt-
madı, Bayan Winifred," dedi. "Çünkü sizin hiçbir zaman hiçbir şeyden korktuğunuzu görmedim." Başını her zaman yaptığı gibi nazikçe okşadığında Winnie'nin hain kalbi bu iltifatla ısındı.

Leydi ciddiyetle, "Bana şarkınızı çaldığınız için teşekkür ederim, Bayan Winifred," dedi. "Bu arayı sonsuza kadar unutmayacağım."

Başının sevililişini düşündükçe, Leydi Longfell'in tükenmiş hâlini ve titreyen çenesini gördükçe gözlerinin kenarlarında yaş-
lar belirdi.

Dul Leydi boğuk sesiyle, "Ne düşünüyorsunuz, Bayan Winifred?" diye sordu. "Daha önce hiç bu kadar üzgün olduğunuzu görmemiştim."

Winnie yüreğini sıkıştıran o kısıkcı uzaklaştırmaya çalışarak birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Sizi yıllardır görmemiştim," dedi. "Ama şimdiden sizi özleyecekmişim gibi hissediyorum."

Leydi Longfell gülümsedi. Eskiden Winnie'ye sık sık bahşettiği gülücüklerin soluk bir gölgesiydi ama mavi gözlerinde hâlâ aynı şefkatli duygu vardı. "Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi. "Belki de bencilce bir düşünce ama biri beni özlesin iste-

rim. Oğlumun özleyip özlemeyeceğini sık sık merak ediyorum. Belki en azından küçük Robert biraz özler.”

Winnie, gözlerinde biriken inatçı gözyaşlarını sildi. “Kural olarak, insanları özlememeye çalışıyorum,” dedi. “Herhangi bir anlamı olduğunu düşünmüyorum.”

Leydi Longfell uzun süre sessiz kaldı ama sonra duraksayarak ve düşünceli şekilde konuştu. “Hep evlilik dışı bir çocuk olduğunuzdan şüphelendim, Bayan Winifred,” dedi. “Çok güzel konuşuyorsunuz ve çayınızı görgülü şekilde içiyorsunuz. Aileniz sizi düşkünler evine çok geç bir yaşta bırakmış olmalı. Kim olurlarsa olsunlar, onları bu sebeple hiç affetmedim.”

Bu sözleri yüksek sesle duymak, Winnie’nin karnında mide bulandırıcı bir şok etkisi yarattı. Kahvesinden bir yudum daha içerek bastırmaya çalıştı. “Neredeyse hiç hatırlamıyorum,” diye yalan söyledi. “Ve hakkında konuşmak da istemiyorum. Benim anne babam yok, Leydi Longfell ve asla da olmayacak. Ama benimle ilgilenen insanlar oldu ve bazı insanlar o kadarına bile sahip olamıyor.”

Winnie *hatırlıyordu* elbette ama hatırladıklarının büyük kısmı bulanık ve belirsizdi. Annesiyle birlikte gerçekten de sevimli bir kır evinde yaşamıştı, birkaç hizmetçi her zaman yanı başındaydı. Çayını fazla sütle içmiş, münasip bir şekilde oturmayı öğrenmiş ve münasip bir hanımefendi olmaya çalışmıştı.

Ama o küçük kır evinden neden ayrılmak zorunda kaldığını tam olarak bilmiyordu. Aslında kimse kendisine anlatma zahmetine bile girmemişti. Ama hizmetkârlardan biri onu Londra’daki bir düşkünler evine sürükleyip soyadı olmadan kaydettirmişti... ve kendisini kurtaran Ruhsuz Leydi ve yanına alan Lord Büyücü’yle, kendisini ve piyano çalmasını seven Leydi Longfell ile tanışana kadar geçen yıllar boyunca bir daha ne fırfır ne de kurdele görmüştü.

Dul Leydi bitkince, “Ben iyi bir kadın değildim, Bayan Winifred,” dedi. “Bu dünyadan göçüp gittiğimde hesap vermem gereken çok şey olacak. Ama *size* karşı iyi davrandığımı düşünmek istiyorum. Bununla gurur duyuyorum, bana teselli veriyor.

Başlarda size düşkün olmama sebep olan şey bencil, egoist bir dürtüydü ama sizi kendimce sevmeye başladım. Sizin her şeyinizi sevdim. Gamzelerinizi, küçük buklelerinizi ve hatta o garip, hüzünlü piyano müziğinizi bile. Ağıtları hiç sevmezdim, ta ki siz benim için birini gülümseyerek çalana kadar; ama sonrasında onları farklı şekillerde duymayı öğrendim."

Winnie, Dul Leydi'nin sesinde hiç bu kadar açık ve içgüdüsel bir duygu hissetmemişti, yüzünde bu kadar dürüst bir ifade de görmemişti. Bu sözleri reddetmek, onları kilitli bir kutuya koyup canını yakmalarına izin vermemek istiyordu ama içlerinde öyle korkunç bir gerçeklik vardı ki inanmamak elinde değildi.

O anda, o sabah çatı katına girdiği ilk andan beri şüphelendiği şeyi artık kesin olarak biliyordu.

Winnie boğuk bir sesle, "Ölüyorsunuz," dedi. "Şu anda ölüyorsunuz, bugün, gözlerimin önünde. Bütün bunları söylemenizin sebebi bu."

Leydi Longfell cılız şekilde kıkırdadı. "Kahvemi için, Bayan Winifred," dedi. "Soğumasını istemem."

Buna ne cevap verilebilirdi ki? Winnie bir yudum daha aldı. Bardağı tamamen bitirene kadar içmeye devam etti. Ama kahve midesine kurşun gibi oturdu ve bu durumdaki başka herhangi bir genç hanım gibi, gözyaşlarına boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Leydi Longfell, "Elimizden geldiğince işimizi tamamlayalım," dedi. Yastığında dikleşerek sesine son bir güç kattı. "Göçüp gitmeden önce size nasıl bir yardımım dokunabilir, Bayan Winifred?"

Winnie, içinde hâlâ kabarmakta olan rahatsız edici duygulara karşı çenesini sıktı. Sesinde yalnızca hafif bir kısıklıkla, "İki şey var," dedi. "Daha basit olanıyla başlayacağım." Dul Leydi'nin tabağından kızarmış bir hamur tatlısı kaparak midesini yatıştırmaya çalıştı. "Lord Longfell, Cadıkorusu'ndaki perilerle savaşmak için birkaç büyücü tutmuş. Son büyücü, ona Cadıkorusu Malikânesi'ni inşa etmesini tavsiye etmiş. O adamı hatırlıyor musunuz hiç? Adını söyleyebilir misiniz, Leydi Longfell?"

Leydi kaşlarını çatı. "Ben... oğlumun büyücü tuttuğunu bilmiyordum," diye itiraf etti. "Ama şimdi siz söyleyince, bir süre kibirli âlimlerden oluşan korkunç bir geçit töreni olmuştu." Kaşlarını çatıp düşünmeye çalıştı. "Beni son derece huzursuz eden bir adam vardı. Keşke adını hatırlayabilsem ama yalnızca bir kez gördüm."

Winnie dudaklarını birbirine bastırdı. "Nasıl göründüğünü hatırlıyor musunuz?" diye sordu. "Sizi huzursuz eden şey neydi?"

Leydi Longfell gözlerini kapattı. Kısa süre sonra çok yavaşça konuştu. "Çok solgun ve sağlıksızdı," diye mırıldandı. "Ceset gibiydi. Ama yine de yakışıklıydı. Başka nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum. Adamı midem bulanarak saatlerce izleyebilirdim." Titreyen elini gözlerine bastırdı. "Kan kokuyordu. Hatırladığım şey bu. O adamla daha fazla muhatap olmak istemedim."

Buna karşılık Winnie'nin gözleri yavaş yavaş kocaman açıldı. Nedense, bu tarif ona Bay Quincy'yi hatırlattı... ama hayır. Onu hiçbir şekilde rahatsız edici şekilde yakışıklı olarak tanımlamazdı. Yine de Dul Leydi'ye tekrar sordu. "Gözleri kırmızımsı mıydı?" diye sordu. "Tavırları suratsız ve rahatsız edici miydi?"

Leydi Longfell tekrar gözlerini açtı, kaşları hâlâ çatık hâldeydi. "Gözleri... evet, kırmızı olabilir," dedi ama sesi artık kulağa şüpheli geliyordu. "Ama tavırları kusursuzdu. Fazlasıyla. Yaptığı her şey soğuk ve mükemmeldi. Mantıklı şekilde açıklayamıyorum... ama adamın eğlenceli olduğumu düşündüğüne yemin edebilirdim."

Winnie boğazındaki düğümle, *Bu sözler Bay Quincy'yi tarif ediyor olabilir mi?* diye düşündü. *Ama o uzun zamandır burada. Ve kendini neden Cadıkorusu Düğümü'ne hapsedsin? Kendi durumuna öfkeli olduğu belli.*

Leydi Longfell özür dilercesine, "Hatırlayabildiğim tek şey bu," dedi. "Galiba o adamı bilerek aklımdan çıkarmışım."

Winnie başını onaylarcasına salladı. "Bu... yine de yardımcı oldu, Leydi Longfell," diyerek kadına güvence verdi. "Bu bilgilerden bir şekilde istifade edeceğim, bundan eminim."

Dul Leydi titreyerek battaniyeyi etrafına daha sıkı sardı. "Başka bir isteğiniz daha olduğunu söylemişsiniz," diye hatırlattı. "Sorabiliyorken sorun, Bayan Winifred."

Winnie kadının söylediklerine sertçe karşı çıkma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. *Şu anda aşırı dramatik davranıyorsunuz*, demek istedi. Ama dramatik olmaya uygun bir zaman varsa muhtemelen insanın ölmeye yaklaştığı anlardır, diye düşündü.

Winnie doğrudan, "Oğlunuzu, Robert'ın Eton'a gitmek zorunda olmadığına ikna etmeniz gerek," dedi. "Görünen o ki bugün, çünkü zaman az."

Dul Leydi hızla nefes verdi. "Ne?" diye sordu. "Ama çok anlamsız. Robert'ın okula gitmesi *gerek*. Gitmezse geleceği zarar görür. Ve çocuğu buradan uzaklaştıracak, bu da daha büyük bir ihtiyaç."

Winnie bakışlarını sabit tuttu. "Efendi Robert bu konuda kararlı," dedi. "Eğer bu mesele çözülürse istediğim her şeyi yapacağına söz verdi ama çözülmezse *hiçbir şey* yapmayacağını söyledi. Ve sözünü tutacak kadar inatçı olduğuna inanıyorum."

Leydi artık belirgin şekilde telaşlanmıştı. "Ama... onun eylül ayında Cadıkorusu Malikânesi'nden ayrılması gerek," dedi. "Gitmesi *gerek*."

Winnie başıyla onayladı. "Elbette, Lord Longfell Robert'ı Londra'ya geri götürebilir," dedi. "Orada, çocuğa Eton'da öğreneceği her şeyi öğretebilecek kaliteli özel öğretmenler var. Ama Robert, Cadıkorusu Malikânesi'inde kalsa bile burada ona periler hakkında bildiğim her şeyi öğreteceğim. Leydi Longfell, o çocuk bu sorunu her koşulda bir gün miras alacak. Okul bununla nasıl başa çıkacağını ona öğretmeyecek... ama belki ben öğretebilirim."

Leydi Longfell sessizliğe gömüldü, altdudağını çiğniyordu. Isırdığı yerde artık hafifçe kan belirliyordu ve derisi fark edilir şekilde her zamankinden daha inceydi.

Winnie, "Bunun uğruna korkunç bir bedel ödeyeceğinize yemin etmişsiniz," dedi. "Eğer bu bedel Eton ise Leydi Longfell, sizi *temin ederim* ki mükemmel bir takas."

Leydi bu hatırlatma karşısında hafifçe inledi. Bu fikir ona hastalığı kadar acı veriyor gibiydi. Ama takdir edilesi bir şekilde bu gözlemini içine attı. Büyük bir isteksizlikle, "Bugün... oğlumdan isteyeceğim," dedi. "Son dileğim olduğunu söyleyeceğim. Göz ardı etmesi mümkün değil."

Winnie yavaşça nefesini verdi. "O zaman Robert'a en iyi şekilde ders vereceğim," dedi. "Bu malikânedeki şeylere karşı galip geleceğini garanti edemem... ama elinde her türden araca sahip olacak. Periler sözkonusu olduğunda umulabilecek tek şey bu."

Leydi Longfell iç çekti. "Kusurlu seçenekler inanılmaz derecede sinir bozucu," dedi. "Ama son birkaç yılda bunlarla yaşamayı öğrendim." Battaniyesinin altına daha fazla büzüldü, yine yorgun görünüyordu. "Oğlum dönene kadar bana eşlik eder misiniz, Bayan Winifred? Sabahımı en çok böyle geçirmek isterim."

Winnie, "Elbette," dedi. "Kahvaltınız bırakılmayacak kadar lezzetli." Kızarmış başka bir tatlı almak için uzandı... ama parmakları tatlının üzerindeyken duraksadığını fark etti.

Derin bir nefes aldı.

Sessizce, "Ben... birini sevip sevemeyeceğimi bilmiyorum," dedi. "Ama eğer *sevebiliyorsam*, Leydi Longfell... o zaman maalesef sizi, niyet ettiğimden çok daha fazla sevdim."

Dul Leydi buğulu bir gülümsemeyle baktı. Dalgınca, "Buraya geldiğinizde size yeni birkaç kurdele almalıydım," dedi. "Size en güzel elbiselerimden bazılarımı bırakacağım, Bayan Winifred. Giyeceğinize söz verin."

Winnie, "Giyeceğim," diye söz verdi.

Robert ve babası birkaç saat sonra geri döndüler. Winnie, Margaret'ın Lord Longfell'i Dul Leydi'nin kötüleşmesiyle ilgili uyardığından şüphelendi çünkü tavan arasındaki merdivenlerde, birkaç kişinin normalden çok daha hızlı bir tempodaki güçlü adımlarını duydu.

Lord Longfell annesini görür görmez yüzü soldu ve Winnie'ye

hemen Margaret'ı tekrar getirmesini emretti. Winnie, Dul Leydi'nin buruşmuş ellerini son bir kez isteksizce sıkarak yanından ayrıldı.

Tavan arasındaki yatak odası kapısının hemen dışında, Robert'ı endişeyle içeriyi izlerken buldu. Genç yüzünde çıplak bir korku vardı. Lord Longfell çocuğu fark edip sertçe Winnie'ye işaret etti. "Çıkarın çocuğu buradan yahu!" diye emretti.

Winnie, adamın sesindeki sertlik karşısında irkildi. Sonrasında yaşanan baş döndürücü kaos içinde, kendini Robert'ı nazıkçe merdivenlerden aşağı yönlendirirken buldu.

Lord Longfell kısa süre sonra bir papaz çağırdı ve ardından, sonradan aklına gelmişçesine doktor çağırdı. Tavırlarından, doktorun annesini hasta eden şeyi çözmesini beklemediği belliydi ama ilaçların en azından kadının bu dünyayı terk edişini kolaylaştırabileceğine dair bir umut vardı.

Winnie, gün ilerledikçe birkaç saat boyunca Robert ile yatak odasında oturdu. Bu sefer, çocuğun yüzünde tek bir kibir belirtisi bile yoktu, onun yerine korku, endişe ve küçümsenemeyecek kadar büyük bir keder vardı. Birkaç kez büyükannesini görmek için yukarı çıkıp çıkamayacağını sordu ama Lord Longfell, Dul Leydi'nin yanına yalnızca en gerekli kişilerin girmesine izin veriyordu.

Winnie onun yerine çocuğu yanına çekip sarsakça sarıldı, Leydi Longfell'in kahvaltısından aşırıldığı kızarmış bir tatlıyı yemesi için yüreklendirdi. Öğleden sonra akşama dönerken, çocuğa daha fazla peri masalı anlattı –korkutucu olanlar yerine hoş olanlardan– ve yakında oradaki ağaçlara tırmanabilsin diye Cadıkorusu'nda yürüyüşe çıkacaklarına dair söz verdi.

Robert, Winnie'ye sarılıyorken, "Büyükannemi büyü kurtarabilir mi?" diye fısıldadı.

Winnie irkildi. Çocuğa dürüstçe, "Kurtarabileceğini bildiğim bir büyü yok," dedi. "Kız kardeşlerimden biri nekromansi'

* Ölmüş kişilerin ruhlarını doğaüstü kötü güçlere karşı koruma amaçlı çağırma. -çn.

ile ilgileniyor –bundan kimseye bahsetmemeniz gerek Efendi Robert– ama o bile solmakta olan bir hayatı kurtaramaz.”

Robert ona boş boş baktı. “Ama... belki bir *peri* kurtarabilir?” diye sordu. “Bana anlattıklarınıza göre imkânsız şeyler yapabiliyorlar.”

Winnie dudağını ısırды. Bu tehlikeli bir sorgulamaydı, farkındaydı. “Kurtaramazlar,” dedi. “Size hayatım üzerine yemin ederim, Efendi Robert. Sadece Leydi Longshadow ölümü alt edebilir ve o da yalnızca yüzyılda bir kez. Bu hediyeği oldukça yakın bir zamanda birine verdi bile. İsterseniz size hikâyesini anlatabilirim.”

Robert bu kesinlik karşısında yüzünü buruşturdu. “Ama onu bulabilirsiniz,” diye yalvardı. “Sorabilirsiniz, sadece bu seferlik–”

Winnie çocuğa daha da sıkı sarıldı. “Sorabilseydim sizin için sorardım,” dedi ve bu sözlerinde tamamen dürüsttü. “Size söz veriyorum, Efendi Robert. Ama soramam. İngiltere’deki perilerin hepsi kayboldu. Bir zamanlar *peri* diyarma gidebildiğim yolların hepsi kapandı. Zaten burada olmamın sebebi de bu. Onları arıyorum, Efendi Robert. Ruhsuz Leydi’yi, Bay Blackthornlu Jubilee’yi ve Leydi Longshadow’u. Ama şu ana kadar bulabildiğim tek şey Cadıkorusu Düğümü oldu.”

Robert ona sokuldu, gözyaşları Winnie’nin elbisesinin omzunu ıslatmaya başladı. Kısık sesle, “Bay Quincy’ye soracağım,” dedi. “Size *peri* diyarma giden yolu gösterebilirse ne isterse istesin vereceğim.”

Yüreği ağzına gelerek Winnie donakaldı. Mesele sadece sözlerin tehlikeli olması değildi ki fazlasıyla *tehlikelilerdi*. Daha çok içindeki acımasız, çıkarıcı bir parçanın Robert’ın teklifini kabul etmenin ne kadar faydalı olacağını düşünmesiydi. Eğer Cadıkorusu Malikânesi’nden *peri* diyarına giden bir yol varsa, Bay Quincy’nin bu anlaşmayı gözünü kırpmadan kabul edeceğini biliyordu.

Winnie’nin Leydi Longshadow’u, Dul Leydi hayata gözlerini yummadan önce bulmasının makul bir yolu yoktu. Ayrıca perinin bu kadar kısa sürede bir kez daha hayat bahşedebileceğine

gerçekten inanmıyordu. Ama bütün bunları Robert'a hâlihazırda söylemişti ve eğer çocuk, her şeye rağmen umutsuz bir pazarlık yapmaya kararlıysa, o zaman bunun sonuçlarından Winnie kesinlikle sorumlu tutulamazdı—

Winnie kararlılıkla, *Hiçbir çocuğa zarar vermeyeceğim*, diye düşündü. *Hayır, sinir bozucu bir çocuğa bile. Ruhsuz Leydi hakkımda neler düşünür?*

Winnie çocuğa, "Bay Quincy'den *hiçbir şey* istemeyin, Efendi Robert," dedi. "Beni dinleyin: Sizinle seve seve pazarlık yapacaktır. Kendisine dünyaları teklif etmenizi bekler ve size karşılığında *hiçbir şey* vermez. O öyle bir peri. Size nasıl oyun oynadığını ve adınızı hileyle nasıl aldığını hatırlayın. Size nasıl zehirli bir meyve ikram ettiğini hatırlayın."

Winnie sözlerinin Robert'a ulaşmadığını hissedebiliyordu. Parmaklarını çocuğun omzuna bastırdı, derin bir nefes aldı. Ona ulaşabilmek için aklına gelen tek bir yol kalmıştı. Kısa ve öz şekilde, "Şu anda sizden o kadar utanıyorum ki Efendi Robert," dedi.

Robert hızla başını kaldırıp ona baktı.

Winnie, "Büyükkanneniz sizi Bay Quincy'den korumak için ne kadar çok uğraştı," dedi. "Hayatının son günlerini size adadı. Bunların hepsini bu kadar kolayca heba etmeye nasıl cüret edersiniz? Böyle laflar ettiğinizi duysa çok üzülürdü."

Robert'ın gözleri yeniden yaşla doldu. Kısık sesle, "B-ben başka ne yapabilirim, Bayan Hall?" diye sordu. "Başka ne yapmam gerek?"

Winnie zorlukla yutkundu. "Onun dileklerini yerine getirmek için elinizden geleni yapmalısınız," dedi. "Sizden istediği şey bu, Efendi Robert. Bugün, yanındayken bana böyle söyledi."

Elbette yalandı. Dul Leydi'nin en çok istediği şey özlenmektir. Ama bu... beyaz bir yalandı. Winnie, Robert'ı koruyabilmek için Leydi'nin bunu söylemesini *isteyeceğinden* kesinlikle emindi.

Robert sessizce başını sallayarak onayladı. Çaresizlikle başka hiçbir şey yapamayarak yüzünü tekrar Winnie'nin omzuna gömdü.

Çok uzun ve korkunç bir bekleyiş gecesi oldu. Winnie tek başına olsaydı, her şeyi nispeten metanetle karşılayacağından emindi. Ama Robert'a eşlik edip çocukça tepkilerini görmek, kendisini meseleye karşı tamamen uyuşturmasını imkânsız hâle getirdi.

Yine de bir şekilde –açıklanamaz bir şekilde– Winnie gözlerini kırptı ve kendini Robert'ın odasının karanlık, uğursuz bir uyarlamasında buldu.

Eğri büğrü, çığlık atan yüzler duvarlardan ve tavandan aşağı bakıyor, vitray penceredeki neşeli nergislerle zıtlık oluşturuyorlardı. Winnie, artık istemeden de olsa uykuya dalmış olduğundan şüphelense de Robert'ın küçük bedeni hiçbir yerde görünmüyordu. Bu da çocuğun hâlâ uyanık olabileceğini düşündürüyordu.

Winnie kendi yorgunluğuna lanet etti ama kendini nasıl uyandırabileceğini bilmiyordu. Yapabileceği en iyi şey, olduğu yerde kalıp Robert'ın yakında kendisine katılacağını ummaktı.

Kapıya tok bir sesle vuruldu, Winnie cevap vermek için ayağa kalktı. Kapıyı açarken, "Efendi Robert henüz bana katılmadı," dedi. "Sanırım, o gelene kadar burada kalmam gerekecek–"

Ama bu sefer kapının diğer tarafında bekleyen kişi Aşçı değildi. Onun yerine, kömür karası saçları başının tepesinde dağınık topuz hâlinde toplanmış, solgun ama neşeli genç bir kadın duruyordu. Koyu kahverengi gözleri, olduğundan daha yaşlı görünmesini sağlamak için özenle makyajla belirginleştirilmişti, yine de küçük, düğme gibi burnunun sevimli etkisini hiçbir şey gizleyemiyordu. Şu anda kollarında mırıldayan kara kedi, yas giysilerinin kasvetli siyahı içinde neredeyse görünmez hâldeydi.

Bellamira heyecanla nefes nefese, "Ay, çok iyi, *buldum* seni!" dedi. "Merhaba Winnie. Bir kez daha tam zamanında ölmeyi başardım!"

Winnie dehşet içinde Bellamira'ya baktı. Sertçe, "*Tanrı aşkına* burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bellamira hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. Oliver, tam bir kedi memnuniyetiyle mırıldayarak kadının kollarında dramatik şekilde gerindi. "Clarimonde mektubunu bana okudu," dedi. "Yazdıkların yüzünden korkunç derecede endişelendim ve seni uyarmak için postayı bekleyemezdim, o yüzden Hugh'dan ölmem için bana yardım etmesini istedim –tabii ki sadece birazcık– ve sonra saçını kullanarak kendimi buraya attım ve tıpkı Leydi Hollowvale'in yaptığı gibi seni rüyalarında buldum!" Kelimelerin arasında neredeyse hiç duraksamadan kafasını merakla Winnie'ye doğru eğdi. "Bu nasıl rüya böyle? Sana göre bile fazlasıyla korkunç–"

Winnie, Bellamira'yı Robert'ın odasına çekip kapıyı arkasından sertçe kapattı. Bellamira'nın kolları hareket edince Oliver öfkeyle miyavlayıp yere düştü. Winnie, "Bir çeşit küçük peri diyarındayız!" diye fısıldadı. "Tekrar geri dönebileceğinden hiç emin değilim, Bellamira! Ayrıca Hugh'dan sana *ölmen* konusunda yardım etmesini mi istedin, ne demek istiyorsun?"

Bellamira gözlerini kırptırdı. Winnie'yi aceleyle, "Kulağa geldiği kadar korkunç değil!" diyerek temin etti. "Her zaman daha kötü şekillerde ölüyorum, *biliyorsun*. Bu, kıyaslandığında neredeyse ölmek sayılmaz bile. Ölümün eşiğinde uyuyayım diye Hugh'den bana her zamankinden daha fazla ilaç vermesini istedim. Bedenim şu anda Londra'da, gayet rahat!"

Winnie öfkeyle bir an ne diyeceğini bilemedi. “Ve o da *hatırını kıramadı mı?*” diye sordu. “Yemin ederim, ilk fırsatta Londra’ya geri dönüp ben de onu biraz *öldüreceğim*—”

Bellamira gözlerini devirdi. “Ona, eğer yardım etmezse kendim yapacağımı söyledim,” dedi. “Sizi tartışmaktan vazgeçirmeye ikna etmenin tek yolu bu, biliyorsun. O hekim sonuçta, bu yüzden dozu *onun* ayarlaması çok daha güvenli. Şimdi Winnie, sadece bana bağırasın diye neredeyse ölecek hâle *gelmedim*. Sana çok önemli şeyler anlatmam gerek ve ne kadar çabuk dinlersen, bedenime o kadar çabuk geri dönebilirim.”

Winnie dişlerini yumuşak ve gergince birbirine vurarak ağzını kapattı.

Bellamira’nın nekromansiye bu kadar doğal şekilde yönelmesinin bir nedeni vardı. Çocukken, düşkünler evinde neredeyse her türden zararlı hastalığı kapmıştı ve nasıl olmuşsa hepsini atlatmayı başarmıştı fakat bu süreçte kalbi kalıcı bir bedel ödemişti. Winnie, Bellamira’yı rahat bir yaşam sürmesi için ikna etmek adına dünyadaki her şeyi denemişti... ama Bellamira her seferinde sınırları bir kez daha zorluyor ve korkunç başka bir kriz daha geçiriyordu.

Bay Hugh Wilder —eski Lord Büyücü’nün koruması altında olan başka bir çocuk— şu an Londra’da saygın bir doktordu. Yaşça büyük olması nedeniyle daha çok kuzen gibi olsa da Winnie normalde ondan, Bellamira’nın kendine zarar veren kaprislerine böyle boyun eğmesini beklemezdi.

Bellamira kayıtsızca, “İyi,” dedi. “Demek aklın biraz başına geldi.” Siyah elbisesinin önündeki kedi tüylerini temizledi. “Sen bölmeden öncesinde anlattığım gibi, Clarimonde’a *fomor* hakkında soru sormuşsun.”

Winnie gerildi, hızla dikkat kesildi. “Evet,” dedi. “Daha önce bu terimi hiç duydun mu?”

Bellamira ciddiyetle başını yukarı aşağı salladı. “İşte o yüzden buradayım,” dedi. “Biliyorsun bir süre Longshadow’da *sluagh*’lar-

la' kalmıştım. Bana, paylaşmam gerekeceğini hiç düşünmediğim hikâyeler anlatmışlardı." Oliver önünde yere devrildi, karın kısmını göstererek mırlayıp yuvarlandı. Bellamira düşünceli şekilde eğilip karını kaşdı. Dikkati dağılmış hâlde, "Ah, gerçekten buradasın, değil mi Oliver?" dedi. "Ne iyi bir çocuksun! Umarım Winnie'nin aşırı huysuz olmasına engel oluyorsundur--"

"Bellamira!" Winnie kısaca sözünü kesti. "Lütfen bedenine geri dönebilmek için anlatacağın her şeyi anlat, ne olur!"

Bellamira gözlerini kırptırdı. "Ah, evet!" dedi. "*Fomor*. Ölü şeyler ya da... hayır, *ölemiyorlar*, *sluagh*'lar öyle demişti. Onları küçük parçalara ayırabiliyorsun ama tekrar kendilerini toparlayıp birleşiyorlar."

Winnie suratını buruşturdu. "Ne kadar neşeyle söylüyorsun," diye mırıldandı.

Bellamira, "Eh, bu konu nekromansi ile ilgilenen biri için oldukça ilginç," diye itiraf etti. "Ama *fomor*'lar ölemediği için periler onları sonsuza kadar uyutuyor. Artık hikâyeler kafamda hayli bulanık, keşke sana nasıl veya neden olduğunu anlatabilseydim. Bildiğim tek şey, *fomor*'ların peri diyarındaki tümseklerin altında uyuduğu ve herkesin onları uyandırmamaya çok dikkat ettiği. *Uyanırlarsa* ne olacağını sordum, Leydi Longshadow da hepimizin pişman olacağını söyledi."

Winnie dudaklarını birbirine bastırdı. Zihninde korkunç, yakıcı bir şüphe oluşmaya başlamıştı. Yavaşça, "Yani *fomor*'lar aslında hiç de peri değiller," dedi. "Tamamen başka bir şeyler. Ve demek ki demirden de korkmuyorlar, değil mi?"

Bellamira parmaklarını şıklattı. "Korkmuyorlar!" dedi. "Aslında büyülerini kan ve demirle besleniyor! Perilerin o yüzden onlardan korktuğunu tahmin ediyorum, o büyü periler için kesinlikle korkunç derecede zehirli olmalı."

Winnie gözlerini kapattı. Sessizce, "Burada bir *fomor* vardı, Bellamira," dedi. "Sanırım Lord Longfell ne olduğunu anlasa da

* İrlanda mitolojisinde kuş gibi uçabilen kötücül ruhlar. -çn.

anlamasa da onunla bir anlaşma yaptı. Cadıkorusu Düğümü o yüzden var. Bu yüzden buradaki periler hapsedilmiş durumda." İçinin karardığını hissederek gözlerini tekrar açtı. "Ve belki de bu yüzden periler İngiltere'den tamamen kayboldu."

Bellamira kendini topladı. "Eyvah," dedi. "Eyvah."

Winnie sesi boş odada yankılanarak, "Yerinde olsam daha güçlü kelimeler kullanırdım," dedi.

Bellamira, Oliver ayaklarının etrafında yuvarlanıp miyavlayarak itiraz etse de tekrar doğruldu. Endişeyle, "Ama ne yapmamız gerek peki?" diye sordu. "Peri diyarına açılan bir yol *bula-bilsek* bile... gerçekten o türden bir şeyle başa çıkacak kadar kara büyücümüz olduğunu düşünüyor musun?"

Winnie gözlerini kaçırdı. Usulca, "En ufak bir fikrim yok," diye itiraf etti. "Ama Ruhsuz Leydi'ye borçluyum, Bellamira. Başarısız olsam bile yardım etmeye çalışmam gerek. Ve bu da Cadıkorusu Düğümü aracılığıyla peri diyarına giden bir yol bulmam gerektiği anlamına geliyor."

Bellamira yavaşça başını sallayarak onayladı. Birdenbire neşeye, "Eh... ölümsüz bir kötülüğü sinirlendirerek ölmek yerine, baygınlık büyüünden ölmek *çok daha* utanç verici olurdu," dedi. "Aslında ne güzel fikir. Ah! Şimdi düşününce, sence buradaki hayaletlerin çılgık atma sebepleri bununla ilgili olabilir mi?"

Winnie gözlerini kırparak etrafına baktı. "Hayalet mi?" diye sordu. "Ben hiç hayalet görmüyorum, Oliver dışında tabii."

Bellamira kollarını açarak işaret etti. "Duvarlardaki yüzler?" diye açıkladı. "Göremiyor musun?"

Winnie'nin ağzı açıldı. "Onlar *hayalet* mi?" diye sordu. "Gerçekten bilmiyordum!" Bir an kaşlarını çatarak durakladı. "Perilerin hayaletlerinin *olabildiğini* bile bilmiyordum."

Bellamira başını salladı. "Perilerin hayaleti *olmaz*," dedi. "Bunların hepsi insan ve doğrusu *hayli* asabiler. İntikam için o kadar yüksek sesle çılgık atıyorlar ki uyandığımda sağır olabilirim."

Winnie hızlıca ona odaklandı. "İntikam için mi?" diye sordu. "Kimin peşinde olduklarını biliyor musun, Bellamira?"

Bellamira yas giysisini düzeltirken, "Ah, herkesin peşindeler," dedi. "Ama özellikle bir lord ve bir leydi hakkında çılgılık atıyorlar. Onları yatıştırıp daha iyi sorular sormak için buraya bizzat gelmem gerek."

Winnie düz bir tonda, "Gelmeyeceksin," dedi. Ama böyle emirlerin Bellamira için pek bir anlam ifade etmediğini bildiğinden ekledi: "Ben peri diyarına geçiş yolumuzu bulana kadar mümkün olduğunca güçlü hâle gelmek isteyeceksin."

Bellamira yüzünü buruşturdu. "Beni de yanına *alacaksın*," diye uyardı. "Eğer beni arkada bırakmaya kalkarsan tek başıma peşinden gelirim."

Winnie kaşlarını çatı. "Ay, hadi eve git, Bellamira," dedi. "Uyan-
dığında Hugh ve Clarimonde bunların hepsini öğrenmeli."

Bellamira tamamen kayıtsızca gülümsedi. "Onlara sevgilerini gönderdiğini söyleyeceğim," dedi. "Şimdi... bakalım bu düğümünden sıyrılabilecek miyim..."

Bellamira'nın *bir şeyler* başardığı açıktı, çünkü sonraki saniye Winnie, Robert'ın odasında Cadıkorusu Düğümü'nün hayaletleriyle baş başa kalmıştı.

Winnie, Robert'ın odasında biraz daha oyalararak alışılmadık bir tedirginlik içinde bir aşağı bir yukarı dolaştı. Oliver yatağın kenarına düzgünce tünemiş, bu egzersizin amacını anlamaya çalışıyormuş gibi merakla tek gözüyle onun adımlarını takip ediyordu.

Tabii ki hiçbir amaç yoktu. Sadece dehşet vardı ve Winnie'nin şu an kontrol edemediği şeylerin hepsi karşısında hissettiği çaresiz hayal kırıklığı. Gerçek Cadıkorusu Malikânesi'nin bir yerlerinde, Dul Leydi hâlâ ölüyordu –ya da belki de çoktan ölmüştü– ve Robert odasında uyanık ve yalnız hâlde oturuyordu. Winnie, Bellamira'nın Londra'daki bedenine güvenli şekilde dönüp dönmediğini ya da Hugh'un onu tekrar düzgünce uyandırmayı başarıp başaramadığını bile bilmiyordu.

Ve bütün bunların altında uğursuz bir rüya gibi, kadim bir *form*'un uyanıp yeniden İngiltere'de dolaşma ihtimali yatıyordu.

Winnie, Oliver'a gergin şekilde, "Bay Quincy bunların hepsini kesinlikle biliyor," diye fısıldadı. "Üzerinde taşıdığı o kan kokusu ve demire karşı duyduğu küçümseme... belki kendisi de *form*'dur. Öyleyse yüzyıllardır uyanık demektir ama korkunç bir leydiye hizmet etmek için yine de Cadıkorusu'nda oyalanmış."

Oliver, Winnie konuşurken bir patisini ağır ağır yaladı, meseleye Winnie'nin düşündüğünden çok daha az ilgi gösteriyordu.

Winnie sertçe nefes verdi. "Daha fazla bekleyemem, Oliver," dedi. "Bay Quincy arzusuna kavuşmak üzere, Dul Leydi eğer çoktan ölmediyse bu gece ölecek. Ve sonra ne olacak?" Başını iki yana salladı. "Aşağı iniyorum. Erkek çocuklarından pek hoşlanmadığını biliyorum ama ben yokken koridoru gözleyebilir misin? Belki Efendi Robert nihayet rahat bir uyku çeker."

Oliver, patisini temizlemeye devam ederken duraksadı. Belki sadece Winnie'nin hayal gücünün bir oyunuydu ama tek gözünün tehlikeli şekilde kısıldığını gördüğünü sandı.

Winnie, "Eğer Robert odadan çıkmaya kalkarsa ona tıslayabilirsin," diye kediyi bilgilendirdi. "Sonuçta bu gece güvende olmasını istiyorum."

Oliver minik bir homurtuyla gerindi. Ama sonunda yataktan atlayıp hafif bir isteksizlikle hole doğru süzüldü.

Winnie o geçerken sırtını kaşdı. Usulca, "Çok teşekkür ederim, Ollie," diye mırıldandı. "Seni ne kadar korkuttuğunu biliyorum. Eğer sana parmağını bile uzatmaya kalkarsa fazlasıyla ödeteceğim."

Oliver, bir an yakınlığından açıkça teselli bularak Winnie'nin dokunuşuna doğru yükseldi ve sonra kapıdan çıktı.

Winnie derin bir şekilde iç çekti ve merdivenlere yöneldi.

Girişe ulaşmadan çok önce kış bahçesindeki curcunayı duydu. Oradaki periler, sıkışık mobilyalara ve kargabüken ağaçlarına rağmen dans etmeye başlamışlardı. Masaların üzerine tünemiş doğaüstü bir müzisyen grubu, müzikten çok alaycı kahkahalara benzeyen sert notalar çalıyordu. Bütün bunların altında,

evin sıcak soluğu tuhaf şekilde ağırlaşmış, Winnie'nin teninde tehlikeli biçimde kesik kesik ileri geri hareket ediyordu.

Winnie bu kez yanında Oliver olmadan gitmişti ve bu yüzden periler, daha önce olduğu gibi ona yol açmadılar. Bunun yerine kin dolu ifadelerle süzdüler, yolunu kesip odada oraya buraya gitmesi için özellikle çaba harcadılar. Winnie dişlerini sıkıp yolunu açmaya odaklanmaya çalıştı, nefret dolu perilerin arasında Bay Quincy'yi arıyordu.

Baş döndürücü kalabalık gitgide daha çok yaklaşıyordu ve Winnie, olan biteni tam kavrayamadan, kendini her yandan uğursuz yaratıklarla çevrili dar bir çemberin ortasında buldu.

Pürüzlü, hışırtılı bir ses, "Mürebbiye bu!" diye tısladı.

Başka biri kahkaha atarak, "Gel de bizimle oyun oyna, Mürebbiye!" dedi.

Güçlü eller Winnie'nin omuzlarını arkadan kavradı. Başka bir peri, uzun siyah bir kumaş şeridini gözlerinin etrafına doladı, tekrar tekrar sıkıca sararak hiçbir şey görememesini sağladı.

"Körebe!" diye şakıyan bir ses duyuldu. "Kurallarını bildiğime eminim!"

Birisi Winnie'nin yüzüne öyle sert bir tokat attı ki geriye sendeledi. Yanağını tutarak paniğe kapılmış hâlde yönünü bulmaya çalıştı.

Fısıltı gibi bir ses, "Kim tokatladı seni, Mürebbiye?" diyerek güldü.

Winnie sersemlemiş hâlde, "Bilmiyorum," dedi. "Hiçbirinizin adını bilmiyorum."

Bir erkek sesi, "Eh, *bizim* suçumuz olamaz, değil mi?" diyerek alay etti. "Sorma zahmetine bile girmedin!"

Başka bir el ona öyle sert vurdu ki yere kapaklandı. Winnie dizlerinin üzerinde doğruldu, panik içinde düşünmeye çalıştı. Gözbağını çıkarıp atmak onları sadece daha da öfkeliendirirdi... ama periler körebeyi doğru düzgün oynasalar bile, oyunu kazanmanın tek yolu, hiçbir şekilde bilemeyeceği bir ismi tahmin etmek olurdu.

Birisi Winnie'ye tekme savurdu, kaburgalarına isabet etti. Bir kez daha yere düşerken ciğerlerindeki hava hızla boşaldı, nefes almak için çaresizce çırpındı.

Soluk soluğa bir ses, "Kim tekmeledi seni, Mürebbiye?" diye sordu. "Söyle bize... ya da belki onun yerine kaybedip ceza almak istersin?"

Winnie dudaklarını birbirine bastırdı. Perilerin şu anki vahşi ruh hâli göz önüne alındığında, kimsenin yanağına basit bir öpücük istemeyeceğinden gayet emindi.

İçine düştüğü çıkmazın kolay bir cevabı yoktu. Bazen peri zulmünden kaçış imkânsızdı.

Winnie soluk soluğa, "Sanırım... çirkin bir yaratık beni tekmeledi," diye yanıtladı. "Doğru mu?"

Perilerin arasında birkaç kıkırdama yükseldi. Oyun, Winnie'ye saldırganlarını dolaylı yoldan aşağılayabilme fırsatı sunmuştu; zira sözleri yalnızca birer tahmindir, suçlama değildi.

Bir sonraki tekme daha sert ve acımasızdı.

Öfkeli bir ses, "Kim tekmeledi seni, Mürebbiye?" diye tısladı. "Kaybedip cezanı al aptal ölümlü!"

Winnie nefes nefese, "Sanırım beni ahmağın teki tekmeledi," dedi. "Zekâsı olmayan bir peri, amacına ulaşmak için kurnazlık yerine şiddete başvurmak zorunda kalan biri. Söyleyin, doğru tahmin ettim mi?"

Uzun, tahtadan parmaklar Winnie'nin saçlarına yapıştı, onu zorla ayağa kaldırdı. Bir tokat daha bekleyerek irkildi... ama uzun saniyeler geçti, vuran kimse olmadı.

Tiz flüt sesleri aniden kesilmişti. Winnie'nin etrafındaki kahkahalar sönmüş, garip ve rahatsız edici fısıltılara dönüşmüştü.

Evin soluğu kesildi, kadının ensesinde kesik kesik titredi.

Sessiz adımlar ıssızlıkta yankılanarak Winnie'ye doğru yaklaştı. Tahta el saçıdaki kavrayışını sıkılaştırdı ama bırakmadı; görünmeyen bir figür tam önünde durduğunda bile tutuşunu gevşetmedi.

Eldivenli bir el nazikçe yanağına bastırıldığında cildi hâlâ yanıyordu. Kan ve defne meyvesinin kokusu duyularına sızdı ve

aniden, beklenmedik bir rahatlama Winnie'nin göğsündeki düğümü gevşetti.

"Bay Quincy," diye fısıldadı, oysa kimse ondan bir isim söylemesini istememişti.

Bay Quincy, "İyi tahmin, Mürebbiye Hanım," dedi.

Winnie'nin başındaki tahta el saçlarını serbest bıraktı. Winnie olduğu yerde hafifçe sendeledi ama Uşak onu dikkatli şekilde belinden kavrayarak yakaladı. Kısa süre sonra gözlerindeki siyah kumaşı çekip aldı.

Az önce Winnie'nin etrafında toplanmış olan peri çemberi şimdi mesafeliydi ve temkinli duruyorlardı. Winnie havadaki korkuyu fark etti. Cadıkorusu Düğümü'nün perileri, Bay Quincy'yi avcının varlığını hisseden tavşanlar gibi her an kaçmaya hazır şekilde izliyorlardı.

Bay Quincy, perilerin dikkati altında fark edilmesi zor şekilde gerildi... ama onları tamamen görmezden geliyormuş gibi görünüyordu. Şarap kırmızısı gözlerini Winnie'ye indirerek konuştu. "Bana bir kart oyunu borçlusunuz, Bayan Winifred Hall," dedi. "Diğer oyuncu arkadaşlarınızın keyfini beklemeye niyetim yok."

Bu beyan, perileri temkinli şekilde masalarına geri çekilmeye zorladı. Görünüşe göre dans sona ermişti.

Winnie yutkunup kendini toparladı. O toparlanır toparlanmaz, Bay Quincy kolunu geri çekip münasip bir duruşa geçti. Yine de onu beyaz örtülü piyanonun yanındaki boş masasına götürürken yakın durdu, kadın için sandalye çekti.

Winnie ezilmiş kaburgalarını tutarak sandalyeye yığıldı. Bay Quincy karşısına oturdu ama söylediklerine rağmen henüz kart destesini çıkarmamıştı.

Bay Quincy sessizce, "Bu gece buraya gelmemeliydiniz," dedi. "Aklınız yerinde olsaydı şu an Londra'ya dönüyor olurdunuz."

Winnie büyük bir dikkatle onu inceledi. Solgun yüzünde diğer periler gibi çılgın bir heyecan belirtisi yoktu. Winnie hırıltıyla, "Memnun görünmüyorsunuz," dedi. "Memnun olacağınızı sanmıştım. Dul Leydi'nin ölmek üzere olduğunu mutlaka

biliyorsunuzdur. Onu kovmaya çalışmanıza gerek kalmayacak. Yakında artık aramızda olmayacak.”

Bay Quincy ifadesizce, “Biliyorum,” dedi. “Sarah Baker bu gece uyanık oturuyor. Cadıkorusu Malikânesi’nin lordu, yakında olacıklardan ötürü titriyor. Ama başkaları neye inanırsa inansın bu gece serbest kalmayacağız. Belki yakında ama bu gece değil.” Ciddi, koyu kırmızı bakışlarını ona dikti. “Kaçmak için hâlâ vaktiniz var.”

Winnie yüzünü buruşturarak yanağını ovdu. “Kaçamam, Bay Quincy,” dedi. “Ama... benim için endişelenmenizin ilginç olduğunu düşünüyorum. Buradaki diğer perilerin malikânedeki insanların başına gelenleri pek umursadıklarını sanmıyorum.”

Bay Quincy sessiz kaldı ve Winnie bir an endişenin adamın dar yüzünü buruşturduğunu sandı. Ama Bay Quincy hızla ifadesini düzeltti. En sonunda, “Sırf eziyet etmek amacıyla eziyeti arzula-mıyorum,” dedi. “Hâlihazırda fazlasıyla bunu tattım ve tadından bıktım. Ama tercihim zayıflıkla karıştırmayın, Bayan Winifred Hall.” Sesi korkunç bir kasvetle keskinleşti. “Cadıkorusu Düğümü çözüldüğünde sizi korumayacağım. Leydi öfkesini yüzyıl boyunca üzerinize boşaltırken sessizce durup izleyeceğim.”

Winnie ellerini masanın üzerine koyup parmaklarını birbirine kenetledi. Bay Quincy teknik olarak yalan söyleyebiliyor olsa da adamın sesindeki gerçeği *duyabiliyordu*.

Usulca, “Hadi *Ekarte* oynayalım, Bay Quincy,” dedi. “Ama bu son oyunumuz olsun. Eğer siz kazanırsanız, en çok öğrenmek istediğiniz sorunun cevabını vereceğim ama ben kazanırsam sizden bir iyilik isteyeceğim.”

Bay Quincy’nin kırmızı gözleri onun üzerinde keskinleşti. Doğrudan, “Sizi hiçbir iyilik kurtaramaz, Bayan Hall,” dedi. “Elde edebileceğiniz şeylerin sınırlarını bilmelisiniz. Buradakiler benden korkuyor olabilir ama ben güçlü yasaklarla yükümlüyüm; yaşayan bir şeye doğrudan zarar veremem.”

Winnie, “Eğer sizden iyilik istemek bu kadar değersizse,” diye akıl yürüttü, “o hâlde bunu kazanma şansını da çok gör-

mezsınız bana." Gözlerini adamın gözlerine kaldırdı. "Benden hangi sorunun cevabını isteyeceksiniz?"

Bay Quincy, onu ikna etme çabalarının son kalıntısından da vazgeçti. Winnie bu isteğin adamın yüzünden çekilip yerini buz gibi bir sertliğe bıraktığını gördü. O an, adamın kendisine karşı daha fazla merhamet göstermeyeceğini anladı. Uşak cebinden peri destesini çıkardı. "En büyük korkunuzun ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi, "sizi korkutabilmek için."

Winnie hafifçe bir nefes aldı. Boş bir tehdit değil, diye geçirdi içinden. Bay Quincy kendisine doğrudan zarar veremiyor olabilirdi... ama başka güçleriyle korkularını bitmeyen bir kâbusa çevirebilecek kadar zeki olduğu kesindi.

Winnie, "Adil bir anlaşma olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ama eğer ben kazanırsam sizden isteyeceğim iyilik gerçekten değerli olacak."

Bay Quincy omuz silkip kartları uzattı. "Desteyi hazırlayın, Bayan Hall," dedi.

Winnie kartları gözden geçirerek kullanmayacakları kartları ayıkladı. *Fomor* kartını bulduğunda şu anda kendisini izleyen adamı düşünerek biraz fazladan oyalandı. Kartın uğursuz kaderi duyularını gıdıkladı; korkunç, ölemeyen ama uyuyan şeyleri hatırlattı.

Fakat Winnie nihayetinde ilk kartı çevirdi.

"Kozumuz bu gece Korkular," dedi. "Fazlasıyla uygun görünüyor." Evin nefesi dokunarak kartı gönülsüzce titretti.

Bay Quincy yanıt verme zahmetine girmede. Tavrı oyuna rağmen her geçen saniye daha da soğuyordu.

Winnie sessizce ikisine de ilk ellerini dağıttı. Bay Quincy bu defa kendisini bilerek savunmasız hâle getirmedi; aksine oynayışı zeki ve ustacaydı. Winnie ölümlü herhangi bir oyuncunun çoktan zor durumda kalabileceğini fark etti.

Winnie, *Önceden bana karşı nispeten nazikti*, diye düşündü. *Perilerin olabileceği kadar nazikti*. Bay Quincy acımasız oyunlarına rağmen, yapabileceklerinin yanında Winnie'ye karşı pek de kor-

kunç davranmamıştı. Ama o yumuşak tavır artık tamamen kaybolmuştu. Winnie'nin henüz tam olarak kavrayamadığı şekilde artık gerçekten düşmanlardı.

Winnie, Bay Quincy'nin özgüvenini kazanması için bile olsa ilk turu kaybetmeye cesaret edemedi. Masadaki kartları mükemmel şekilde bilmesine rağmen yalnızca bir puan kazanmayı başardı.

Winnie kartları toplarken Bay Quincy, "Göründüğünüzden daha iyi bir kart oyuncusunuz," dedi.

Winnie, "Aynı şeyi ben de sizin için söyleyebilirim," diye yanıtladı. "Her zaman doğruyu söylemeniz bile ikimiz de yalancıyız, Bay Quincy." Yeni tura başlarken sonraki sözlerini dikkatle hesaplayarak gözlerini adama doğru kaldırdı. "Ve yeri gelmişken... Gerçekten doğruyu söylediğinizden tam olarak emin değilim. *Fomor*'lar yalan söyleyebiliyor mu?"

Bay Quincy kart seçmek üzereyken donakaldı ve Winnie kelimelerini tam isabetle seçtiğini anladı. Adamın yüzü sahip olduğu azıcık renkten de arındı, çenesi gözle görülür şekilde sıkıldı.

Winnie abartılı bir sakinlikle, "Demek ki *fomor*'sunuz," dedi. "Bu periler o yüzden sizden korkuyor. Ama siz Lord Longfell anlaşmasını yapmadan çok önce de tamamen uyanık hâlde buradaydınız. Eğer yaşayan şeylere zarar vermeniz yasaklanmamış olsaydı, sizi buraya hapseden diğer *fomor* ile savaşabilirdiniz belki... ama *fomor*'lar ölemiyorsa, gerçekten canlı oldukları söylenebilir mi?"

Bay Quincy'nin tutuşu artık o kadar sıkılaştı ki elindeki kartlar buruşmaya başladı. Winnie risk bu kadar büyük olmasaydı, acımasız darbenin adamı nasıl etkilediğini gördüğü için kısa süreli suçluluk hissedebilirdi. Ne var ki Bay Quincy, artık merhamet göstermeye niyetli olmadığını açıkça ortaya koymuştu.

Alçak ve kasvetli bir sesle, "Kendinizi çok zeki sanıyorsunuz, Bayan Winifred Hall," dedi. "Şu ana kadar size gösterdiğim iyiliğin verdiği cesaret bu. Konuştuğunuz şey hakkında gerçek bir fikriniz olsaydı, bu kadar kayıtsız olmazdınız."

Winnie bu turu kazandı. Şimdilik iki puan kazanmıştı. Adamı, "Sırf ölemiyorsunuz diye sizden korkacak değilim," diyerek kış-

kırttı. "Gerçekten anlatılamayacak kadar korkunç olsaydınız hiç hapsedilmezsiniz."

Kartları toplamak için uzandığında, Bay Quincy'nin eli hızla bileğini kavradı. Adam, "Daha önce, kendi kart destenizi kullanmamızı önermiştiniz," diyerek gözlemini paylaştı. "Ne tür bir mürebbiye yanında sürekli kart destesi taşır?" Parmaklarını acı verecek kadar sıktı. "Ama büyücüler araçlarını asla geride bırakmazlar. Siz kartlar konusunda güçlü bir falcısınız."

Winnie yüzünü sakın tuttu ama kalbi daha hızlı atmaya başladı ve Bay Quincy'nin nabzından durumu anlayabileceğini biliyordu.

"Öyleyse ne olur?" diye sordu. "Büyüyle ilgili hiçbir kural koymadık."

Bay Quincy ona fazlasıyla yumuşak şekilde gülümsedi. "Bundan sonra ikimiz de büyü kullanabiliriz," dedi. "Ya da... ikimiz de büyü olmadan oynamayı kabul edebiliriz."

Winnie dudaklarını birbirine bastırdı. Tehdit açtı: Bay Quincy, eğer isterse illüzyonlarıyla işleri fazlasıyla karmaşık hâle getirebilirdi. Oyun bu şekilde tamamen kontrolünden çıkabilirdi.

İsteksizce konuşarak, "Puanlarımı koruyacağım," dedi. "Sonuçta sizi adil şekilde kandırdım. Ama oyunun geri kalanında, iki tarafta da büyü olmayacak."

Bay Quincy başını ona doğru eğdi. "Bakalım, yardım olmadan ne kadar iyi oynayabileceksiniz," dedi.

Winnie, kartları yavaşça toplayıp yeniden karıştırırken yüzünün buruşmasına engel olamadı, çünkü büyü olmadan kart dağıtmanın Bay Quincy'nin korkunç tehditlerinden bile daha rahatsız edici olduğunu fark etti.

Koz bu sefer Arzular'dı. Winnie kısa süre sonra gerçekten şanslı şekilde, kendisine peri destesinin en yüksek kartı olan Arzular'ın Kâhini'ni içeren bir el dağıttığını fark etti.

Winnie kartı çevirip Bay Quincy'ye göstererek, "Bende Arzular'ın Kâhini var," dedi. "Bir puan olarak işaretliyorum."

Bay Quincy, "O zaman üç puandasınız," diye mırıldandı. "İyi. Puanlarınıza ihtiyacınız olacağını tahmin ediyorum. Her

zaman büyünyze güvenerek kazandıysanız, o zaman becerinizin eksik olduğuna şüphe yok.”

Winnie iğneli lafı göz ardı etti. Ama zihninin arkasında bir yerde, oyunu kaybederse ne yapacağını düşünmeye başladı.

Winnie, *Ona karşı iki puan kazanabilirim*, diye düşündü. *Başarmaktan başka seçeneğim yok, o yüzden altından kalkacağım.*

Bu teşviklere rağmen, düşünce biçimini ayarlamaya çalışırken bir sonraki turu berbat şekilde kaybetti. Bay Quincy beş elin dördünü kazandı ve onu beş oyunun hepsini kazanmaktan alıkoyan tek şey, kartlarının hiçbirisiyle alması mümkün olmayan Arzular'ın Kâhini'ydi.

Bay Quincy, bir sonraki turda onu yine yenerek bir puan daha aldı. O kadar hızlı ilerliyordu ki Winnie artık tamamen farklı bir strateji izlemek zorunda olduğunun farkındaydı.

Ekarte tamamen risk ve ödülle ilgili bir oyundu. Bay Quincy genellikle risk değerlendirme konusunda mükemmel bir gözlemciydi... ama Winnie'nin yapması gereken tek şey, ona tereddüt etmesine neden olacak konuları hatırlatmaktı.

Winnie kartlarının üzerinden, “Aşçı'ya karşı olmak istediğiniz kadar zalim olamıyorsunuz,” diye fısıldadı. “O size karşı her zaman nazik davrandı, değil mi? O nezaketin peri diyarında, özellikle sizin açınızdan pek yaygın bir şey olmadığını tahmin ediyorum.”

Bay Quincy *gerçekten* de tereddüt etti ve öyle kısa bir anlıktı ki Winnie özellikle bakmasa fark etmemiş olabilirdi. Kartları atacağı sırada tereddüt etti, sonunda iki kart seçti.

Uşak elindeki kartları düzenlerken, “Belki de asıl trajedi budur,” dedi. “Nihayetinde pişman olacak.”

Winnie ilk eli orta seviyede bir kartla başlattı. “Ve Cadıkorusu Düğümü çözülüp periler *onun* peşine düştüğünde, sessizce kenara mı çekileceksiniz?” diye sordu.

Bay Quincy hiç olmadığı kadar kararsızca masaya baktı. Belli ki elinde kazanacak bir kartı yoktu, yerine hangi kartı atacağına karar vermeye çalışıyordu. Sonunda, “Evet,” dedi. “Onu pek çok kez uyardım.” Kendini zorlayarak bir kart seçti, Winnie o eli kazandı.

Tereddütler adama pahalıya mal oldu. Bay Quincy seçimlerini yanlış değerlendirip elindeki kartlara fazla güvendi. Winnie bu turda ondan bir puan daha aldı ve durumu dörde karşı iki puana getirdi.

Winnie yeni kartları dağıtırken, "Cadıkorusu Düğümü'nü çözmek istediğinizden *tam olarak* emin değilim," diyerek gözlemini paylaştı. "Yani... özgürlüğünüzü istediğiniz kesin. Ama çok pahalıya mal olacak."

Bay Quincy kısaca, "Ne yaptığınızı anlamadığımı mı sanıyorsunuz, Bayan Hall?" diye sordu. "Stratejiniz gün gibi ortada."

Winnie kaşını kaldırarak adama baktı. "Oyunu oynanması gerektiği şekilde oynuyorum," dedi. "İnsanların kart oynarken sessizce oturduklarını mı sandınız?" Sonraki kartını kararlılıkla seçip masanın ortasına koydu. "Lütfen ama Bay Quincy. Şimdi de yalan söylemek yerine *doğruyu* söylediğim için mi canınız sıkılıyor? Bir karar verin yani."

Bay Quincy'nin kuyruğu, koltuğunun koluna bir kez vurdu. Winnie onun sakinleşmeye çalıştığını fark etti ama adama sakinleşmesi için fırsat vermek gibi bir niyeti yoktu. "Sıra sizde, Bay Quincy," dedi. "Bir kart seçmeniz gerek ya da belki de kaybedip ceza almayı mı tercih edersiniz?"

Uşak kadının kartına abartılı bir sertlikle karşılık verdi. Gösterdiği bütün çabaya rağmen kendisini henüz toparlayamamıştı.

Evin nefesi yine kesildi. Bu sefer tıslayarak duvarları titretmişti. Kış bahçesindeki perilerin hepsi sessizleşti, bu sesle bir avcı gibi dikkat kesildiler.

Hafif rüzgâr bir kez daha yükseldi... ve sonra tamamen sö-nüp gitti.

Kış bahçesi sessiz hâlde kaldı... ama havada, sıkışmış ve büyüyen bir heyecan hissi vardı. Bay Quincy'nin kırmızı gözleri, Winnie'nin omzunun üzerinden odanın kapısına doğru bakı-yordu. Şu anda çürüyen yaprakların keskin kokusu odaya sı-zarak hareketsiz, ölü havada güçleniyordu. Winnie göz ucuyla uzun, ince bir gölgenin topluluğun üzerine düştüğünü gördü

ama doğrudan bakmaya cesaret edemedi. Onun yerine bu eli de aldı... ve bu elle birlikte son puanını da.

“Bu sefer oyunu kazandım,” dedi.

Bay Quincy beklediği gibi yanıt vermedi. Onun yerine, yavaşça sandalyesinden kalkıp hareketlerinde garip bir tedirginlikle kış bahçesinin girişine doğru yürüdü. Durup büyük bir saygıyla eğildi.

Sessizce, “İyi akşamlar, Leydi Hazretleri,” dedi. “Bu gece bize katılacağınızdan haberimiz yoktu.”

Bir kadın sesi, “İyi akşamlar, Bay Quincy,” diye cevapladı. Pes ve içi boş bir sestir, çoğunlukla tonu yoktu; derin, karanlık bir kuyudan gelen bir yankı sesi gibiydi. “Bir ölümü kutlamak için buradayım.”

Winnie üzerine dikkat çekmemek için çok yavaşça döndü.

Kapıdaki kadın uzun ve aşırı zayıftı; insanmış gibi yapmak için bile fazla zayıftı. Gözleri genişti, kenarlarına kadar kömür karasıydı. Yırtık bir yas elbisesi doğadışı bedenine sarılmış, arkasından dökülüyordu. Siyah saçlarından tavana doğru uzanan, üzerinde iskelet gibi ahşap parmaklar olan bir taç yükseliyordu.

Winnie, önündeki periyi görünce içine korkunç, dermansız bırakan bir farkındalık çöktü. Onu daha önce hiç görmemişti ama mükemmel ve tam şekilde tarif edilmesini duymuştu.

Winnie, *Böyle bariz bir şeyi gözden kaçırdım,* diye düşündü. *Herkesten çok benim fark etmem gerekirdi.*

Leydi Mourningwood, Bay Quincy’ye tekdüze ve neşesiz sesiyle, “Meclisimizi canlandırmak için bir şarkı çalar mısınız?” diye sordu.

Uşak cevaben başını eğip beyaz örtülü piyanoya doğru ilerledi, Holland örtüsünü tek bir hızlı hareketle çekip kaldırdı.

Cadıkorusu Düğümü’ndeki piyano tıpkı peri kadının tacı gibi siyah ve kıvrımlıydı. Tuşları soluk sarı fildişinden yapılmıştı.

Bay Quincy eldivenlerini çıkarıp ceket cebine yerleştirdi. Tabureye oturdu, kuyruğunu düzeltti... ve tanıdık bir ağıt çalmaya başladı.

Leydi Mourningwood piyanonun yanında durup gülümserken, Winnie'nin en sevdiği şarkının sesi kış bahçesinde tuhaf şekilde yankılandı.

Winnie, Bay Quincy'nin piyano konusunda tecrübeli olabileceğini hiç düşünmemişti. Fakat uzun parmakları, Ruhsuz Leydi'de hatırladığı türden bir kesinlikle piyanonun sarı tuşlarının üzerinde dans ediyordu ve her şeye rağmen, kendini gerçe-küstü bir hayranlıkla adama bakarken buldu.

Winnie, Ruhsuz Leydi'nin ağıtını öğrendiği için bir zaman-lar gururlanmıştı, çünkü insan standartlarına göre düşünülme-si bile imkânsız düzeyde karmaşıktı. Ancak Winnie'nin çaldığı uyarlama, Ruhsuz Leydi'nin çaldığı şarkıya kıyasla basitti... ve o şarkı da Bay Quincy'nin şimdi çaldığı şarkıya göre daha az vahşi ve daha az güzeldi.

Esrarengiz, garip süs gibi melodiler şarkıda daha önce hiç bulunmadıkları yerlerde ince ince titrediler. Melodi zahmetsizce hızlanıp yavaşladı; yeni, dramatik bir kreşendoya doğru ilerle-di. Winnie, kendini umutsuzca değişiklikleri nasıl yeniden ya-ratabileceğini hayal etmeye çalışıp zihinsel notlar alırken buldu. İnsanların çok az kısmı şarkıyı olduğu gibi takdir ediyordu ama Leydi Longfell'e bu yeni uyarlamayı çalsa-

Winnie aniden, ama Leydi Longfell bu şarkıyı asla duyama-yacak, diye geçirdi içinden. Leydi Mourningwood, Dul Leydi'nin ölümünü kutlamak için buradaydı. Bu ağıt, kadının vefatının bir işareti olarak çalınmıştı.

Bay Quincy tanıdık şarkıyı gösterişli bir şekilde bitirirken Winnie'nin şaşkınlığı soldu. Son nota uzun süre havada asılı kaldı, sonra o da sessizliğe karıştı.

Leydi Mourningwood takdirle iç çekti. Mutsuz monoton ses tonuyla, "Ne mutlu bir gece," dedi. "Yıllarca sürdürdüğünüz iyi çalışma meyvesini verdi, Bay Quincy. Bizim için gösterdiğiniz çabaların hepsini takdir ediyoruz."

Bay Quincy sakince, "Takdiriniz sebebiyle mahcup olsam da Leydi Hazretleri," dedi, "buradaki tutsaklığımızın bu gece sona ereceğini sanmıyorum. Bu aile ağacının bir dalı daha var. Longfell'in son kanı hayatta kaldığı sürece, Cadıkorusu Düğümü'nü beslemeye devam edecektir." Elleri tuşlara hafifçe dokunarak piyanonun üzerinde kaldı.

Winnie, masanın üzerindeki parmaklarını avuçlarına bastırdı. *Robert'tan bahsediyorlar*, diye düşündü. *Sandığımdan da büyük tehlikede.*

Leydi Mourningwood başını eğdi. Bu hareket, hayaletimsi mavi mum ışığının kadının kafasındaki tacın kenarlarını yakalamasıyla, kış bahçesinde hızla iskelete benzeyen gölgelerin kaymasına neden oldu. Peri kadın, "O zaman Longfell'in son kanıyla Bay Quincy, siz besleneceksiniz," dedi. "Eğer ulaşabilirseniz sizin olacak."

Ve sonra –Winnie, Leydi Mourningwood'un varlığını fark etmediğini ummaya başlamışken– Cadıkorusu Düğümü'nün Leydisi, duygusuz siyah bakışlarını piyanonun yanındaki masaya çevirdi. İçi boş sesiyle, "Bu akşam insan bir misafirimiz olduğunu görüyorum," dedi. "İstenmediğin bir yere girdin ölümlü."

Winnie'nin sinirlerinden tehlike ürpertisi geçti. Periye dikkatli şekilde, "Burada kendi isteğimle bulunmuyorum, Leydi Hazretleri," diye cevap verdi. "Cadıkorusu Düğümü rüyalarımı bozuyor. Ve bu akşam, açık şekilde davet edildiğim bir kart oyununa oturdum."

Leydi Mourningwood'un ince gölgesi, öfkesinin belirgin tek işareti olarak hafifçe titredi. "Peki seni toplantımıza kim davet etti?" diye sordu.

Winnie, gözlerini dikkatlice kapıdaki karanlık kadının üzerinde tuttu. Bay Quincy artık kendisine önemli bir iyilik borçluydu, bu iyiliği kullanmak için fırsatı olana kadar adama ne kadar az sıkıntı çıkarırsa o kadar iyi olacağını düşünüyordu. İçinde çok daha küçük ve sessiz bir kısmı, bu akşam daha önce de adamın kendisine iyiliğinin dokunduğunu fark etti... ama Winnie'nin gönlü, bu kadar bariz şekilde saf olan bir davranışı kabul etmeye el vermedi.

Leydi Mourningwood tehditkâr biçimde, "Soru sorulduğunda cevap vermez misin sen?" diye sordu.

Winnie sakince, "Cevap vermek zorunda değilim," diye yanıtladı. "Misafirlere bütün sorulara cevap verme zorunluluğu getiren bir gelenek yok. Eğer olsaydı, o zaman peri diyarında hiç kimse hiçbir toplantıya katılmazdı."

Bay Quincy'nin kırmızı bakışları Winnie'nin sırtına saplanırken, Winnie adamı dikkatli şekilde görmezden gelmeye devam etti.

Uşak, Leydi Mourningwood'a, "Bayan Hall'u kart oynamaya ben davet ettim," diye açıkladı. "Bana arzularınızı yerine getirme konusunda büyük bir serbestlik tanudınız, Leydi Hazretleri. Buradaki insanlardan bilgi toplamak için elimde yalnızca bu araçlar var."

Leydi Mourningwood dikkatini tekrar Bay Quincy'ye verdi. Yavaşça, "Anlıyorum," dedi. "Söyledikleriniz... doğru. Dikkatinizle bana faydalı ve kıymetli pek çok şey getirdiniz, Bay Quincy. O zaman bana misafirinizi tanıtmanız lazım. Adını kazandığınızı varsayıyorum."

Bay Quincy ceket cebinden eldivenlerini alarak tekrar ayağa kalktı ve eldivenlerini tekrar giydi. Winnie gecikmede bir tereddüt gördüğünü sandı ama adam yine de boğazını temizledi. "Mürebbiye, Bayan Winifred Hall," dedi. "Kart falcısı ve kara büyücü."

Leydi Mourningwood huzurla korkunç gülücüğünü gösterdi. Yavaşça, adın dilinde yarattığı tada bakarak, "Bayan Winifred Hall," dedi. "Cadıkorusu Düğümü'nde misafirim gibi görüldüğünüze göre, sizi özellikle bağırma basacağım."

Tabii, Leydi Mourningwood'un "bağrına basması" hiçbir şekilde söylendiği gibi olmayacaktı. Gücünün ağırlığı, kış bahçesinin bütün köşelerinden içeri doğru eğildi, mavi mum ışığı titrediydi. Duvarlardaki yüzler çenelerini açarak sessizce çılgılık atarken, kargabükten dallarının gölgeleri Winnie'nin etrafını parmaklar gibi sarmak için uzandı, hayalet gibi pençelerini ruhuna sapladı.

Leydi Mourningwood, "Cadıkorusu Düğümü var oldukça," diye devam etti, "burada bizimle kalıp rüya göreceksiniz. Yanımızdan ayrılp gitmek yerine, hepimiz özgürleşene kadar uyumaya devam edeceksiniz."

Peri kadının büyüü imkânsız derecede güçlüydü, Winnie'nin herhangi bir zamanda yapabileceği büyülerden kat kat fazla güçlüydü. Bu vahim beyan, korkunç bir kesinlikle kadının omuzlarına yerleşti...

Ne var ki Leydi Mourningwood laneti için yanlış ismi kullanmıştı.

O kara peri büyüü yeniden gölgelere karışarak tutkusunu kaybedip kayboldu. Kış bahçesindeki perilerin arasında sıkıntılı mırıltılar yükseldi. Bay Quincy'nin yüzü, önce inanamayarak belirginleşti, ardından yaptığı planlama hatasının farkına vardı.

Winnie, elbisesinde kalan son tozları ve yırtık pırtık gölgeleri temizledi, nazikçe öksürdü.

Elinden gelen bütün hassasiyetle, "Çok cömert biçimde sunduğunuz teklifinizi reddetmek zorundayım, Leydi Mourningwood," diye cevapladı. "Her ne kadar Cadıkorusu Düğümü çözülene kadar misafiriniz olarak kabul edilmek benim için büyük bir onur olsa da."

Leydi Mourningwood uzun süre sessiz kaldı. Artık öfke belirtisinin olmaması Winnie'yi şaşırttı; peri kadının yüz hatlarında aksine, Bay Quincy'nin sıkça gösterdiği aynı soğuk, korkunç plan yapma ifadesi vardı.

Leydi Mourningwood en sonunda, "Bir miktar daha zaman kazandın isimsiz yaratık," dedi. "Ama sadece o kadar. Cadıkorusu Düğümü konuştuğumuz esnada bile titriyor. Ve

çözöldüğünde artık misafiri olmadığında seni bulacağım. Seni bulduğumda, güzel saçlarını kırılğan yapraklar olarak dokuyacağım, cildini zehirli ağaç kabuğuna çevireceğim ve köklerini sonsuza kadar toprağın altına hapsedeceğim.”

Winnie sessizce, “Böyle bir şeyi yapabileceğinize eminim,” dedi.

Cadıkorusu Düğümü ani bir nefes daha aldı. Güçlü, sıcak bir esinti Winnie’nin boynundan geçti; çevresindeki periler, trajik bir hayal kırıklığıyla fısıldaştılar. Bay Quincy’nin tahmini doğru çıkmıştı. Dul Leydi’nin ölümüne rağmen Cadıkorusu Düğümü hâlâ hayattaydı.

Uzaklarda gök güröldedi.

Leydi Mourningwood uzun siyah tacını hafifçe eğerek, “Kazandığın zamanın tadını çıkar, Mürebbiye,” dedi.

Winnie, yağmur vitray pencereye vurmaya başlamışken Robert’ın yatak odasında uyandı.

Robert yatak odasında yoktu. Bu farkındalık Winnie’yi aniden soğuk bir kaygıyla sardı, küçük yataktan kalkarak etrafını gözden geçirdi. Açıkça sabah olmasına rağmen dışarıdaki yağmur malikânenin etrafını hüznle sarmıştı, o yüzden kapıya yöneldiğinde tökezledi.

Ancak Winnie’nin Robert’a seslenmesine gerek kalmadı; onu çatı katı merdivenlerinin dibinde, çenesini dizlerine dayamış hâlde otururken buldu. Boş gözlerle uzaklara bakıyordu. Göğsünün hafifçe inip kalkışı olmasa, oyuncak bebek gibi görünürdü.

Winnie önünde diz çöküp ellerinden birini tuttu. Çocuğun cildi olması gerekenden daha soğuktu. Parmaklarını ovalayarak, “Odanızdan çıkmamalıydınız,” diye fısıldadı. “Ama sanırım artık önemi yok. Hiç uyuyabildiniz mi?”

Robert hemen cevap vermedi. Aslında Winnie sorusunu sindirebilmesi için tekrar etmek zorunda kaldı. Nihayet, ağır bakışlarını kadının gözlerine doğru çevirdi. Duygusuz bir tonla,

“Uyumadım,” dedi. Ardından ekledi: “Kahvaltıda babama katılmamız gerekiyor.”

Winnie bu açıklamayla dudaklarını birbirine bastırdı. Ama Lord Longfell’in yanında olmaktan uzun süredir kaçınıyordu ve Robert’in dinlenmek yerine yemek yemesinin daha iyi olacağını düşündü. Yavaşça doğruldu ama çocuğun elini tutmaya devam etti. “O zaman gelin hadi,” dedi.

Yemek odasını kahvaltı sofrasıyla donatılmış hâlde görmek yeni bir durumdu. Aşçı domuz pastırması, yumurta ve mezgıt hazırlamıştı; yanında taze pişmiş ekmek de vardı. Lord Longfell masaya oturmuştu, oğlu gibi solgun ve uykusuz görünüyordu. Bir an Winnie, gözlerinin altındaki kırmızı halkaları fark ederek adama karşı biraz merhamet hissetmeyi başardı. Şu anki sakinliğine rağmen büyük olasılıkla gecenin bir kısmını ağlayarak geçirmişti.

Lord Longfell, içeri girdiklerinde sakince ayağa kalktı. İkisini selamlamak yerine bir elini uzattı. “Gel buraya, Robert,” dedi sessizce.

Winnie’nin yanındaki çocuk isteksizce ilerledi ve Winnie ilk kez babasının çocuğuna sarıldığını gördü. Robert başını Lord Longfell’in göğsüne yasladı, gözlerini yavaşça kırptıyordu. Bu nadir duygusal jest çocuğu etkilemişse bile tepkisi yüzüne yansımamıştı.

Lord Longfell, oğlunun başının üzerinden Winnie’ye baktı. “Robert’la ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Hall,” dedi. “Gece... zorlayıcı oldu.”

Winnie başını eğdi, gözlerini yere indirdi. “Hiçbir zorluk çıkarmadı,” diye cevapladı. Bir süre duraksadıktan sonra sordu: “Leydi Hazretleri...”

Lord Longfell, Robert’in omuzlarına daha sıkı sarıldı. Resmi bir tavırla, “Annem gece vefat etti,” dedi. “Diğer şeylerle birlikte terzi de çağırdık. Hâlâ yapılacak çok iş var. Geleneksel düzenlemelerde yardımcı olursanız çok minnettar olurum. Aranızdaki yakınlığa dayanarak, annemin sizin dahil olmanızı tercih edeceğini düşünüyorum.”

Winnie tereddüt etti. İlk içgüdüğü kabul etmekte ama Dul Leydi'nin son ihtiyaçlarını karşılamamanın üstelik perilerin çocuğa daha fazla ilgi göstermeye başladığı bir dönemde, kendisini Robert'tan uzaklaştıracağına farkındaydı. Gözleri söz konusu çocuğa kaydı. Yavaşça, "Efendi Robert'ın... ilgime daha fazla ihtiyacı olabilir," dedi.

Lord Longfell, "Önümüzdeki birkaç gün içinde hepimizin sorumluluklarımızı dengelemesi gerekecek," dedi. Tonu, başlangıçta dile getirdiği ricasına rağmen hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini ima ediyordu.

Winnie dudaklarını sıktı. "Margaret'tan yapılması gereken şeylerin listesini isteyeceğim," dedi. Bakışlarını tekrar kaldırdığında, gözleri Lord Longfell'in Robert'ın sırtındaki eline takıldı. Dul Leydi'nin ahşap ve demirden oluşan düğümlü yüzüğü, adamın mühürlü yüzüğüne katılmıştı.

Lord Longfell oğlunu bıraktı, ikisi için masanın kendi tarafındaki sandalyeleri çekmeye yöneldi. Sükûnetle kahvaltıya oturduklarında Winnie, elinde olmadan Robert'ın iştahının ne kadar az olduğunu fark etti.

Çocuğa sessizce, "Bir şeyler yemelisiniz," diye hatırlattı. "Kendinizi daha iyi hissedeceksiniz, söz veriyorum."

Robert önündeki tabağa göz attı, sanki orada olduğunu yeni fark etmişti. Yine de yemeğini yavaş, mekanik şekilde didikle-meye başladı.

Lord Longfell, "Büyükkannen bana son bir dilekte bulundu, Robert," dedi. "İşin doğrusu... seni Eton'a gitmekten muaf tutmamı istedi." Robert'a yorgun bir bakış attı. "Sonuç olarak Cadıkorusu Malikânesi'nde kalacaksın. Umarım memnun olursun."

Winnie sandalyesinde biraz dikleşti. "Cadıkorusu Malikânesi'nde mi?" diye sordu. "Londra'daki öğretmenleri eğitimini sürdürmek için daha donanımlı olurlar şüphesiz, değil mi?"

Lord Longfell ona gergin şekilde gülümsedi. "Eğitiminizin yeterli olacağına eminim, Bayan Hall," dedi. "Sonuçta buradaki

pozisyonunuzun kalıcı olacağına inanıyorum. Annem de memnun olurdu.”

Winnie, ifadesindeki huzursuzluğu gizlemek için çaba harcadı. Gerçekten de mürebbiyelerin büyük kısmı, geçici pozisyonlarının daha güvenli hâle gelmesini hevesle karşılardı. Ama Lord Longfell bir kez daha hiç sormadan onun adına varsayımlarda bulunmuştu.

Winnie kendine güven vermeye çalışarak içinden, *istediğini düşünebilir, Robert’a bilmesi gereken şeyleri öğreteceğim ve hazır olduğum zaman ortadan kaybolacağım*, diye geçirdi.

Ancak yavaşça Robert’ın babasının açıklamasına cevap verme zahmetinde bulunmadığını fark etti. Aslında Robert sanki hiçbir şey duymamış gibi sessizce tabağına bakmaya devam ediyordu.

Winnie, “Sanırım Efendi Robert’ın biraz dinlenmeye ihtiyacı var,” dedi. “Müsaadenizle, Robert’ı günün kalan kısmında yukarıya götüreyim.”

Lord Longfell, “Elbette,” dedi. Ancak Winnie kendisi ayağa kalkıp Robert’ı da ayağa kaldırırken, Lord boğazını temizleyerek dikkatini yeniden çekmeye çalıştı.

“Eşyalarımı Cadıkorusu Malikânesi’ne taşıdım,” diye açıkladı. Koyu renkli gözleri, dikkatle onu incelerken garip şekilde deliciydi. “Bundan sonra burada kalacağım. Robert’ı her sabah kahvaltıya getirmenizi bekliyorum, Bayan Hall.”

Winnie bir şekilde dişlerini sıkmak için gelen isteğe karşı koydu. “Anlıyorum, Lord Hazretleri,” dedi. “Mutlaka dikkat edeceğim.”

Robert, Winnie’yi sessizce odasına kadar takip etti. İçeri girdikleri anda, Winnie kapıyı örtüp sırtını yaslayarak gözlerini kapattı. İçinde bir parça, Lord Longfell’in bakışları kapıya baskı yapıyormuş gibi, âdeta o kapının diğer tarafındaymış gibi hissediyordu. Mantıksız bir dürtüyle bir yıkanma tası bulup adamın dikkatinin kalıntılarını teninden yıkayıp temizlemek istedi.

Ancak uzun bir sessizliğin ardından gözlerini açtı ve Robert’ın hâlâ odanın ortasında boş, dalgın bir ifadeyle durduğunu fark etti.

Winnie sessizce, "Robert?" diye seslendi. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Çocuğun tavırlarındaki donukluk, rahatsız edici olmaktan çok acınası bir hâl almıştı.

Robert ona bakmadı. Yine cevap vermekte zorlanıyormuş gibi göründü, sadece birkaç saniye sonra cevap verdi. "Sanmıyorum, Bayan Hall," dedi.

Winnie çocuğa yaklaşarak bir elini omzuna koydu. Yavaşça yatağına yönlendirdi. "Sanırım Cadıkorusu Düğümü uyuduğunda seni yeniden içine alacak," dedi. "Eğer alırsa, odanda kalıp hiçbir nedenle dışarı çıkmaman gerek. Anladın mı, Robert?"

Robert duygusuz biçimde, "Anladım, Bayan Hall," diye yanıtladı.

Winnie alışılmadık bir çaresizlik duygusuyla çocuğu yatağa yerleştirdi. İnsanların yaşanan bir trajediye böyle donuk bir tepki verdiğini ilk kez görmüyordu; düşkünler evinde, normalde yaptıklarını yapmakta zorlanan pek çok insan vardı. Ama bir çocuğun böyle tepki verdiğini *ilk kez* görüyordu... ve Winnie'nin bu sorunu nasıl ele alacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Robert tavana bakarken, "Sana başka bir peri masalı anlatmamı ister misin?" diye sordu.

Çocuk, "Hayır, Bayan Hall," dedi. "Teşekkür ederim, Bayan Hall."

Winnie yutkunarak bir an sustu. Dul Leydi ile konuşmasından bu yana göğsünde huzursuz, duygusal bir düğüm oluşmuştu. O andan beri, büyüüp devasa bir canavarmış gibi bütün duyarlılığını yutmuştu.

Ben bunu düzeltemem, Leydi Longfell, diye düşündü. Bununla başa çıkmak için yanlış kişiyim.

Winnie, "O zaman uyu," dedi. "Birazdan gelip kontrol ederim."

Robert bu sefer hiç yanıt vermedi.

Winnie yorgunluğuna rağmen uyuyamayacağını biliyordu. Onun yerine, mutfağa inip Aşçı'nın öğlen çayı hazırlamak için çalıştığı odaya gitti.

Winnie yarı aydınlık odaya girerken, "Dün akşam sizi Cadıkorusu Düğümü'nde göremedim," dedi.

Aşçı derin bir iç çekti. Gözlerinin altındaki halkalar her zaman-
kinden daha derindi. "O kadar yıl boyunca bütün geceyi uyuya-
rak geçirebilmeyi diledim," dedi. "Nihayet, bir bakıma... dileğimi
yerine getirebileceğimi umarak geceyi uyanık geçirdim."

Winnie, Aşçı çalışmaya devam ederken çaydanlığı ocağa koy-
du. "Biraz dramatik olmuş gibi görünüyor," diye cevap verdi.
"Bence, uyumak için periler tarafından öldürülmekten daha iyi
bir çare bulabiliriz."

Aşçı ocağa bakarak konuştu. "Neden her şey olduğu gibi de-
vam ediyor, biliyor musunuz?" diye sordu.

Winnie duvara yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Sanırım
biliyorum," dedi. "Cadıkorusu Malikânesi'ni lanetleyen yaratık,
kan ve demirden doğan bir büyüyle lanetlemiş. Her şeyi tam ola-
rak anlayamıyorum... ama görünüşe göre Düğüm, Longfell so-
yunun gücünden besleniyor. Lord Longfell ve oğlu malikânede
kaldığı sürece lanet devam ediyor."

Lord Longfell'in Cadıkorusu Malikânesi'ne taşınma kararı te-
sadüf değildi. Adamın periler hakkında düşündükleri ne olursa
olsun, belli ki lanetin başarısız olacağı koşulları biliyordu.

Çaydanlık mutfağa çöken sessizliği bozarak hafifçe ılık sesi
çıkardı. Aşçı çayı Winnie'ye uzattı, o da düşünceli şekilde aldı.

Winnie ona, "Cadıkorusu Düğümü'nün Leydisi, Bay Quincy'ye
Longfell kanunu defetme görevini verdi," dedi. "Diğer periler,
Cadıkorusu Malikânesi'ne adım atamıyor ama sanırım lanet, peri
olmadığı için Bay Quincy'ye daha az etki ediyor. Malikânedeki
ayrılmıyor; bunu geldiğim gün kanıtladı. Ama Cadıkorusu
Düğümü'nün içinde tamamen sıkışmış hâlde de değil. Çünkü..."
Winnie önceki akşam öğrendiklerini topladı. "Çünkü demir
onu diğerlerini etkilediği gibi etkilemiyor."

Aşçı gergin bir şekilde gülümsedi. Hafiften onaylarcasına, “Dün gece birkaç çörek daha kayboldu,” dedi.

Winnie çay demlerken karşısındaki kadına göz attı. “Ne?” diye sordu. “Mümkün değil. Bay Quincy ile bir oyun daha oynadım. Sabaha kadar yan yanaydık—” Winnie kaşlarını çatarak sustu. “Şey... sanırım ondan önce biraz zamanı vardı. Kız kardeşimle konuştuk.” Ve Bay Quincy, kış bahçesine ancak o garip körebe oyununun ortasında gelmişti.

Aşçı, “Akşam erken saatlerdeydi,” diye onayladı. “Yukarıdakilere çay götürmek için çıktım. Geri döndüğümde çörekler gitmişti.”

Bu açıklama Winnie’yi belli belirsiz huzursuz etti. Önceki gecenin bütün karmaşasında hem Robert’ı *hem de* Bay Quincy’yi farklı zamanlarda gözden kaybetmişti.

Bir daha böyle bir şeyin yaşanmasına izin veremem, diye düşündü. Robert artık doğrudan hedef.

Aşçı, ikisine de birer fincan çay doldurmak için döndü. Sesizce, “Başınız sağ olsun,” dedi. “Dul Leydi ile yakın gibiydiniz.”

Winnie şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Siz de yakın değil miydiniz?” diye sordu. “Yıllardır bu lanetli evde kalıyorsunuz.”

Aşçı hafifçe güldü. “Leydi Longfell’e karşı özel bir sevgim yoktu,” diye yanıtladı. “İyi ödeme yapardı ama hizmetkârlara pek sıcak davranmazdı. Sanırım bizi çoğunlukla anlayamıyordu. Size farklı bir gözle bakmış olmalı.”

Winnie yüzünü buruşturdu. “Leydi Longfell asil bir kana sahip olduğumu düşünüyordu,” diye itiraf etti. Ve muhtemelen doğruydı; gerçi Winnie, o kanın özel herhangi bir önemi olduğunu hiç düşünmemişti. Ancak Aşçı’ya eskisinden daha meraklı bir bakışla bakarak sordu: “Leydi Longfell için değilse neden kaldınız?”

Aşçı çayından uzun, yavaş bir yudum aldı. Başındaki gri saçlar mum ışığında parılıyordu. “Gitseydim köyüme neler olurdu?” diye sordu. “Cadıkorusu Malikânesi ufak tefek yüzlerce şey olmadan da ayakta kalabilir... ama bir aşçı olmadan çökerdi.

Büyü gücüm yok Bayan Hall, doğru. Ama elimde çöreklerim ve inatçılığım var, elimden geldiğince kullanacağım."

Winnie, çayını yudumlarken içinde istemsiz bir hayranlık belirdi. "Sandığımdan daha güçlü bir kadın olduğunuzu kabul etmem gerek," diye itiraf etti. "Müttefikim olduğunuz için şanslıyım."

Aşçı omuzlarını silkti. "Becerilerimin sınırlarına ulaşmaya başlıyorum," dedi. "Ama eğer hâlâ sorunlarımızı çözebileceğinizi düşünüyorsanız, sizi aç bırakmam."

Winnie ona, "Bu meseleyi çözüp çözemeyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok," dedi. "Ne zaman yeni bir şey öğrensem, ne kadar içinden çıkılmaz hâle geldiğini daha iyi anlıyorum. Ama kalıp deneyeceğim."

Winnie, çay içerek Aşçı ile bir süre daha oyalanırken Margaret da yanlarına geldi. Ancak Lord Longfell'in cenaze düzenlemele-
rine yardımcı olması yönündeki emrini hatırlayan Winnie, hizmetçiye başka ne yapılması gerektiğini sordu.

Margaret, malikânedeki saatlerin hepsini durdurmuş, Dul Leydi'nin ölüm saatine geri almıştı; Winnie, doktorun dediğine göre, Leydi Longfell'in sabaha karşı iki on üçte hayatını kaybettiğini öğrendi. Ancak aynaların hâlâ örtülmesi gerekiyordu ve Margaret, ön kapıya asmak için defne dalı aramaya başlamıştı.

Winnie, gönüllü olarak aynalarla ilgilenmeyi üstlendi ve Margaret bunun üzerine, büyük bir siyah kumaş topunu memnuniyetle ona devretti. Winnie sonraki yarım saat boyunca, Cadıkorusu Malikânesi'nde ufacık bile yansıma yapan her şeyi aradı ve üzerlerini ince siyah kumaşla kapladı. Son ayna elbette, çatı katındaki yatak odasında bulunan Dul Leydi'nin makyaj aynasıydı.

Winnie, çatı katına girdiğinde Leydi'nin hâlâ yatakta olmasına şaşırmadı; saatin hâlâ erken saatleriydi, cenaze levazımatçısı henüz gelmemişti. Kadın ölümünde, yaşarken olduğundan bile

daha solgun ve bitkin görünüyordu; biri gözlerini kapatmış olmasına rağmen hiç de uyuyor gibi değildi.

Winnie, taşıdığı küçük siyah kumaş topunu kapıya yakın bir masanın üzerine bıraktı. Her şeye rağmen, kendini yatağa doğru yürürken ve yanındaki sandalyeye otururken buldu; sanki Dul Leydi ile bir kez daha konuşmaya hazırlanıyordu.

Winnie ona, "Umarım hâlâ burada değilsinizdir," dedi. "Buradaysanız sizi gönderemem. Bellamira gibi değilim ben." Aşağı bakarak rahatsız bir şekilde eteğiyle oynadı. Sonunda derin bir iç çekti. "Kendimi bunalmış hissetmeye başladım. Küçüklüğümden bu yana kendimi koruma konusunda daha iyi oldum... ama o kadarı bile hâlâ zor. Henüz başka bir insanı koruyabilecek kadar deneyimli değilim, Leydi Longfell. Hepimiz korkunç şekilde kırılgan yaratıklarız."

Yataktaki kadın cevap vermedi. Winnie, onun yanlış koşullar altında cevap *verebileceğini* herkesten iyi biliyordu. Aralarındaki bu sessizlik, her ne kadar korkunç biçimde yanlış *hissettirse* de seçenekler arasında olabilecek en iyi sonuçtu.

Winnie sonunda, "Elbette deneyeceğim," dedi. "Deneyeceğime söz verdim. Soru hakkımı, Bay Quincy'ye peri diyarına giden yol hakkında soru sormak için kullanacağım ama kız kardeşlerim yola devam ederken bir süre burada kalacağım. Robert kendini daha iyi hissettiğinde, bilmesi gereken her şeyi öğretmeye devam edeceğim--"

Winnie birden cümlesini yarıda kesti. Dışarıda bulutlar bir saniyeliğine açılmış, vitray penceredeki sarmaşıkların arasından sızan incecik bir güneş ışığı içeri girmişti. Bu ışık, Dul Leydi'nin boynunda sessizce parlayan gümüş renkli bir şeye takılıp Winnie'nin gözlerini bu nesneye çekti.

Yataktaki kadına bakarak yavaşça sandalyesinde doğruldu. Ölü kadının boynundaki gümüş zinciri incelerken midesinde korkunç bir bulantı yükseldi.

Nihayetinde bir parmağını zincirin arasından geçirdi. Parmağının ucu Dul Leydi'nin soğuk tenine dokunduğunda vü-

cudundan bir ürperti geçti ama dikkatli şekilde çekerek zincirin ucundaki ağırlığı kadının geceliğinin üstüne çıkardı.

Zincirin ucunda o kısa güneş ışığına yakalanan, tanıdık gümüş bir madalyon vardı. Winnie'nin Robert'a verdiği madalyonun ta kendisiydi.

Winnie gözleri kocaman açılmış hâlde bakarak zinciri eli yanmış gibi bıraktı. Ne kadar uzun süre bakarsa baksın, şekli değişmiyordu.

Çatı katındaki merdivenlere doğru döndü, bileğindeki hafif sızıyı görmezden gelerek Robert'ın yatak odasına doğru sendeleyerek indi. Çocuğu tam olarak bıraktığı yerde buldu, yatakta tavana bakıyordu.

Sertçe, "Sana verdiğim madalyonu göster," diye emretti. "İçinde ökseotu olanı."

Robert tavana doğru bakarken gözlerini çok yavaş şekilde kırptı. "Bende değil," dedi.

Winnie, "Neden?" diye sordu. "Neden o madalyonu Dul Leydi'ye verdin? Sana hiçbir büyüünün büyükannenin ölümünden kurtaramayacağını söylemiştim. Sana ökseotunun sadece çocukları koruduğunu söylemiştim!"

Robert bir daha cevap vermedi. Winnie, çocuğun boş ifadesine bakarken zihninin derinliklerinden korkunç bir şüphe yükselmeye başladı.

Belindeki zincirden gümüş bıçağını alıp keskin kenarını çocuğa uzattı. "Parmağına batır," dedi. "Hemen."

Winnie'nin alıştığı Robert böyle bir emre asla körü körüne uymazdı. Ancak *bu* Robert, yatağında doğrulup bıçağın parlak ucuna baktı. Küçük elini bıçağa doğru uzatıp başparmağını bıçağın kenarına bastırdı.

Ama kanamadı. Onun yerine, havaya mide bulandırıcı düzeyde tatlı bir koku yayıldı ve çocuğun parmağından kehribar renginde reçine damladı.

Winnie yatakta oturan Robert biçimindeki yaratığa baktı.

Kendini dikkatli şekilde zorladığı bir sakinlikle, "Gerçek Bay Robert Murray nerede?" diye sordu. Panik çoktan boğazına kadar tırmanmıştı ama bir işine yaramazdı, o yüzden kendinden uzak tuttu.

Sahte Robert parmağından tembelce kehribar reçinesi sızarken, yavaş ve uykulu şekilde gözlerini kırptı. "Bilmiyorum," dedi.

Winnie gümüş bıçağını eteğine sildi, kınına geri soktu. Sahte Robert tüm sabah mükemmel şekilde itaatkârdı, diye düşündü, ayrıca fazlasıyla kayıtsızdı. Sorusunu dikkatle yeniden şekillendirdi. Dengeli bir ses tonuyla, "Gerçek Robert'i en son ne zaman gördün?" diye sordu.

Sahte Robert çok uzun süre düşündü. Sonunda, "En son dün gece onun yerine geçtiğimde gördüm," dedi.

Winnie açıkça, "O hâlde sen kopyasın," dedi. "Ağaç ve ipten yapılmış bir kuklasın."

Sahte Robert, "Öyle miyim?" diye sordu. "Bilmiyordum." Bu düşünce kendisini pek de rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

Kopyasıyla Robert'i değiştirmiş olabilecek tek bir kişi vardı, Winnie bunu biliyordu. Bay Quincy, önceki geceki dikkatsizliğinden sonuna kadar faydalanmıştı. Robert, Winnie uyurken Oliver'm göz hapsinden çıkıp elindeki tek korumasını ölmekte olan kadına vermişti... ve Bay Quincy'nin ihtiyacı olan şey sadece bu kısa zaman aralığıydı.

Winnie donuk bir sesle, "Bay Quincy benimle kart oynamaya oturduğunda Robert çoktan gitmişti," dedi. "Ne aptalım." Sonuç olarak Longfell kanundan geriye kalan son kişi artık Robert değildi; perilerin yapması gereken tek şey Lord Longfell'i ortadan kaldırmaktı, böylelikle intikamlarını almış olacaktı.

Kopya yaratık bir sonraki sorusunu bekliyormuş gibi boş gözlerle ona bakmaya devam etti. Winnie bir elini gözlerine bastırdı, ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu.

Gerçek III. Robert Murray'ye kızmak istiyordu. Kendisine öğretebilmek için bu kadar çabaladığı her şeyi nasıl böyle görmezden gelebilmişti! Winnie, işbirliğini sağlamak için onca şey yaptıktan sonra, Robert uyarılarını en kötü biçimde hiçe saymıştı.

Ama Winnie, içinde ilk kez ufacık bir öfke bile hissedemedi. Hatırlayabildiği tek şey, büyükannesinin hayatını kurtarması için yalvarırken çocuğun sesinde duyduğu korku ve çaresizlikti.

"Robert'a yetişkinmiş gibi davranıyordum," diye fısıldadı. "Ama aslında o hâlâ çocuk. Çocukluğun nasıl bir his olduğunu unutmayı başarmışım."

Robert, şu anda neredeyse kesin olarak Leydi Mourningwood'un yanındaydı. Bir zamanlar Ruhsuz Leydi'nin korktuğu gibi, Robert da kadının yanında aynı şekilde korkmuş ve kendini yapayalnız hissediyor olmalıydı.

Winnie elini gözlerinden indirip derin bir nefes aldı.

Kopya yaratığa, "Sana ne söylersem yapacaksın, değil mi?" diye sordu. Sahte Robert'i yapan kişi, itaatsizliği öğretmek için pek bir sebep görmemiş olmalıydı.

Sahte Robert, "Evet, Bayan Hall," dedi. Sözcükler ağzından yavaşça, âdeta pekmezden süzülüyorlarmış gibi çıktı.

Winnie, "Şimdilik yatakta kalıp dinlen o zaman," dedi.

Kopya yaratık yine öncekiyle tamamen aynı tonda, "Tamam, Bayan Hall," dedi.

Winnie onu tekrar yatağına yerleştirdi fakat sahte Robert'ın bu hareketi fark edip etmediğinden bile emin olamadı. Kalbi göğsünde güm güm atarken merdivenlere geri döndü.

Yorgunca, *En azından sahtesini korumama gerek yok*, diye düşündü. *Periler yaptı zaten. Zarar vermeleri için hiçbir sebep yok.*

Malikânenin içinde yürürken siyah kumaş etrafında dalgalandı, hayalet gibi topuklarına yapışarak peşinden sürüklendi. Soğuk varlığından kaçış yoktu, evin nefesiyle birlikte bütün köşelere sızmıştı.

Elbette kış bahçesinde ayna yoktu. Oradaki mobilyalar hâlâ beyaz Holland kumaşlarla kaplıydı ve bu da Cadıkorusu Malikânesi'nin geri kalanıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Winnie, aslında olduğundan daha emin bir tavır sergileyerek odaya daldı.

"Bay Quincy!" diye seslendi. "Sizinle konuşmaya geldim. Beni duyduğunuzu biliyorum."

Uzakta gök gürledi. Uşak cevap vermedi.

Winnie dudaklarını ince, ciddi bir çizgiye dönüştürdü; ardından piyanoya doğru ilerledi, üzerindeki beyaz örtüyü hızla çekip aldı. Bir anda tozlar havalanarak vitray pencerelerden süzülen solgun ışığı boğdu. Altında ortaya çıkan koyu kahverengi piyano, Cadıkorusu Düğümü'nde gördüğü o kıvrımlı siyah ucubeyle kıyaslandığında şaşırtıcı derecede sıradan görünüyordu. Ayrıca, bu tuşların insan dışından yapılmadığını bilmenin rahatlığıyla içinden kısa bir şükür duası etti.

Piyano taburesine oturdu, yüksekliğini test etti. Büyük bir şaşkınlıkla piyanonun mükemmel şekilde akort edildiğini anladı. Cadıkorusu Malikânesi'nde kimsenin piyanoya pek dikkat etmediğini düşününce, bunu Cadıkorusu Düğümü'ndeki adama borçlu olması gerektiğini tahmin etti.

Gerekli motivasyonla saklandığınız yerden çıkacaksınız, diye düşündü.

Parmaklarını tuşlara yerleştirdi... ve Ruhsuz Leydi'nin ağtını çalmaya başladı.

Elbette daha basit bir uyarlamasıydı. Winnie, Bay Quincy'nin bir önceki akşam çaldığı şarkıyı birebir şekilde yeniden çalamazdı. Ama melodi fazlasıyla tanınabilir durumdaydı ve Winnie

yıllar içinde parçaya oldukça gurur duyduğu kendi küçük süslemelerini de eklemişti.

Yavaşça duyularını defne meyvesinin kokusu gıdıklamaya başladı. Winnie, piyanonun üzerine gölgesi düşen bir figürün hemen arkasında durduğunu belli belirsiz fark etti.

Yine de çalmaya devam etti, şu anda Bay Quincy'nin daha önce kullandığı melodilerden birini taklit ediyordu. O çaldıkça adamın kuyruğunun gölgesi daha hızlı ve huzursuz şekilde kılmırdanıyordu.

Winnie onun kafa karışıklığından belli bir ölçüde, hınç dolu bir memnuniyet hissetti. Bu his üzerine düşündü, onu özgüvene dönüştürdü; ağıtın sonuna yaklaşırken kendini daha da güçlü hissetti. Parçada daha önce bulunmayan, iddialı bir kreşendo ekledi ve kış bahçesi boyunca yankılanan, özellikle yüksek bir notayla bitirdi.

Odaya yavaşça sessizlik çökerken, Winnie ellerini tuşların üzerinde dinlendirdi.

Bay Quincy arkasından, "Bu şarkıyı nereden öğrendiniz?" diye sordu. Tanıştıkları günden beri ilk defa gerçekten sarsılmış gibi konuşuyordu, sanki Winnie, çaldığı tuşların hepsiyle adama şiddetle vurmuştu.

Winnie gergin bir sesle, "Önce siz nereden öğrendiğinizi söyleyin," dedi, "ben de cevabınıza karşılık vereyim."

Bay Quincy sessizliğini korudu. Ancak bu kez sessizliğinin gergin bir yanı vardı; adam içinde bastırdığı yoğun bir çatışmayla boğuşuyordu.

Winnie'nin sabırla bekleyebileceği sürenin bir sınırı vardı. Sonunda merakını bastırıp konuyu geçiştirerek daha acil bir soruya yöneldi. Kısa ve net şekilde, "Gerçek III. Robert Murray nerede?" diye sordu.

Kadının öfkeli tonu adamı performansının yarattığı dalgınlıktan sıyrıp çıkardı. Yavaşça, "Neden bildiğimi varsayıyorsunuz?" diye sordu.

Winnie vitray pencerelerdeki güllere bakarak, "Bu bir soru ama cevap değil," dedi. "Demek ki siz de periler gibi gerçekleri

söylemeye *hakikaten* mecbursunuz. Robert'ın nerede olduğunu tam olarak biliyorsunuz."

Bay Quincy kısa bir kahkaha attı. Hâlâ sarsılmış bir hâli vardı. "Ne kadar zekisiniz isimsiz yaratık," dedi. "Ve... bu şüphelerinizle ne yapacaksınız?"

Winnie, taburede arkasını dönerek soğuk bir bakışla dik dik ona baktı. Bakabilmek için boynunu yukarı kaldırmak zorundaydı, çünkü Bay Quincy hemen arkasına kadar yaklaşmıştı. Sertçe, "Çocuğu almaya hakkınız yoktu," diyerek çıktı. "O sadece çocuk. Size ne yaptı ki?"

Uşak, huzursuzluğunu içine gömerek ona odaklandı. Kırmızı gözleri, pişmanlık duymaksızın Winnie'nin gözlerine dikildi. Hırıltıyla, "Hâlihazırda bildiğiniz gibi emirleri yerine getirmekle yükümlüyüm," dedi. "Üstelik Bay Murray kendisini götürmem için bana izin verdi. Hatırlamıyor musunuz, benim sevimli küçük yalancım."

Robert'ın sesi bir kez daha kış bahçesi boyunca yankılanarak tozlu beyaz örtüleri kıpırdattı: "*Eğer seçmek zorunda kalsam, kaçırılmayı Eton'a gitmeye tercih ederdim.*"

Winnie ellerini yumruk yaptı. Gergince, "Robert'ın babası, Eton'a gitmek zorunda olmadığını söyledi," dedi. "Dolayısıyla çocuğu kaçırarak hata etmiş oldunuz."

Bay Quincy kayıtsız bir ilgisizlikle omuz silkti. "Dilerseniz düşüncenizi doğrudan Leydi Mourningwood'a sunabilirsiniz," dedi. "Tabii onu bulmayı becerebilirsiniz."

Winnie tehlikeli bir ses tonuyla, "*Öyle mi?*" diye sordu. "Galiba kendisiyle konuşabilirim." Tabureden kalktı, adamla neredeyse burun buruna duruyordu. Bay Quincy geri adım atmadı, o yüzden Winnie iyice yaklaşarak gerilimi artırdı. "Bana hâlâ bir iyilik borçlusunuz, Bay Quincy. Ve vaadinizi şimdi yerine getirmenizi talep ediyorum."

Periler diyarına açılan kapıdan vazgeçme fikri, Winnie'nin midesine ağır bir taş gibi oturdu. Ama o anda, Ruhsuz Leydi'nin de böylesini isteyeceğini biliyordu. Leydi Hollowvale, başka hiç-

bir çocuğu asla Leydi Mourningwood'un koruması altında bırakmazdı, hem de hiçbir sebeple.

Bay Quincy, kendini durduramadan bir adım geri attı. Kısa süre sonra şarap kırmızısı gözleri öfkeyle parladı. Winnie bu öfkenin kendisine yönelik olabileceğini düşündü. "Sizin için çocuğu geri getirmeyeceğim," dedi. "İtaatsizlik olur, Leydi'nin emirlerine uymak zorundayım."

Winnie aldatıcı bir sükûnetle, "Sizden Efendi Robert'ı getirmenizi *istemedim* hiç," dedi. Uşak'ın boyun bağını düzelterek yeleğinin yakasma daha sağlam şekilde yerleştirdi. Bay Quincy, Winnie'nin dokunuşu altında belirgin şekilde gerildi. "İşte sizden istediğim iyilik, Bay Quincy: Beni mümkün olduğunca hızlı ve güvenli şekilde Leydi Mourningwood'a götüreceksiniz. Ve ardından –III. Robert Murray'yi geri aldığınızda– beni ve Robert'ı güvenli şekilde Cadıkorusu Malikânesi'ne geri getireceksiniz."

Bay Quincy'nin çenesi gerildi. "Cadıkorusu Düğümü'nden geçen güvenli bir yol yok," dedi. "Ölümlüler için yok yani."

Winnie, "Kelime oyunu yapıyorsunuz!" diye çıkıştı. "Mükemmel bir güvenlik talep etmedim. Bildiğiniz en hızlı ve en güvenli yolu istedim. Ve şimdi tekrar soruyorum. Ettiğiniz yemini yerine getirin, Bay Quincy."

Bay Quincy hızla kadının bileğini boyun bağından çekti. Hırıltıyla, "Bu aptalca bir istek!" diye dedi. "Hayatınıza sadece keder getirecek."

Winnie, "Ah, kederim *artık* umurunuzda mı yani?" diyerek alay etti. Bileğini adamın uzun, soğuk parmaklarının arasından çekti. "Bana gerçeği söyleyin Bay Quincy, Leydi Longfell'in ölümünde parmağınız var mıydı?"

Dişlerinin arasından, "Yoktu," diye mırıldandı. "Ama durdurabilecek olsaydım bile ölümüne engel olmazdım. Bu bir savaş, Bayan Hiç Kimse ve siz de tam ortasına adım attınız. Düşmanıma karşı hiçbir yükümlülüğüm yok."

Kadm onu soğukkanlılıkla, "Bana karşı yükümlülüğünüz var," diye düzeltti. "Ve yerine getireceksiniz. Sizden borçlu oldu-

ğunuz iyiliği istiyorum, Bay Quincy. Yoksa *fomor*’lar verdikleri sözü bozmakla mı bilinir? Leydi Mourningwood hizmetkârının sözünü yerine getirmediğini duyarsa ne kadar memnun olur dersiniz?”

Bay Quincy, ona yukarıdan bakarak öfkeyle titredi ve belki de Winnie’nin adını koyamadığı başka duygularla. Ama ona bir iyilik borçluydu... ve Winnie şimdiye dek üç kez istemişti.

Nihayetinde Winnie’nin dokunduğu boyun bağını sıkıca kavrayarak, “Pişman olacaksınız,” dedi. “Sizi temin ediyorum.”

Winnie açıkça, “Ben sizin düşmanınızım,” diyerek karşılık verdi. “Umursamanız için bir sebep yok.”

Bay Quincy, bir şeyler söylemeye hazırlanıyor gibi göründü ama aniden, kırmızımsı gözleri kış bahçesinin kapısına kaydı, hoşnutsuzlukla dudaklarını sıktı.

Winnie’nin bilinçaltında mantıksız bir parçası, Leydi Mourningwood’un bir önceki akşamki gelişini hatırladı; içini hafif bir ürperti kaplayarak onun bakışını takip etti. Ama kısa süre sonra koridorda yankılanan adımlar, Leydi Mourningwood’a ait olamayacak kadar ağır ve insansıydı, bu yüzden Winnie’nin gerginliği biraz olsun hafifledi.

Birkaç saniye sonra kapıda Lord Longfell göründü ve Winnie’nin hissettiği rahatlama bir anda yok oldu. Malikânenin lordu, kahvaltıdan bu yana görüntüsünü düzeltmeye çalışmış olsa da kahverengi saçları hâlâ dağınıktı ve kişisel uşağının çabaları, adamın kan çanağına dönmüş gözlerini saklamaya yetmemişti.

Lord Longfell, kaşlarını çatarak kış bahçesini taradı ve bakışları sonunda Winnie’nin üzerinde durdu. Onu yavaşça, “Bayan Hall,” diye selamladı. “Piyano çalan birini duydum. Siz miydiniz?”

Winnie’nin, Bay Quincy’nin tamamen kaybolduğunu anlaması için arkasına bakmaya ihtiyacı yoktu. Uşak yoktu ama kış bahçesi, adamın menfaatlerinin karanlık hatırlatıcılarını taşımaya devam ediyordu; gölgeler köşelerde çok derinleşmişti ve ka-

ranlık bir fısıltı zaman zaman Winnie'nin duyularının köşelerine sızıyordu.

Lord Longfell atmosferden etkilenmişti; Winnie, adamın kan çanağına dönmüş gözlerindeki huzursuzluğu görüyordu. Onun rahatsızlığını görmek içini tuhaf bir cesaretle doldurdu ve etrafındaki karanlık fısıltılarda huzur bulduğunu fark etti.

Winnie, bu sefer Lord Longfell'in bunaltıcı varlığına katlanmak zorunda olmadığını fark etti.

"Piyanoyu ben çalmıyordum, Lord Hazretleri," diye yalan söyledi. Adama karşı şaşkın bir ifade takındı. "Ben de tıpkı sizin gibi kış bahçesinde birini duyduğumu sandım. Ama geldiğimde kimse yoktu." Sakince gülümsedi. "Belki de hayaletti. Leydi Longfell bu evin lanetli olduğunu söylerdi hep."

Lord Longfell yavaşça yutkundu. Ama gözlerinde sert bir ifade belirdi, kendini toparladı. "Annem yaşlandıkça saçma pek çok şey düşünmeye başlamıştı," dedi. "Sizin daha mantıklı biri olmanızı umardım, Bayan Hall."

Korkuyordu. Winnie bunu adamın duruşunda, çenesinin gerilmesinde ve parmaklarının elindeki düğümlü yüzüğü ileri geri hareket ettirme biçiminde gördü.

Cesareti arttı. Nazikçe, "Ben çok mantıklı bir insanım, Lord Hazretleri," dedi. "Ama piyanonun başında kimse yok. Ve buradan birinin nasıl çıkıp gittiği konusunda hiçbir fikrim yok. Sonuçta tek kapı, sizin şu anda durduğunuz kapı."

Lord Longfell gözlerini piyanoya dikti. "Geldiğinizde ... örtüsü açılmış mıydı?" diye sordu.

"Evet." Winnie tekrar yalan söyledi. "Ne kadar ilginç değil mi?"

Fısıltılar havada daha da yüksek sesle hareket etti ve artık Lord Longfell'e doğru uzanıyorlardı. Adam aniden geri adım atarak koridora geçti. Sertçe, "Konuya ilgimin azaldığını hissediyorum," dedi. "Birinin bize şaka yaptığından eminim. Uğraşamayacağım. O piyanodan uzak durun, Bayan Hall."

Winnie'nin gülümsemesi biraz daha büyüdü. "Sanırım biraz daha inceleyeceğim," dedi. "Ama haklısınız... bu konu, sizin iti-

barınızın çok altında gibi görünüyor, Lord Hazretleri. Lütfen, kızlara özgü dikkat dağınıklıklarımın vaktinizi almasına izin vermeyin.”

Ses tonunda biraz fazla eğlence varsa bile, Lord Longfell kesinlikle o kadar huzursuzdu ki fark edemedi. Kış bahçesinin eşliğinde sadece bir süre daha duraksadı, sonra topuklarının üstünde sertçe dönerek uzaklaştı.

Adamın adımları uzaklaştıkça karanlık fısıltılar azaldı.

Winnie yüksek sesle, “Arada sırada, Bay Quincy,” dedi, “gerçekten centilmen olmayı başarıyorsunuz.”

Uşak yanıt verme zahmetine bile girmedі.

Cenaze levazımatçısı, Leydi Longfell'i almak için bir saat içinde geldi. Ruhunun şaşırıp geri dönmesini engellemek için kapıdan başı önde çıkarıldı. Winnie, Bellamira ile geçmişteki konuşmalarından, bu özel ritüelin ortamda bir ruh mevcut *olsa* bile etkisiz olacağını tahmin ediyordu ama açıkça görüldüğü üzere kimse kendisine bu konudaki görüşünü sormamıştı.

Neyse ki o akşam aile, hizmetkârların uyanık kalıp çalışmaları beklense de erkenden uyumuştı. Winnie kontrol ettiğinde sahte Robert hâlâ odasındaydı ama sahte çocuğun gerçekten nasıl uyuyacağını bilip bilmediğini anlamak zordu. Yine de onu tekrar yatağına yatırdı, çünkü birazcık da olsa kendine dair bir farkındalık taşıyor gibiydi. Sonrasında, kendisiyle ilgilenilmesi gerektiği konusunda ısrarcı bir yorgunluk hissi bedeninin her zerresine yerleşti.

Winnie sürünerek yorganın altına girdiğinde gözleri kendi kendine kapanmaya başlamıştı.

Bir süre sonra yatak odasının kapısındaki vurulma sesiyle uyandı. Sert, soğuk bir tıklama sesiydi ve bu da kadının ayaklarının dibindeki kedinin aniden doğrulmasına, siyah burnunun kıpırdamasına ve kulaklarının geriye çekilmesine sebep oldu.

Winnie ayağa kalktı, elbiseyi kaptığı gibi üstüne geçirdi. O kapıya doğru yürürken Cadıkorusu Düğümü'nün bağırان yüzleri kendisine bakıyordu ama artık sorunlu hayaletlerden çok garip eski dostlar gibi görünüyorlardı.

Bay Quincy diğer tarafta kırmızı ceketini ve boyun bağıyla,

elinde garip mavi ışıklı bir fenerle bekliyordu. Tavrı sert ve kızgındı ama Winnie kapıyı açtığında Oliver arkasından sürünerek gelince, adamın kırmızı gözleri dikkatlice kediye inceledi. Kedi yoğun bir ilgiyle ona bakarken, kuyruğunu şiddet dolu niyetlerini ifade edecek şekilde sallıyordu.

Kedi hamle yapamadan Winnie kaldırıp onu kucağına aldı. "Ne kadar dakiksiniz," dedi. "Profesyonellerle çalışmaktan memnun olurum."

Bay Quincy, topukları üzerinde dönerek merdivenlere doğru yürümeye başlarken yüzündeki soğuk ifadeyi kasıtlı olarak korudu. Winnie'nin arkasından gelmesini beklediği açıktı ve o geride kalmaya karar verirse beklemeyeceği de bir o kadar açıktı. Winnie yetişebilmek için temposunu hızlandırdı, hemen onun arkasından yürümeye başladı.

Bay Quincy sakince, "Cadıkorusu Düğümü'nün içinde neredeyse istediğim gibi dolaşabiliyorum," dedi. "Bir anda içlerinden geçebildiğim için, çok nadiren koridorlarda yürümem gerekiyor ama sizin böyle bir lüksünüz yok. Düğüm'ün göbeğine, Leydi Mourningwood'un bulunduğu yere ulaşmak istiyorsanız alt kata inmemiz gerekecek."

Winnie merdivenlerdeki aynanın yanından geçerken, diğer tarafın artık akşam havasında dalgalanan siyah kumaşla kaplı olduğunu gördü. Bir anda kafasına dank etti. "Malikâneyi aynalar aracılığıyla gözetliyordunuz," dedi.

Bay Quincy duygusuzca, "Birini gözetlemek için özellikle bir şey yapmaya gerek yok," dedi. "Malikânede o kadar çok ayna var ki sadece Düğüm'de yürüyüş yapmak bile her zaman *bir şeyleri* ortaya çıkarıyor."

Winnie merdivenleri inerken adamı dikkatle süzdü. İlk içgüdüğü Bay Quincy'nin aynalarda uygunsuz bir şey görüp görmediğini sormak olmuştu ama genel paranoyasına rağmen, bu düşüncesini hızla aklının bir köşesine itti.

Winnie derin bir düşünceyle, "Hakkınızda neyi takdir ediyorum biliyor musunuz, Bay Quincy?" diye sordu. "Gerçeklerden

elinizden geldiğince kaçınıyor olabilirsiniz... ama size karşı tav-
rımın tam olarak nasıl olması gerektiğini her zaman biliyorum.”
Kendi kendine gülümsedi. “Bana yalnızca hayal kırıklığı ve kü-
çümsemeyle baktınız.”

Bay Quincy bir süreliğine duraksadı ama arkasına bakmadı.
“Konuyla ilgili kafam karıştı,” dedi. “İltifat mı etmek istediniz?”

Winnie, “Evet,” dedi. “Aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmiyor
bu ama düşmanlığımızı daha keyifli hâle getiriyor.”

Lord Longfell, Winnie’ye karşı bir seviyede küçümseme du-
yuyordu... ama Winnie adamın bu duygunun tamamen farkında
olup olmadığını merak etti, çünkü bu duyguyu kadının saçına,
gözlerine ve diğer özelliklerine duyduğu ilginin altına gömmüş-
tü. Bay Quincy’nin kırmızı bakışları ise oralara uzun süre takıl-
mamıştı; daha çok yüzüne ve duruşuna odaklanmış, durmaksı-
zın kendisine karşı kullanabileceği ipuçları aramıştı.

Winnie, karşısındaki kişi tarafından kadın olarak değil de de-
ğerli bir rakip olarak görülmenin içinde bir tür hoşnutluk yarat-
tığını fark etti.

Bay Quincy, “İltifatlarınız bile sevimli değil,” diye mırıldandı.

Winnie hafifçe gülerek, “Hâlâ haklı olduğumu kanıtlayacak
şekilde hareket ediyorsunuz,” diye cevapladı. Oliver, sesin yan-
kısına cevap verir gibi burnunu kadının kolundaki boşluğa soktu.

Bay Quincy onları merdivenlerden çıkarıp, Winnie’nin normal-
de hizmetkâr geçitlerine girdiği yeşil kumaşlı kapıya yönlendirdi.
Kapının önünde durup Winnie’ye dönerek doğrudan kadına baktı.
Kırmızı gözleri karanlıkta hafifçe korkutucu biçimde ona odaklandı.

“Bu son şansınız Mürebbiye Hanım,” dedi. “Başka bir iyilik
seçin, inmeyelim.”

Winnie gerçek Cadıkorusu Malikânesi’nde bile, yeşil kumaş-
lı kapının yakınında her zaman bir rahatsızlık hissi duymuştu.
Ancak o rahatsızlık hissi buradayken artmıştı; kapıdan altların-
daki toprağın açgözlülüğü yayılıyor, kendilerini yakalamaya
çalışıyordu. Winnie, o kapıdan geçerlerse toprağın kendilerini
memnuniyetle yutacağını anlamıştı.

Bu hissi kararlılıkla görmezden geldi. Zaten geri dönmeyeceğine karar vermişti. Oliver'ın kulağının arkasını son kez kaşıdıktan sonra hemen onu yanına, yere koydu. Uşak'a ilgisizce, "İsterseniz bana hâlâ sahte ismimle hitap edebilirsiniz," dedi. "Ben de sizin gerçek isminizi bilmiyorum."

Bay Quincy teslimiyetle başını salladı. Cevap olarak, "Hadi, buradaki hayaletler sizi yutacak mı yutmayacak mı bakalım, Mürebbiye Hanım," dedi.

Yeşil kumaşlı kapıyı itip açtı. Ev bir anda derin bir nefes aldı, Winnie'nin omzunun yanından fısıldayarak geçti ve sonra Bay Quincy, eşiği geçip aşağı inmeye başladı.

Winnie sırtını dikleştirdi, ayaklarının dibinde Oliver'la adamı takip etti.

Cadıkorusu Düğümü'nün yüzeyinin altına giden geçitler, Cadıkorusu Malikânesi'ndeki geçitlere benziyordu. Tavanlar aralıklı olarak tanındık ahşap kirişlerle desteklenmişti. Winnie ile Bay Quincy dar ahşap basamaklardan aşağı indiklerinde kireçtaşı döşemelere basmaya başladılar. Duvarlar yakındı; boğucu, saçma sapan bakır borularla doluydu ama en azından geçit duvarları taş olduğu için bağırان yüzler artık kaybolmuştu.

Ancak kısa süre içinde geçitlerin burada, gerçek dünyadaki karşılıklarından çok daha fazla ve daha dolambaçlı oldukları ortaya çıktı. Winnie başta Bay Quincy'nin mutfaklara doğru gittiğini sandı ama köşeyi döndükten sonra kapı yerine katı bir duvarla karşılaştıklarında, kaşlarını çatmış şekilde adamın sırtına bakmaya başladı.

Winnie şüpheyle, "Gitmekte olduğumuz yer hakkında hiç fikriniz var mı?" diye sordu.

Bay Quincy geri dönüp geldikleri yolu göz ucuyla bir kez daha tararken sıçan kuyruğu rahatsızlıkla hareket etti. Fenerinin titrek mavi mum ışığı asık suratını öne çıkardı. "Burada zorunda kalmadıkça dolaşmıyorum," dedi. "Bunun dışında, geçitlerin

canları istediğinde yer değiştirdiklerinden şüphe ediyorum.” Winnie, konuşmak üzere ağzını açmıştı ki adam sinirli şekilde sözünü kesti. “Bu yol hâlâ takip edebileceğinizi bildiğim en hızlı ve en güvenli yol. Sizi yeterince uyardım.”

Winnie yüzünü buruşturarak tekrar sustu. Oliver, adamdan şüphe ediyormuş gibi tek gözünü kısarak kötü kötü Bay Quincy’ye bakıyordu ama Winnie, kedisine hafifçe başını salladı ve kedi yumuşak şekilde mırılayarak dönüp yürümeye başladı.

Bay Quincy, içine düştükleri bu belirsizliğe rağmen kadını labirent gibi geçitlerden yönlendirmeye devam etti. Winnie dönüşleri ve virajları kafasında takip etmeye çalıştı ama kısa süre içinde bu çabasından vazgeçmek zorunda kaldı. Buradaki yeraltı yapısının doğal olarak kafa karıştırıcı, tam olarak anlam veremediği bir yanı vardı.

Cadıkorusu Düğümü’nde saatin kaç olduğunu anlamak zordu... ama Oliver alçak bir uyarı homurtusu çıkararak kendini Winnie’nin ayaklarının önüne attığında, ev kesinlikle çoktan birkaç bin nefes almış olmalıydı.

Bay Quincy, sese karşı irkilip döndü ve saldırı beklentisiyle gözleriyle kediyi takip etti. Ama Oliver ona pek aldırmadı, tek gözü şu anda tam arkalarına odaklanmıştı. Kedinin boğazından yumuşak başka bir homurtu daha geldi... ve Winnie kısa süre sonra arkalarındaki salonda ağır adımların yankılandığını fark etti.

Winnie temkinli şekilde, “Burada bizden başka kim var, Bay Quincy?” diye fısıldadı.

Uşak kaşlarını çatı. Yavaşça, “Bilmiyorum,” dedi. “Burada daha önce hiç kimseyle karşılaşmadım.”

Winnie adımların mükemmel şekilde ritmik olduklarını düşündü. Kireç taşı zeminin üzerinde düzgün, tahmin edilebilir bir metronom gibi ses çıkarıyorlardı. *Güm. Güm. Güm.* Dikkatle saydı ve bütün adımlar arasında tam yarım saniye olduğunu fark etti.

Winnie, “Belki biraz hızlansak daha iyi olur,” diye mırıldandı.

Bay Quincy gergince, "Belki yolu kendiniz göstermek istersiniz," diye cevapladı. Winnie yine de onun hızlandığını fark etti, artık arkalarındaki yarım saniyelik adımlardan iki kat daha hızlıydı.

Adımların sesi gittikçe uzaklaştı... ama Winnie kısa süre sonra sesi tekrar duydu ve bu sefer önlerinde bir yerden geliyordu.

Güm. Güm. Güm.

Bay Quincy'nin duruşu gerginleşti.

Winnie, "Nasıl önümüze geçti?" diye sordu.

Bay Quincy sertçe, "Önümüzdeki şey yeni," dedi. "Yine de dikkatli şekilde dinlerseniz arkamızdakini de duyabilirsiniz."

Birlikte sessizleştiler ve Winnie önerdiği gibi dinlemeye başladı.

Güm GÜM güm GÜM güm, sesler artık birbirini takip ediyordu; sırayla adım atıyorlardı. Daha yüksek sesli adımlar önlerindeydi ama daha yumuşak sesli olanlar arkadan hızla yetişiyordu.

Winnie'nin eli belindeki zincire takılı gümüş bıçağa gitti. Temkinli şekilde, "Onlardan kaçınabilir miyiz?" diye sordu.

Bay Quincy, "Belki," dedi, "ama o ihtimale bel bağlamamız lazım. Önümüzdeki adımları atanla karşılaşacağız. Kalabilerseniz arkamda kalın."

Winnie, onun dibinde yürümeye çalıştı. Bir noktada nefesini tuttuğunu fark etti ve kendi kendine sinirlenerek, *Aptal*, diye düşündü, kendini tekrar nefesini vermeye zorladı.

GÜM GÜM GÜM. Önlerindeki adımlar şimdi çok daha yüksek ses çıkarıyordu. Sesi çıkaran şey, Winnie'nin beklediğinden daha büyüktü. Bay Quincy'nin böyle büyük bir şeye karşı ne yapmayı umduğunu anlayamadı.

Bir sonraki köşeyi döndüklerinde, adımların kaynağı nihayet gözlerine çarptı ve Bay Quincy'nin omuzları gerildi.

Uzun bir oyuncak asker, gıcırdayan tahta bacaklarıyla koridor boyunca yürüyordu. Tıpkı derslikteki terk edilmiş oyuncak askerler gibi üniformasındaki kırmızı ve beyaz boya solmuştu ama süngüsü keskin bir mızrak gibiydi ve Winnie, bu süngünün kolaylıkla yaralanmalara yol açabileceğini tahmin etti.

Oyuncak asker başını gıcırdatarak Bay Quincy'ye çevirdi. Gözleri karanlık ve boştu; çenesi, duvarlardaki yüzlerin sessiz çığlıkları gibi açılmıştı.

Winnie muhtemelen durumun gerektirdiğinden çok daha sakin bir tonda, "Görünüşe göre hayaletler buldu bizi," dedi.

Asker onlara dönüp süngüsünü Bay Quincy'nin göğsüne doğrulttu. Önlerindeki tek geçidi kapatıyordu.

Bay Quincy, "Geri gidin," diye emretti. "Hemen."

Winnie geri çekilmeye başladı ama Oliver kedilerin hep yaptığı gibi, Uşak'ı umursamadı. Erkek kedi, askere öfkeli bir meydan okuma çığlığı atıp ileri doğru fırladı. Küçük bedeni hareket ettikçe gölgeye dönüşerek birkaç kat büyüdü.

Oyuncak askeri parçalayan yaratık artık yalnızca kısmen kediye benziyordu. Hâlâ dört ayaklıydı ama neredeyse koridorun tamamını kaplayacak kadar uzun ve genişti. Burnu uzun ve dar-
dı; açılan çenesi keskin dişli, vahşi bir gülücüğü ortaya çıkarıyordu. Korkunç sarı gözü askere odaklanmıştı. Canavar kedi, ağzını açarak oyuncağı gürültülü bir *çıtırtıyla* ısırırdı.

Oliver, askeri birkaç saniye daha sallarken Bay Quincy kaygılı bir ifadeyle kediye izledi.

Winnie'ye, "Bu korkunç şeyi nereden buldunuz *hakikaten*?" diye mırıldandı.

Winnie gülümsedi. "Büyülü hayvanların gücü, hayattayken ne olduklarına bağlı değildir," dedi. "Onlara güç veren şey sevgi ve sadakattir." Duraksadı ve sonra ekledi: "Ve kin. Bolca *kindar* olmaları her zaman işe yarar."

Oliver askerin kıymıklarla kaplı kalıntılarını bir kenara fırlattı. Boyalı tahta yığını ayağa kalkmaya çalışıyormuş gibi hâlâ titriyordu ama yeterince harap olmuştu, pek bir tehlike arz etmiyordu.

Oliver'ın bedeni tekrar yavaşça dalgalandı ve hırpalanmış, kaslı erkek kedi formuna geri döndü. Ağzını, batan bir kıymığı çıkarmaya çalışıyormuş gibi hafif bir rahatsızlıkla şapırdattı.

Bay Quincy tereddüt etti, kedinin yolunu kesmekten içgüdü-

sel olarak çekiniyordu. Ama arkalarındaki *güm güm güm* sesi hızla yaklaşıırken, ne olursa olsun ilerlemek zorunda kaldı.

Oliver'ın sarı gözü, adam yanından geçerken eğlenceyle onu takip etti. Winnie eğilip kedinin kulaklarını kaşıdığı anda Oliver sevecen bir keyifle mırıldadı.

Ancak kısa sürede, devirdikleri askerin en küçük sorunları olduğu anlaşıldı. Labirent artık alarm çalıyormuş gibi her taraftan gelen *güm güm* ayak sesleriyle canlanmıştı. Attıkları her adımda doğaüstü uzunluktaki, çığlık atan yüzlü yeni bir askerle karşılaşıyorlardı; askerler peşlerine düşmeye kararlıydı. Oliver askerleri geçitlerde fare avlıyormuşçasına paramparça ediyordu... ama bu tahta yaratıklar hâlihazırda ölülerdi ve kolayca devrilseler de kedinin çenesinden korkmadıkları açıkça belli oluyordu.

Güm GÜM GÜM güm GÜM güm. O kadar çok ayak sesi vardı ki Winnie artık yönlerini takip edemiyordu. Oliver, önlerindeki başka bir askeri daha parçalayarak devirirken, Winnie hızla geri çekildi ve kendisinin ince, uzun tahtadan bir şeyin gölgesine doğru yürüdüğünü fark etti. Eğri büğrü, çığlık atan bir yüz acayip bir nefretle ona bakıyordu. Asker süngüsünü kaldırdı.

Bay Quincy, Winnie tehlikeyi tam anlamıyla fark edemedi harekete geçti. Hırslayarak onu arkasına itti. Süngü doğrudan inip adamın sağ omzunu neredeyse hiç dirençle karşılaşmadan delip geçti. Tahta mızrak temiz şekilde diğer taraftan çıktı, adamın kızıl renkli ceketini taze kana buladı. Bay Quincy, boğuk bir acı sesiyle sendeledi ama Winnie'nin bekleyebileceği gibi dizleri çözülmedi. Eldivenli elini duvara dayayarak dengesini sağladı, diğer eliyle hâlâ feneri sıkı sıkı tutuyordu. Asker süngüsünü yavaşça kaldırdı ve adamı acı içinde parmak uçlarına kadar yükseltti.

Winnie'nin bir yanı gördüğü manzarayı kayıtsız bir dehşetle aklına kazıdı. Ama geri kalanı tereddüt etmeden hareket etti. Belindeki zincirinden gümüş bıçağını çekip Bay Quincy'nin diğer tarafından eğilerek geçti, hâlâ adamın omzundan dışarı çıkan süngüyü yakalamak için uzandı.

Bay Quincy inleyerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Kaç, seni lanet olası ahmak!"

Winnie gümüş bıçağını kaldırıp tahta süngünün üzerine indirdi. Küçük bıçak aşağı inerken parladı, tahtayı cilalanmış meşeden ziyade yumuşak tereyağı kesiyormuş gibi ortadan ikiye böldü.

Uşak aniden serbest kalınca sendeledi. Süngünün kalanı hâlâ korkunç bir biçimde sırtından çıkarken adam ayakta durmakta zorlanıyordu. Asker kütük gibi kollarını kaldırarak tekrar aşağı indirmek üzereydi ama oyuncağın tahta kolları yere inmeden hemen önce Winnie diğer elini uşağın dirseğine dolayıp adamı hızla geri çekti.

Winnie, Bay Quincy'ninki gibi bir yaraya sahip herhangi bir insanın acı içinde yere yığılacağından emindi. Ama Uşak sert bir nefes verdi, kadına yaslanarak kendini dengeledi ve bir anda koridorda *birden fazla* Winifred ve *birden fazla* Bay Quincy belirdi, askerin etrafında tuhaf bir kaleydoskop gibi değişerek hareket ettiler. Bir düzine titreşen mavi fener etraflarında kıpırdanıyor, Winnie'nin neredeyse dengesini kaybetmesine neden olacak kadar göz kamaştırıcı şekilde parlıyordu.

Yaratık körelmiş süngüsünü görüntülere savurarak vahşi bir öfkeyle saldırdı. Parçalanmış silah, doğrudan kırmızı ceketli bir Bay Quincy'nin içinden geçti; çirkin bir tahta çatırtısıyla yere çarptı. Süngünün geçtiği yerde kısa bir mavi mum ışığı dalgalandı, görüntüyü bozdu ama illüzyon tekrar hızla katılaşıp birkaç tane Bay Quincy'nin askere gaddar biçimde gülümsediği hâle döndü.

Winnie adamı geçidin aşağısına, Oliver'm biraz önce paçavra gibi kenara fırlattığı devrilmiş askere doğru çekti. Büyülü hayvanın büyük, gölgeli formu hızla peşlerindeki diğer askere yöneldi, Winnie ise Bay Quincy'yi geri çekerek kedinin geçmesine müsaade etti.

Oliver illüzyonların içinden fırladı, çırpman askerin üzerine atlayıp onunla birlikte yere yuvarlandı. Aşırı büyük pençeleri, tahtayı çıra gibi parçalayarak kıymıkların etrafa saçılmasına neden oldu.

Ekstra fenerler bir anda söndü, onları taşıyan illüzyonlar karanlığa gömülerek yok oldu.

Bay Quincy, ağırlığını çokça duvara verirken dişlerinin arasından, "Bir şekilde bıçağınızın *böyle* kesebildiğinden... bahsetmeyi atlamışsınız," dedi.

Winnie adamın omzundan çıkan sivri dala baktı, biraz bayılacak gibi hissetti. Boğuk bir sesle, "Çok keskin olduğunu söylemiştim," dedi. "Beni anladığınızı sanmıştınız. Bıçak peri yapımı, demir dışında her şeyi kesebilir."

Bay Quincy suratsız bir ifadeyle, "Bana bunun hakkında yalan bile söylemediniz," diye homurdandı. "Bu da gözden kaçırduğım başka bir şey oldu."

Uşak zayıf yapısına ve soluk tenine rağmen olağanüstü sağlıklı görünüyordu. Winnie'nin tutuşundan sıyrılıp feneri yere koydu... ardından hâlâ omzuna saplanmış hâlde duran kırık süngüye uzanarak sertçe çekmeye başladı.

Winnie'nin gözleri büyüdü, midesi bulanarak ağzını kapattı. Tahta mızrak parçası ancak yarısına kadar çıktı, Bay Quincy acı çektiği belli olarak sendeledi.

Dişlerini sıkarak, "Yardım edebilirsiniz," dedi.

Winnie'nin daha işbitirici içgüdüleri iğrenç manzaraya rağmen devreye girdi. Bay Quincy'nin açıkça acı çekmesine rağmen acıdan korkmadığı belliydi, ayrıca yarasıyla ilgili pek de dikkatli hareket etmiyordu. Winnie kendini zorlayarak kıymıklı tahtayı iki eliyle kavrayıp ayağını duvara dayadı.

Süngüyü sert, tek bir hamleyle çıkardı. Uşak boğuk bir çığlık attı ve sonra iki büklüm olup derin derin nefes aldı.

Oliver arkalarında tısladı, tahtalar çatırdamaya devam etti. **GÜM GÜM GÜM.** Mevcut kurbanına katılmak için başka bir asker daha gelmişti. Oliver'ı yere düşmüş askerin üzerinden söküp atmaya çalışıyordu, büyümlü hayvana süngüsünü saplıyordu ama nafiyleydi.

Winnie, kanlı tahta parçasını elini yakmış gibi yere düşürdü. İnanamayarak, "İyi misiniz?" diye sordu.

Bay Quincy iki kaşını birden kaldırarak ona baktı. Kısık sesle, "Size iyi gibi mi *görünüyorum*?" diye sordu.

Winnie'nin ağzı konuşmadan kısa süreliğine açılıp kapandı. Şaşkın şaşkın, "Öyle söylemem gerek gibi düşündüm," diye geveledi. "Aman Tanrım, canınızı yakmamışımdır umarım."

Bay Quincy, yarası daha da çok kanamaya başlarken duygusuz bir ifadeyle, "Panik yapıyorsunuz," dedi. "Soğukkanlılığınız nerede?"

Winnie sıkıntıyla aniden, "Bu aklıma gelmemiştii!" dedi. "İstediğim şeyi isterken, size zarar vereceğini düşünmemiştim. Düğüm'ün sizin açınızdan güvenli olduğunu sanıyordum!"

Bay Quincy, kendini duvara yaslayarak nefesini toparlarken, "Güvenli mi?" diye tekrarladi. "Hayır, Mürebbiye Hanım. Size, Düğüm'ün içinde dilediğim gibi hareket edebileceğimi söylemiştim. Bir saniye içinde başka bir yere gidebilirim, burayı mesken tutan hayaletlerden böyle kaçınıyorum. Yaşayan herkesten eşit düzeyde nefret ediyorlar... her ne kadar *bazıları* yaşamıyor olduğumu söylese de benden de nefret ediyorlar. Siz rehber ihtiyacı duymasanız buraya asla gelmezdim."

Omzundaki kan, ceketindeki daha koyu kızılılıkla büyük bir leke oluşturmuş, artık kolundan aşağı süzülerek beyaz eldivenlerini lekelemeye başlamıştı.

GÜM GÜM. Önlerindeki başka bir oyuncak asker yerlerini bulmak için ilerliyordu. Winnie yanlarına ne kadar sürede ulaşacağını tam olarak kestiremiyordu.

İçindeki çelişkili duygularla boğuştu. Nihayetinde, "Devam edemeyecek kadar yaralısınız," dedi.

Bay Quincy dikkatle onu inceledi. "Geri mi dönelim?" diye sordu.

GÜM güm GÜM güm GÜM. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu... ama artık tek bir çift yerine, yan yana yürüyen iki çift ayak vardı.

Winnie sertçe, "Hayır, geri *dönmeyeceğiz*," diye karşılık verdi. "Burada dilediğiniz gibi hareket edebildiğinizi söylediniz. Sizin geri dönmeniz gerek, ben devam edeceğim."

Bay Quincy başını inanmaz bir ifadeyle iki yana salladı. "Beni dileğinizden azat mı ediyorsunuz?" diye sordu.

Winnie ona bakarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Sizi bu geceliğine azat ediyorum," diye düzeltti. Kötü bir karardı ve durumun farkındaydı. Aceleyle ekledi: "Şu anki yaralı hâlinizle bana sadece ayak bağı olursunuz."

Bay Quincy, "Hımm," dedi. Kafasını garip bir gülümsemeyle yana eğdi. "O hâlde belki de her şeye rağmen *kalmalıyım*."

GÜM güm GÜM. İki asker gözlerinin önünde, köşeyi mükemmel bir uyum içinde döndü. Winnie, Bay Quincy'yi de beraberinde çekerek hızlıca geriye doğru adım attı. Arkalarında ise Oliver'ın gölgeli formu hâlâ gelen diğer askerle boğuşuyordu. Son derece kusursuz şekilde tuzağa düşmüşlerdi.

Sessiz ama çılgılık atan askerler süngülerini Winnie ve Bay Quincy'ye doğrultarak kaçınılmaz bir kesinlikle ileri doğru yürüdüler. Uzun bacakları, koridorda korkunç bir hızla ilerlemelelerine yardımcı oluyordu.

Winnie uşağı arkasında tutarak geriye çekildi ve bıçağını savurdu. Sabırsız bir öfkeyle, "Şu anda gitmeniz için çok uygun bir zaman," diyerek tavsiyede bulundu.

Bay Quincy, "Delirdiniz mi?" diye sordu. Sesinde şaşkın bir ton vardı, Winnie adamın sözlerinde bir dalavere belirtisi aradığını fark etti. "Yoksa- hayır, unuttunuz, değil mi-"

Süngüler aşağı indi. Winnie ikisini de duvara savursa da göğsüne ciğerlerindeki havayı söküp alan ağır bir darbe indi. İki büklüm oldu, nefesini yeniden kazanmaya çalıştı... ve uzun bir süngünün göğüs kemiğine saplandığını gördü.

Yavaşça gözlerini kırptı, gördüklerini anlamlandıramıyordu. Yaradan sızan kanı izledi. Belli belirsiz, *Kendi kanım*, diye düşündü. *Ne tuhaf şey*.

Ardından gelen acı ışık gibi parlaktı. Yine de kesinlikle olmasması gereken yerde, vücudunun içinde duran tahta parçasının verdiği histen daha dehşet verici değildi. Bir anda bütün gücü tükenmişti, dizleri çözüldü.

Bay Quincy onu omuzlarından yakaladı. Winnie, o küfrediyor, diye geçirdi içinden. Sözcükler anlayamadığı bir dildeydi ama sesini duyduğunda küfür olduklarını anlayabiliyordu.

Adamın kırmızı gözleri önlerindeki askerlere dikildi... ve korkunç bir büyü havayı sardı. Winnie bu sefer illüzyon *olmadığını* biliyordu.

Hâlihazırda yoğun ve mide bulandırıcı düzeyde tatlı kan koku katlanılmaz hâle geldi. Uşak'ın kıpkırmızı ceketindeki kan lekesinden karanlık, açgözlü gölgeler sızdı ve oyuncak askerlerin uzuvlarına uzanıp sarıldı. Gölgelerin dokunduğu yerlerdeki tahtalar çürüyüp çöktü; iğrenç, yağlı bir duman hâlinde dağıldı.

Askerler sendeleyerek ilerlemeye çalıştı ama bacakları, ıslak ve rahatsız edici bir sesle altlarından kayıp gitti. Ahşap yüzlerindeki çığlık atan ifadeler eriyip bozuldu, mum gibi damlayarak yere aktı.

Winnie gözlerini kırptı ve bir şekilde kendini yerde, adamın dizine dikkatlice yaslanmış hâlde buldu. Çürümüş süngü kalınları hâlâ göğsündeydi.

Karanlıkta, şarap kırmızısı gözler Winnie'ye dikildi. Bay Quincy'nin çenesi yoğun bir duyguyla titriyordu. Acıyla, "Sizi mantıklı bir kadın sanmıştım, Bayan Hall," dedi. Çürük gölgeler solgun ve ölümcül silüetinin etrafını sararken adamın sesinin yüzeyinde garip ve fokurdayan bir öfke yükseliyordu. "Nasıl da *yanılmışım*."

Oliver yakınlarda çirkin, yas dolu bir feryat kopardı. Ve Winnie düşündü: *Ah. Ölüyorum*.

Bu düşünce onu muhtemelen etmesi gerekenden daha az rahatsız etti. Ölüm hiçbir zaman en büyük korkusu olmamıştı.

Bay Quincy, kanla lekelenmiş eldivenini sıyrıp attı ve parmaklarını ahşap mızrağa bastırdı. Cilalı ahşap, bir anda simsiyah solup o korkunç, yağlı dumana dönüştü. Winnie'nin kanı daha hızlı akmaya başladıkça vücudu soğudu ama yine de süngünün gitmiş olmasına minnettardı.

Uşak elini sıkıca onun eliyle kenetledi. Adamın cildi soğuktu

ama garip şekilde huzur vericiydi. Winnie kan ve defne meyvesinin kokusu duyularını gıdıklarken gözlerini kapattı.

Ölürken yanında olmasını tercih edeceği insan sayısı çok azdı. Ve büyük bir şaşkınlıkla, Bay Quincy'nin bu iş için gayet uygun olduğunu fark etti. Adamın temiz ve dürüst nefreti tam olarak dostluk sayılmazdı ama dostluğun karanlık bir yansımasıydı, ki bu da kendi içinde bir şekilde rahatlatıcıydı.

Eğer nefesi yetseydi adama bir kez daha gitmesini öğütleyebilirdi. Ama Bay Quincy karanlık onu tamamen yutup kalp atışlarını durdurana dek yanında kaldı.

Winnie'nin yeniden uyanması için hiçbir sebep yoktu. Ama yine de uyandı.

Birdenbire yatağında doğruldu, çaresizce nefes almaya çalışarak göğsünü tuttu. Bay Quincy'nin kokusu gitmişti; aynı şekilde eli de yoktu. Duvarlarda çığlık atan yüzler yoktu, bu da nefesini yavaşça toparlarken içini çok rahatlattı.

Pencerelerin ardındaki karanlık ve şöminesinde hâlâ yanan közlere bakılırsa, sabahın erken saatleriydi. Winnie, hızla atan kalbi normal ritmine dönerken yavaşça gözlerini kırptırdı.

Gerçekten orada değildim, diye düşündü. *Rüya görüyordum.*

Aksini iddia eden pek çok halk hikâyesine rağmen, rüyalarda ölmek her zaman gerçek dünyada da ölüm sonucu doğurmuyordu. Cadıkorusu Dügümü onu bir kez daha dışarı atmıştı sadece. Yine de Winnie'nin omuzlarına her zamankinden daha ağır bir bitkinlik çökmüştü, bu şiddetli uyanışın kendisini *başka* şekillerde hırpaladığını hissediyordu.

Aniden, *Bay Quincy rüya görmüyordu,* diye düşündü. *Gerçekten yaralandı. Şimdiye kadar mutlaka kaçmış olmalı, değil mi?*

Bu düşünce, göğsünde taze bir korku hissi yarattı. Yataktan fırladı, şöminenin rafından Oliver'ın küçük kafatasını kapıp aceleyle merdivenlere doğru yöneldi.

Malikânenin aynalarının yanından hızla geçerken siyah kumaşlar etrafında dalgalandı. Yolunu aydınlatacak mumu olmadığı için birkaç kez sendeledi, öfkeyle homurdandı.

Kış bahçesinde *tam* olarak ne bulmayı beklediğinden emin

değildi ama yine de sekizgen odaya dalıp karanlıkta aranmaya başladı.

Boş odanın içinde hırıltıyla, "Bay Quincy!" diye bağırdı. "Neredesiniz? Hayatta mısınız?" Titreyerek omuzlarını ovdu. Aceleden geceliğinin üzerine sabahlığını giymeyi unutmuştu. "Bay Quincy!" Bir kez daha çaresizce bağırdı. "Lütfen cevap verin!"

Odanın köşelerinden fısıltılar yükseldi. Winnie'nin etrafını kan ve defne meyvesinin kokusu sardı –şu an daha çok kan kokusu vardı– ve Winnie rahatlayarak beyaz örtülü piyanonun üzerine yaslandı.

Bay Quincy arkasından sakince, "Ben *ölemiyorum*, Bayan Hall," dedi. "Farkında olduğunuzu sanıyordum. Tanrı aşkına. Kendi boyunuzun iki katı bir askerle savaşmakta *o* yüzden mi ısrar ettiniz?"

Winnie'nin bacakları kendini toparlama çabasına rağmen hâlâ titriyordu. Ağır şekilde piyano taburesine oturdu, artık açıkça titriyordu. Gözlerini kapadı, kendini suçlama ve rahatlama karışımı acı bir duyguyla mücadele ediyordu. Adamın ölemeyeceğini *biliyordu*. Ama bir şekilde, tehlike anında bu bilgi zihnine ulaşmamıştı. Geceliğini sıkıca kavrayarak sessizce, "Unuttum," dedi. "Tamamen haklısınız. Aptal gibi unuttum."

Yine de Bay Quincy'nin hayatta olduğunu öğrendikten sonra, parmaklarını Oliver'ın kafatasının etrafında kıvrarak hayvanın ruhunu geri çağırdı. Kafatasının bir göz yuvasında sarı bir ışık titrediğinde rahatlamış şekilde iç çekti.

Winnie, tekrar Bay Quincy'ye doğru bakarak vitray camlardan süzülen zayıf ay ışığının onun silüetini ancak belirginleştirdiğini gördü. Ne var ki adamdan gelen kan kokusu her zamankinden daha baskındı, endişeyle dudaklarını kapattı. "Hâlâ çok kötü yaralısınız."

Bay Quincy ağır bir iç çekişle daha da yaklaştı, Winnie onun omzundaki yırtıktan yaranın hâlâ kanadığını, ahşap zemine damladığını gördü. Uşak'ın eli yine de titreyerek onun omzuna indi ve Winnie, adamın kendi dayanıklılığıyla içini rahatlatmaya çalışıyor olabileceğini düşündü.

Bay Quincy hafifçe, "İyileşirim," dedi. "Zararı kendi kendime vermediğim sürece her şeyden sonra iyileşebilirim, Bayan Hall. *Fomor*'lar bu yüzden peri tepelerinin altında uyurlar. Periler bizi parçalara ayırıp yüzlerce farklı mezara gömmeye çalıştılar. Ama ondan sonra bile iyileşebildim."

Winnie, aniden boğazında beliren bir düğümle ona baktı. O sözleri öyle sıradan şekilde söylemişti ki ifade ettikleri dehşet âdeta iki katma çıkmıştı.

Winnie, "Ben... yani... *korkunç*," diye mırıldandı. "Tanrım."

Bay Quincy, tuhaf ve ürkütücü şekilde gülümsedi. Dudaklarının köşesinde hâlâ kan lekeleri vardı. "Hak edilmişti," dedi. "Aslında, biliyormuş gibi yaptıklarınızın ancak yarısını biliyorsunuz, değil mi?"

Winnie kollarını kavuşturdu. Bu gece ne çok hata yapmıştı ve şimdi de yapmaya devam ediyordu. Ama ölmek, rüyada bile olsa dengesini öylesine bozmuştu ki ağırbaşlı hâline geri dönmemişti.

Winnie, "*Bunu* hak etmediğinizi biliyorum," dedi. Dizlerine bakarak devam etti. "Böyle bir şeyi hiç kimse hak etmez."

Bay Quincy nazikçe, "İkimizin de bildiği gibi bu doğru değil," dedi. "Bu dünyada canavarlar var, Bayan Hall. Tesadüfen böyle biri olmasaydım ben de canavar olabilirdim. Eğer sonsuza kadar gömülü kalmalarını sağlayacağım düşünseydim, kardeşlerimi parçalara ayırırdım. Ama hâlâ tek çözüm uyku."

Winnie yavaşça yutkundü, eski düşkünler evi anıları zihninin derinliklerinden sıyrılarak gün yüzüne çıktı. Nihayet, "Evet," dedi. "Sanırım ben de hak eden insanlar *tanıdım*. O canavarların var olmadığını iddia eden insanlarla çok uzun süre birlikte kaldım. Sonunda, yine de yalanı kabul etmek daha kolay hâle geliyor."

Bay Quincy sessizce ona bakarak durdu. Bu defa kırmızı gözlerinde sertlik dışında başka bir şey vardı ama Winnie ne olduğunu tam olarak tanımlayamadı. Adam sonunda, "Masumiyet gerçekten de ne kadar saldırgan bir şey, değil mi?" dedi. "Asla

kendi varlığıyla tatmin olmuyor. Israrla gerçek korkunun kurgu olduğunu söyleyerek dünyanın geri kalanına kendini zorla kabul ettirmesi gerek.”

Bir şekilde, bu sözler Winnie’nin içinde derin bir şeyi uyan-
dırarak gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmesine sebep oldu.
“Bana böyle bir şey söyleyen ikinci kişi oldunuz,” diye mırıldandı.

Winnie, kendini inançlar konusunda yalnız hissetmenin ne ka-
dar kolay olduğunu düşündü; o nezaketsiz korkuları nedeniyle kü-
çümsenmişti. Çok soğuk, çok paranoyaktı; tanıştığı herkesle ilgili
hemen en kötü varsayımlarda bulunuyordu. Ama hâlihazırda *in-*
*cin*mişti. Neden hiç incinmediğini iddia etmek zorunda kalıyordu?

Bay Quincy onun parlak gümüş bıçağını, kabzası önde olacak
şekilde uzattı. Winnie aldı ama bel zinciri hâlâ üst kattaydı.

“Dünyanın biz olmadan daha rahat edeceği kesin, Bayan
Hall,” dedi. “Ama ben, başkalarını rahat ettirme konusunda hiç
fazla çaba harcamadım. Bir bıçak taşımayı tercih ederim.”

Winnie silahı sıkıca kavradı. “Size bir bıçak gerektiğinden
çok şüpheliyim, Bay Quincy,” diye mırıldandı. “O askere yap-
tıklarınızı gördüm. O büyü illüzyon filan değildi.”

Uşak gözlerini kaçırdı ama Winnie, adamın kırmızı gözlerin-
de esrarengiz bir utanç parıltısı yakaladı. Sıçan kuyruğu arka-
sında hareketsizleşmişti. Sessizce, “Yaratık hâlihazırda ölüydü,”
dedi. “Yasağım geçerli değildi.”

Winnie sessizce, “O zaman kan ve demirden doğan bir bü-
yüydü,” dedi. Cadıkorusu Düğümü de benzer bir kumaştan do-
kunmuştu.

Bay Quincy resmi şekilde, “Kanım zaten akıyordu,” dedi.
“Büyü elimin altındaydı.”

Winnie, “Ama kanınız daha önce de akıyordu,” dedi. “Daha
önce kullanabilirdiniz.”

Bay Quincy sertçe, “Kullanmak hoşuma *gitmiyor*,” diye yanıt-
ladı. “Ölüler üzerinde bile.”

Winnie, “O zaman o büyüyü neden kullandınız?” diye fısıl-
dadı. “Ölemiyorsunuz. Ve tekrar uyanacağımı biliyordunuz.”

Bay Quincy bu soruyu uzun süre düşündü. Yüzünde üzgün ve yorgun bir ifade belirdi. "Beni dün akşam için sözümünden azat ettiniz," dedi. "İşleri sizin adınıza zorlaştırmak için kaldım Bayan Hall, çünkü beni savunmaya karar verdiniz. Ölmenizi bekledim ve engellemek için hareket etmedim ama sizin de belirttiğiniz gibi, tekrar uyanacağınızı biliyordum."

Adamm eli onun omzunu daha da sıkı.

Uşak alçak sesle, "Ama ben de sizin kadar saçma hareket ettim," diye itiraf etti. "İzlemek... çok zordu."

Winnie gözlerini dikip ona baktı. Soğuk şekilde, *Tabii ki kasıtlı olarak ölmeme müsaade etti*, diye düşündü. *Artık beni korumak zorunda değildi. Ona açık bir kapı sundum, o da bundan faydalandı.*

İkisi de düzenbazdı. Kartlar onu uyarmıştı ve Bay Quincy de uyarmıştı. Kendini bu kadar açıklanamaz şekilde ihanete uğramış hissetmesinin hiçbir nedeni yoktu.

Duygusallık, ikisinin de ihtiyaçlarının peşinden gitmesini engelleyemezdi. Bay Quincy, Leydi Mourningwood'a sadıktı. Sarah Baker, bunu yıllarca süren dostluktan sonra kıramamışsa Winnie'nin kesinlikle şansı yoktu.

Winnie omzundaki eli iterek uzaklaştı. Sakince, "İstediğinizi başardınız," dedi. "Tekrar uyuduğumda ne olacak?"

Bay Quincy elini geri çekti. "Cadıkorusu Düğümü sizi içine alacak, her zaman herkese yaptığı gibi," dedi. Adam kendini kontrol etmeye çalışırken ses tonu bir kez daha soğudu ama kuyruğu hâlâ arkasında kaygılı şekilde sallanıyordu. "Yine bütün ve zarar görmemiş hâlde uyanacaksınız. Ama labirente baştan başlamamız gerekecek."

Adam ciddi bir ifadeyle baktı. "Yorgunsunuz, görebiliyorum. Daha da yorulmaya devam edeceksiniz. Uykunuz, Düğüm'e derinlemesine daldıkça daha huzursuz hâle gelecek. Eğer çok uzun sürerse delireceksiniz."

Winnie bir elinde Oliver'm kafatasını ve diğer elinde gümüş bıçağını tutarak ayağa fırladı. Dizleri hâlâ titriyordu ama yüzüne soğuk bir ifade takındı.

Buz gibi soğuk bir sesle, "Endişelenmeyin, Bay Quincy," dedi. "Size bir daha acımayacağım. En başta da aptalcaydı, biliyorum ama ben hatalarımdan ders çıkarırım."

Bay Quincy, yüzüne takındığı dikkatli ifadenin altından onu izledi. Kuyruğu arkasında isimsiz bir duyguyla huzursuzca durmaksızın hareket ediyordu.

Nihayet, "İsterseniz size odanıza kadar eşlik edebilirim," dedi. "Malikânede şu anda başka şeyler dolaşıyor, sizin de bildiğiniz üzere."

Winnie bu hatırlatmaya midesi bulanarak tepki verdi. Lord Longfell'le üstünde geceliği varken karşılaşma düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu, elinde bıçak olsa bile.

Ama soğuk şekilde başını iki yana sallayarak cevap verdi. "Pek çok yıl boyunca tek başıma hayatta kaldım, Bay Quincy," dedi. Sözcükler boğazında sıkışıyor. "Ve size aynı gece içinde ikinci kez güvenseydim ne kadar aptallık etmiş olurum?"

Winnie dönüp ona bakmadan, kış bahçesinin çıkışına doğru yürüdü. Yine de sözlerinin adama sertçe çarpıp bir yara bıraktığını hissetti.

Duygusuzca, *Eh*, diye düşündü. *O yarayı da iyileştirebilir, eminim.*

Winnie, Oliver'ın hayalet ağırlığı ayaklarına yerleşmiş olmasına rağmen o gece tekrar uyumadı. Sinirleri gerilmişti ve parmakları sürekli göğsüne, orada olması gereken büyük yaraya kayıyordu. Nihayet tekrar kalkıp yatak odasını derslikten ayıran kapıya doğru yürüdü.

Boyalı oyuncak askerler hâlâ rafta düzgünce sıralanmış hâlde duruyorlardı, boş gözlerle ileriye bakıyorlardı. Winnie bu manzaraya titreyerek tepki verdi.

Bir anda askerleri eteğine toplayıp yatak odasına taşıdı. Orada, hepsini tek tek ateşin korlarına atarak, ahşap yüzlerinin eriyişini ve soluk boyalarının kıvrılışını izledi.

Güneş tekrar doğana kadar ateşin yanında oturdu.

Kahvaltı korkunç, sinir bozucu bir işkenceydi. Bolca kahve içmiş olmasına rağmen, Winnie'nin uzuvları hâlâ hafifçe ağır bir his yaratıyordu, sinirleri gergindi. Paranoyası o kadar güçlüydü ki boğazını kaşındırıyordu.

Lord Longfell ile başa çıkmak için en uygun ruh hâlinde değildi.

Lord yemeğin ortasında, "Hâlâ çok sessizsin, Robert," dedi. "Sohbete katkı sağlayacak hiçbir şeyin yok mu?"

Robert'ın kopyası gözünü tabağından neredeyse hiç kaldırmadı. Yavaşça, "Hayır, efendim," diye yanıtladı. Sahte Robert, Winnie'nin düzenli olarak yönlendirmesi olmadan yine neredeyse hiç yemek yememişti.

Winnie yorgun şekilde, *Bu sabah grupça ne kadar da zekiyiz,* diye düşündü. Masadaki atmosfer elle tutulur şekilde kasvetliydi. Lord Longfell, önceki günden daha dinç görünse de annesinin başında geçirdiği uzun nöbetten sonra hâlâ tamamen iyileşememişti.

Çiçekler ve taziye notları, yemek odası masasının karşı tarafında birikmeye başlamıştı; köylüler veya belirsiz tanıdıklar tarafından gönderilmişlerdi. Henüz ziyaretler başlamamıştı ama Winnie, yerel işgüzarlardan bazılarının yakında kapıya gelip dedikodu arayacaklarını tahmin ediyordu. Lord Longfell, cenazeyi üç gün sonra gerçekleştirmeyi planlamıştı, bu da ev halkının hazırlıklar için daha fazla şey yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Lord Longfell oğluna, "Cenazeden sonra derslere geri dönmeni bekliyorum," dedi. "Sonsuza kadar surat asamazsın, Robert."

Winnie sinirli şekilde, *Bir günden ancak biraz fazla oldu,* diye düşündü. Sözcükleri bastırmak için yanağının içini ısırarak, kelimelerini dikkatlice kafasında yeniden biçimlendirdi.

Yavaşça, "Efendi Robert hâlâ yorgun," dedi. "Bu kadar telaşın içinde sağlığı konusunda endişeleniyorum. Ama daha fazla dinlenirse eminim normale dönecektir, Lord Hazretleri."

Lord Longfell ona doğru bir bakış attı. Biraz daha nazik bir

sesle, "Siz de hasta görünüyorsunuz, Bayan Hall," dedi. "Belki de doktor çağırırsam iyi olacak."

Winnie, kahvesinin sonunu yudumlarken kendini düşünmeye zorladı. Doktor evdeki sıkıntıyı çözemezdi, ilaçlar da kişisel sorunlarını çözemezdi. Gereksiz ilaçların kendisini *gerçekten* hasta edebileceğini düşündü. Nihayet, "Kâbus gördüm," dedi. "Rahatsız edici ama umarım geçer. Cenazeden sonra kendimi çok daha iyi hissedeceğimi umuyorum."

Huzursuzca, *Umarım o zamana kadar Robert'ı geri almış olurum,* diye düşündü.

Lord Longfell, "Yakında düzelmezseniz doktoru yine de çağıracağım," dedi. Winnie bu sözlerin kulağa bir şekilde tehdit gibi geldiğini düşündü.

"Tabii ki Lord hazretleri," diye mırıldandı. İçten içe, gözünün altındaki gölgeleri kapatmak için bir şeyler bulup bulamayacağını merak etmeye başladı. Dul Leydi'nin makyaj masasında son derece beyaz bir şişe görmüştü.

Winnie, dikkatli şekilde sahte Robert'le birlikte müsaade-rini istedi ama çocuğu yatak odasına götürmek yerine, mutfak işlerine bakan Aşçı ve Margaret'm olduğu mutfağa götürdü.

Margaret elleri yarıya kadar suyun içindeyken, Winnie'nin sahte Robert'la birlikte kapıdan içeri girmesiyle irkildi. Aşçı ise ona kıyasla sakin tavrını koruyarak, Margaret'ın neredeyse düşürdüğü tavayı yakalamak için uzandı.

Aşçı, Winnie'ye bakarak, "Dün gece uykuya daldıktan sonra ne sizi ne de Efendi Robert'ı gördüm," dedi.

Winnie, "Siz olmadan ilerlemek zorunda kaldım," diye itiraf etti. Bakışlarını iki kadının arasında gezdirerek kelimelerini tarttı. "Maalesef periler Efendi Robert'ı aldı. Bunu da ahşaptan yapıp çocuğun yerine koymuşlar. Gerçek çocuğu geri getirmeye çalışıyorum ama şimdiye kadar çok zorlandım."

Margaret, gözlerini Winnie'nin yanında duran çocuğa dikti. Korkuyla, "Ama... çok gerçek görünüyo," diye fısıldadı. "Tehlikeli mi?"

Winnie, Robert'ın bu cümleye herhangi bir tepki vermiyor gibi görünen kopyasına baktı. "Tehlikeli olduğunu sanmıyorum," dedi. "Aslında Efendi Robert'tan çok daha uslu. Kendi yaratılışı yüzünden onu suçlamak için bir sebep görmüyorum, tabii ki sorun çıkarmadığı sürece."

Sahte Robert, hep yaptığı gibi yavaş hareketlerle Winnie'ye baktı. Mesafeli bakışlarında ilk kez ilgisizlikten farklı bir şeyin parıltısı belirdi. "Teşekkür ederim, Bayan Hall," dedi. "Söz veriyorum, size hiç sorun çıkarmayacağım."

Margaret ikna olmuş gibi görünmüyordu. Ama Aşçı açıklamayı kabul etti ve pratik bir şekilde geçiştirdi. Dikkatlice, "Peki, periler Efendi Robert'ı neden istiyor olabilir?" diye sordu. "Yoksa sadece yaramaz bir çocuk olduğu için mi?"

Winnie iç çekti. "Perilerin üzerindeki lanetin Longfell kanıyla bir ilgisi var," dedi. "Dul Leydi'nin malikânenen hiç ayrılmadığını hatırlıyor musunuz? Ve şimdi Lord Longfell de çıkmıyor. Periler, bu aile ağacını yapraksız bırakmayı amaçlıyorlar. Lord Longfell'in yüzüğü kendisini koruyacaktır ama büyüünün ayrıntılarını bilmiyorum. Perilerin Efendi Robert ile ne yapmak istediğini bilmiyorum ama çocuğu geri istememiz gerektiği açık."

Aşçı başını onaylayarak salladı. "Bunu bize anlatmaya gelmeniz bir sebebi var diye tahmin ediyorum," dedi.

Winnie yorgunca gülümsedi. "Biraz yardıma ihtiyacım var," diye itiraf etti. "Kış bahçesindeki perilerle yüzleşmeyi gerektirecek. Yanınızda Oliver'ı gönderebilirim ama görev yine de tehlikeli olabilir."

Aşçı omuz silkip havlusunu bir kenara koydu. "Bu onlarla ilk kavgam olmayacak," dedi. "Neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ben yaparım."

Winnie o akşam Cadıkorusu Düğümü'nün içindeki yeşil kumaş kapıda Bay Quincy ile buluşmak için aşağı indiğinde, Aşçı da yanında yürüyordu. Gölgelele, Winnie'nin elinde tuttuğu titrek mum ışığıyla önlerinde dans ediyordu.

Bay Quincy'nin kırmızı bakışları hemen Winnie'ye kilitlendi, temkinli şekilde tavrını tartıyordu. Winnie'nin midesinde yenden mantıksız bir ihanet duygusu alevlendi ama bunu göstermeye tenezzül etmedi. Bunun yerine, duygularını işine odaklanmış bir dış görünüşün altına gömdü.

Uşak gözlerini Aşçı'ya kaydırdı. Yavaşça, "Tabii ki bizimle gelmeyeceksin, Sarah Baker," dedi.

Aşçı, "Sizinle gelmeyeceğim," diyerek onu temin etti. "Ama yine de yolculuğunuzu hızlandırmayı umuyorum." Yaşlı kadın Oliver'ı dalgınca kollarında tutuyordu. Winnie, kedinin kadına yüz vermeyeceğinden endişeliydi ama buna gerek yoktu; Aşçı, bu gece Cadıkorusu Düğümü'ne cebine doldurduğu kedi nanesiyle gelmişti. Oliver konuştukları esnada bile Aşçı'nın göğsüne yanağını sürtüp mırlıyordu.

Winnie, mumunu kapıya doğru kaldırarak işaret etti. Sakince, "Labirenti tekrar deneyecek miyiz?" diye sordu. "Bu gece Oliver olmadan idare etmek zorunda kalacağız maalesef. Aşçı'nın yanında bırakıyorum."

Bay Quincy, durumu anlamaya çalışarak ikisine de kaşlarını çatı.

Winnie, "Aşçı'dan biz yolumuzu bulmaya çalışırken piyano çal-

masını rica ettim,” diye açıkladı. “Geçen gün Lord Longfell müziği üst kattan duyabilmişti. Bizim de aşağıdan duyabileceğimizi düşündüm, sesi yolumuzu bulmak için kullanabileceğimizi umuyorum. Eğer hızlı hareket edebilirsek belki askerler bizi yakalayamaz.”

Bay Quincy’nin dudakları hoşnutsuzlukla inceldi ve şarap kırmızısı gözleri Aşçı’ya sabitlendi. “Ben olmadan kış bahçesine girmemelisiniz,” dedi. “Oradaki periler sizinle benim gibi kart oynamaz.”

Aşçı ona gülümsedi. Bay Quincy’nin sıklıkla kullandığı küstah tavra neredeyse eşit bir alaycılıkla, “Endişenizi dikkate alıyorum,” dedi. “Ama Bay Oliver beni koruyacak, değil mi tatlı oğlum?” Oliver’in çenesinin altını kaşdı, kedi tek gözünü kapatıp daha da yüksek sesle mırıldadı.

Bay Quincy’nin çenesi hafifçe gerildi. “O mahluka güvenmiyorum,” diye homurdandı. Sıçan kuyruğu hemen arkasında bir kez şiddetle sallandı.

Winnie sertçe, “O, şu lanetli malikânedeki *tek* güvenilir yaratık,” diye karşılık verdi. “Düpedüz önyargılısınız.”

Bay Quincy’nin bu kez söyleyecek bir şeyi kalmadı.

Aşçı, Oliver’ı tekrar yere bırakıp Winnie’den mumu aldı. Winnie yeşil kumaş kapıya doğru döndü. Kısaca, “Geceyi boşa harcıyoruz, Bay Quincy,” dedi, “ve kaybettiğim zamanı telafi etmem gerek. Hadi işimize bakalım.”

Uşak, Aşçı’ya isteksiz son bir bakış attıktan sonra titrek mavi fenerini tekrar kaldırdı. Winnie yeşil kumaş kapıyı itip açtı ve aşağı, karanlığın içine doğru ilerlediler.

Toprak onları bir kez daha iştahla yuttu. Bu sefer Bay Quincy çok daha tetikteydi; kırmızı gözleri ilerlerken sağa sola kayıyor, kuyruğu zar zor bastırılmış bir gerginlikle hafifçe kıpırdıyordu. Winnie de kulak kesilmişti, metal ayak seslerini dinliyordu. Ama duyduğu tek şey evin, okyanus dalgası gibi içeri girip çıkan tuhaf nefesiydi.

Ancak dakikalar sonra uzaktan bir ses başladı, tek bir piyano notası tekrar tekrar çalınıyordu.

Bay Quincy başını sesin geldiği yöne çevirdi. Dudakları, titrek mum ışığında isteksiz bir neşeyle kıvrıldı. "Sarah Baker'ın piyano çalmayı bildiğini sanmıyorum," diyerek gözlemine paylaştı. "Kış bahçesindeki periler, performansından pek hoşlanmayacaklardır."

Winnie kaşını kaldırdı. "Onlar adına pek de üzölmüş görünmüyorsunuz," diye belirtti.

Koridorlarda boğuk, tekrarlayan başka bir piyano notası yankılandı ve Bay Quincy gülümsemesini boşdaki elinin arkasında gizledi. "Perilerin büyük kısmı kontrol edemedikleri şeylere alışkın değildir," dedi. "Kabul etmeliyim ki... sabretmek zorunda kalacaklarını bilmek bana biraz keyif veriyor. Nasıl desem... karakter geliştirici olabilir."

Winnie gözlerini kısarak ona baktı. Yavaşça, "Siz onlar gibi değilsiniz," dedi. "Her akşam dans edip eğleniyorlar. Ama siz burada gerçekten hizmetkârsınız, yeminler ve yasaklarla kısıtlanmış hâldesiniz."

Bay Quincy kararlılıkla, "Uyanık kalabilmek için ödediğim bedel bu," dedi. Yanında yürürken yüzündeki neşe ifadesi kayboldu. "Mourningwood'un Leydisi, teşkil ettiğim tehlikeye rağmen beni topraklarında yaşatmayı kabul etti... ama karşılığında kendisine hizmet etmem gerekiyor."

Winnie, "Ve yine de buradaki perilerin hiçbirisi size güvenmiyor," dedi. Bu bakış açısıyla Bay Quincy'nin yaklaşmakta olan felaketi bilmesine rağmen, var olan tek arkadaşını kendinden uzaklaştırmamış olmasına artık pek şaşırmıyordu.

Bay Quincy, "Periler bana neden güvensin?" diye sordu. "Onlardan hoşlanmıyorum. Ama yeminlerimi asla bozmayacağım. Eğer bozarsam Leydi Mourningwood'un koruması sona erer ve peri güçlerinin hepsi bana karşı döner. Özellikle Longshadow, beni avlayıp derin bir uykuya mahkûm eder."

Winnie ona bakmadı. Elinde olmadan bu açıklamanın bir tür özür olduğunu düşündü. Yaptıklarını telafi etmese de en azından artık adamın da kendi hayatta kalma mücadelesini verdiğini biliyordu.

Yavaşça, "Başka bir peri sizi himayesine alabilir," dedi. "Belki de... size iyilik borcu olan biri."

Bay Quincy hafifçe nefes aldı. "O şarkıyı nereden öğrendiğinizi merak ediyordum," diye fısıldadı. "Şimdiye dek yalnızca bir kişiye öğrettim."

Koridorda yankılanan piyano notası acı verecek düzeyde ahenksizdi.

Winnie olduğu yerde durdu. "Elbette sadece bir kişiye öğrettiniz," dedi. Başını çevirip ona baktı. "Piyanodaki gölge sizdiniz. Ruhsuz Leydi'nin Mourningwood'dan ayrılmasına siz yardım ettiniz. O müziği küçük bir kız besteledi, size ait."

Bay Quincy irkildi. Resmi şekilde, "Evet, benim bestem," dedi. Winnie, adamın sesinde kendini zorlayarak toparlamasından hemen önce kısa bir utanç kıvılcımı duyduğunu sandı.

Bu fikir bir anda Winnie'yi tedirgin etti. En sevdiği şarkının Ruhsuz Leydi'ye ait olmaması nasıl mümkün olabilirdi? Bu keşif, pek çok anısını sarsıcı şekilde gün yüzüne çıkarıyordu. Ağıt üzerindeki hakimiyetinden aldığı güç ve tatmin duygusu, Bay Quincy'nin duygularından ve yeteneğinden doğmuştu. Şarkıya ne kadar emek vermişti? Adam için gerçekten neler ifade ediyordu?

Winnie aniden, *Eyvah*, diye düşündü. Onun önünde kendi şarkısını çalmaya cüret ettim.

Gecikmiş farkındalıkla yanaklarına dehşet dolu bir kızarıklık yayıldı. Bay Quincy, onun performansından sonra fazlasıyla sarsılmıştı. Kendi başyapıtının Winnie yorumu, orijinaline kıyasla kaba ve sarsaktı. O piyanoda adama ne büyük bir hakaret etmişti ve şimdi geriye dönüp baktığında, Bay Quincy'nin bu fırsatı hemen karşılık vermek için kullanmamasına şaşırıyordu.

Bay Quincy boğazını temizledi. Dikkatli şekilde, "Beni yanlış anlamayın, Mürebbiye Hanım," dedi. "Ben yalnızca gerekli olan şeyi yaptım. Mourningwood'a hiçbir insan ayak basmamalıydı, yarım bir insan bile. Periler de tıpkı erkekler gibi aptalca davranırlar. Yeterince zaman verildiğinde, içinde oldukları tehlikeleri unuturlar."

Bu sözler Winnie'ye daha acil kaygılarını hatırlattı. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Toprağın altında uyuyan ölü şey," diye mırıldandı. "O da sizin gibi *fomor*'du. Ruhsuz Leydi'nin insan kanı onu harekete geçirdi. Ve şimdi bir kez daha serbest kaldı."

Piyano notası yeniden yankılandı, havada beceriksizce titreterek yayıldı.

Bay Quincy yumuşak bir sesle, "Ve şimdi, ölümlü dünya acı çekecek," diye kabul etti. "Belki de ağaç olarak daha mutlu olursunuz, Bayan Hall."

Bu sözler Winnie'yi rahatsız etti; Leydi Mourningwood'un saçlarını yapraklara, derisini ağaç kabuğuna dönüştürme vaadini hatırladı. "Leydi Mourningwood'un kastettiği şey o muydu?" diye mırıldandı.

Bay Quincy, "Evet, kastettiği şey oydu," diyerek iç çekti. "Vermeyi en çok sevdiği ceza. Leydi Mourningwood, Cadıkorusu'nu yüzyıllar boyu ölümlü bahçesi olarak korudu. Köylüler en değerli ağaçlarından birini her kestiğinde, *köylülerden* birini yeni bir ağaca dönüştürdü."

Bu sözlerin ima ettiği şeyler, Winnie'nin sırtından aşağı mide bulandırıcı bir ürperti yolladı. "Ah," diye fısıldadı. "Bay Quincy. Gerçekten böyle demek istiyor olamazsınız..."

Başlarının üzerindeki ahşap kirişlere bakarken aralarına korkunç bir sessizlik çöktü.

Bay Quincy sonunda, "Cadıkorusu Malikânesi'nin yapımı bol miktarda beyaz meşe gerektirdi," dedi. "Lord Longfell, yeni evi için yalnızca en iyi ağaçları aldı."

Winnie tavandan geriye doğru çekildi. Üzerinde yürüdüğü beyaz meşe döşemeleri, uyurken etrafını saran duvarları, konakta ahşap oymalara işlenmiş sarmaşıkları ve çiçekleri düşününce midesi bulandı. Duvarlardaki yüzlerin hepsi artık korkunç şekilde anlamlı hâle gelmişti.

Winnie kısık sesle, "Lord Longfell ne yaptığının farkında mı?" diye sordu. Katılaşmış şekilde kötümser biri olduğunu sanıyordu... ama bu özel suçun fikri bile hâlâ onu şok etmeye yetiyordu.

Bay Quincy dişlerini sıktı. "Belki de bakış açım olumsuz," dedi, "ama bence başmdan beri biliyordu. Sonuçta, Cadıkorusu Düğümü'nü ayakta tutan büyü'nün bir parçası. Kan ve demirden doğan bir büyü, Bayan Hall." Adam ciddi bir ifadeyle önlerine baktı. "Size onun canavar olduğunu söylemiştim."

Winnie, *Lord Longfell de Leydi Mourningwood da canavar*, diye düşündü. Ama Bay Quincy'nin önünde Leydi Mourningwood'un karakterini açıkça lekelemeye cesaret edemedi. Onun yerine, "*Ruhlar* hem Lord Longfell'i hem de Leydi Mourningwood'u suçlu görüyor," dedi. "Bir lord ve bir leydiye öfkeli."

Bay Quincy bu iddiaya yanıt vermedi. Ancak inkâr etmemesi, ona adamın da kendisiyle aynı fikirde olduğunu düşündürdü.

Winnie'nin aklına o an yeni ve rahatsız edici bir düşünce geldi. "Derslikteki oyuncak askerler," dedi. "Onlar da Cadıkorusu meşesinden oyulmuşlardı, değil mi?"

Bay Quincy sakince, "Elbette," dedi. "Neden o meşeden olmasınlar?"

Uşak konuşurken, Winnie karanlıkta sert bir şeye takıldı. Zemin hızla üzerine doğru yükseldi ama Bay Quincy kolunu uzatarak onu yakaladı, tekrar ayaklarının üzerine çekti.

Winnie kısa süreliğine dengesini kaybederek Bay Quincy'nin koluna tutundu. Bir an, Bay Quincy'nin yakınlığı ve o şarap kırmızısı gözlerinin kendisine bakışı, mavi fenerin ışığında parlaması karşısında afalladı. Göğsünde tuhaf, kısa süreli *bir şey* kıpırdandı, bu öylesine yabancıydı ki ne olduğunu tam olarak anlayamadı.

Winnie'nin zihnine bir anı takıldı: Yeniden çocuktı, peri diyarındaki bir piyano taburesinin dibine oturmuştu; Ruhsuz Leydi ağtını çalıyordu. Winnie rüyalarında sık sık orada oturur, uyumsuz yeşil ve gri gözleriyle, vahşi pas kızılı saçlarıyla o güzel ve korkunç peri leydiye tarif edilemez bir hayranlıkla bakardı. Ruhsuz Leydi canavar olmasına rağmen, *Winnie'nin* canavarıydı; kalbinin en değerli köşesine saklanmıştı.

Bay Quincy de canavardı. Winnie, işte o yüzden son ihaneti bu kadar canımı yaktı, diye geçirdi içinden. Nedense, adamı da

kalbinin aynı köşesine yerleştirmeye başlamıştı, ta ki Bay Quincy kendisini tekrar o köşeden koparıp atana kadar.

Winnie, onun hatası değil, diye geçirdi içinden. Bay Quincy yanında yürümeye gönüllü olmamıştı. Aksine onu malikânedен kovmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Kendi çözölemez sorunlarıyla uğraşıyordu... ve Winnie, adamın başındaki en yeni sıkıntıydı.

Bay Quincy, tek kelime bile etmeden onu tekrar serbest bıraktı. Winnie, yardım etmek için ne kadar çabuk harekete geçiyor ama aynı hızda da bırakıyor, diye geçirdi aklından.

Winnie eteklerini silkelerken sessizce, "Özür dilerim," dedi. "Sizi kendime uyguladığımdan daha yüksek bir standarda tabi tuttum. Ben de sizin yerinizde olsam aynısını yapardım."

Bay Quincy, "Yapacağınızı sanmıyorum," diye fısıldadı. "Bence keşke durum öyle olsaydı, diyorsunuz." Sesinde, bastırılmış bir suçluluk ve hayal kırıklığı vardı, Winnie onu o an affettiğini fark etti. Uşak, Winnie konuyla ilgili daha fazla soru sormadan, "Ayağınızın dibindeki şey de ne?" diye sordu. Fenerini kaldırıp Winnie'nin takıldığı engelle tuttu.

Önünde, buruşuk ve kararmış bir odun yığını yatıyordu. Winnie, ne gördüğünü anlamaya çalışarak gözlerini kırptı. O sırada, enkazın arasında kalmış bir kırmızı boya lekesi gözüne ilişti.

"Ah," diye fısıldadı.

Bay Quincy, yanmış kalıntılara doğru bakarak kaşlarını çatı. "Bu..."

Winnie dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım buna ben sebep oldum," diye mırıldandı. Eğilip bükölmüş tahta askere bakarken içini suçluluk doldurdu. Evin ruhlarını daha fazla huzursuz etmek istememişti. "Oyuncak askerlerin hepsini yukarıdaki şömineye atmıştım."

Kulaklarına labirentin içinde yankılanarak duvarlara çarpan tekdüze bir piyano notası daha geldi. Bay Quincy, kan kırmızısı gözlerini ona çevirerek dikkatle inceledi. "Biliyor muydunuz?" diye sordu.

Winnie yavaşça, "Neyi... biliyor muydum?" diye sordu.

Uşak, hareket edip etmeyeceğini görmek istiyormuş gibi ayağıyla yığını hafifçe dürttü. Yığın kıpırdamadı. "Bu ruhları burada hapseden şey *fomor* büyüydü," dedi. "Böyle büyüler geleneksel olarak ocak ateşiyle bozulur."

Winnie gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Hiç haberim yoktu," diye itiraf etti. "O sırada sadece öfkeliydim."

Bay Quincy dar çenesini ovdu. "Peki hepsini yaktınız mı?" diye sordu. Winnie'nin tereddütlü baş sallayışını görünce solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sanırım önümüzü açtınız, Bayan Hall," dedi. "Ruhlar tamamen gitmiş değiller ama kendilerine yeni birer form bulmaları gerekecek." O sırada başka bir piyano notasını duyunca başını kaldırdı. "Piyano sesi zayıflıyor. Doğru yönde ilerliyoruz."

Bay Quincy, artık daha emin adımlarla ilerliyordu; hizmetkâr geçitlerinden giderek artan bir hızla geçtiler. Çok geçmeden piyano sesi neredeyse tamamen kayboldu ve tam o sırada, tuhaf şekilde tanıdık gelen bir merdivene ulaştılar.

Winnie şaşkınlıkla, "Bunlar tavan arasına çıkan merdivenler," dedi. "Ama burada aşağı doğru iniyorlar."

Bay Quincy, "Öyle," dedi. "Cadıkorusu Düğümü'nün merkezi daha aşağıda, bu yönde." Temkinli bir ifadeyle merdivenleri inceledi. "Önce ben gideceğim. Buradaki hiçbir şey beni öldüremez." Geriye dönerek ona bakıp ekledi: "Nedense bunu size özellikle hatırlatmam gerektiğini hissettim."

Winnie yeniden kızardı. "Alay etmenize gerek yok," dedi.

Bay Quincy kaşlarını kaldırarak baktı. "Haklısınız," dedi. "Gerek yok. Ama yine de büyük keyif alıyorum." Feneri önlerinde tutarak merdivenlere adım attı.

Tavan arasındaki merdivenler hizmetkâr geçitlerinden farklı olarak, alışıldık uzunluklarının ötesine geçmiyorlardı. Bay Quincy kısa süre sonra Dul Leydi'nin yatak odasının kapısına geldi. Kapı kolunda Winnie'nin astığı siyah kumaş vardı. Bu manzara aniden huzursuz hissettirdi; nefesini bir süre tamamen tutup bekledi.

Bay Quincy suratı asık şekilde, "Burada yeni bir hayalet var," dedi.

Winnie ellerini sıkıca yumruk hâline getirdi, parmaklarını avuçlarına batırarak zorla nefes almaya çalıştı. "Demek... Dul Leydi'nin ruhu hâlâ burada," dedi.

Bay Quincy, "Cadıkorusu Düğümü'nün onu gerçekten huzur içinde bırakacağını mı sandınız?" diye sordu. Tonu, Winnie'nin beklediğinden daha yumuşaktı, hatta belki de hafif bir sempati tınısı taşıyordu.

Winnie yine Bellamira'nın yardımına ihtiyaç duyduğunu fark etti. Ama kız kardeşini haklı olarak kendinden uzak tutmuştu; yıllar içinde Bellamira'dan nekromansiyle ilgili duyduğu şeylerin kırıntılarıyla idare etmek zorundaydı.

Winnie, "Dul Leydi daha yeni öldü," diye fısıldadı. "Kafası karışacak ve muhtemelen çok korkmuş olacak. Cadıkorusu Düğümü'nün kendisine nazik davrandığından emin değilim. Kazara da olsa birimize zarar verebilir."

Bay Quincy, alaycı şekilde bakarak kaşlarını kaldırdığında Winnie söylediklerini düzeltti. "Kazara *bana* zarar verebilir," dedi. "Yeni ölen insanlar bazen yaşayanları ölümle birlikte kendilerine çekerler. Ve burada, rüyalarda, büyük güçleri vardır. Eğer Leydi Longfell beni kendisine çekerse, tekrar uyanıp uyanamayacağımı bilmiyorum." Duraksadı. "Eğer o defne meyvesi parfümünü leydinize vermiş olmasaydınız, mükemmel şekilde korurdu."

Bay Quincy'nin boştaki eli, kırmızı ceketinin cebine daldı. Winnie hemen sonra onun tanıdık bir parfüm şişesi tuttuğunu gördü.

Şaşkınlıkla, "Hâlâ sizde mi?" diye sordu.

Bay Quincy, "Kendim için saklamaya karar verdim," diye cevapladı. Winnie'ye yavaş ve sinsi şekilde gülümsedi. "Parfümünüzü geri almak ister misiniz, Bayan Hall? Belki size hediye edebilirim."

Winnie gözlerini kısıp ona baktı. Kısaca, "Ve tabii ki size borçlu olurdum," dedi. "Peri diyarında gerçek hediyeler olmaz, Bay Quincy. İkimiz de biliyoruz."

Bay Quincy parfüm şişesini dalgınca çevirdi, Winnie'nin burnuna defne meyvesi kokusu geldi. Uşak, "Belki ondan vazgeçmeye ikna olabilirim," dedi.

Winnie duygusuz bir tonla, "Peki karşılığında ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Bay Quincy, "Sorumun cevabını istiyorum," dedi. "En büyük korkunuz, Bayan Hall. Bence kıymetli bir takas olur."

Winnie'nin kalbi bu düşünceyle hızlandı. Başını iki yana salladı. Adama sertçe, "Paylaşmayacağım," dedi. "Parfümünüzü alın, Bay Quincy. Size çok yakışıyor."

Feneri uşağın elinden kapıp yanından geçerek tavan arasındaki yatak odasının kapısına yöneldi. Elini siyah örtüyle örtülmüş gümüş kapı koluna koyup itti.

Tavan arasındaki yatak odası Winnie'nin bıraktığıyla neredeyse aynıydı. Tanıdık küçük masa ve sandalyeler, meşe ve sarmaşık desenli vitray pencerenin önüne yerleştirilmişti; pencerenin dışındaki dünya ise karanlık ve solgundu. Makyaj masasında aynayı örten siyah kumaşın evin nefesiyle hareket ettiği görülüyordu. Odanın arkasındaki soğuk ocak hiç ısı vermiyor; bütün odayı alışılmadık şekilde buz gibi yapıyordu.

Dul Leydi'nin yatağının başucunda, Winnie'nin daha önce görmediği bir fotoğraf asılıydı: Leydi Longfell'in koyu renkli, resmi bir elbiseyle çekilmiş bir portresi. Yaşlı kadının başı, görünmeyen kameraya doğru dönmüş olsa da gözleri âdeta uyuyormuş gibi kapalıydı. Ağzı sessiz, büyük bir çığlıkla açık kalmıştı.

Bir insan figürü yatağa yatırılmıştı ve üzeri, malikânenin geri kalanını kaplayan siyah örtüyle örtülmüştü.

Winnie huzla geriledi, neredeyse Bay Quincy'ye çarpacaktı. Uşak da geriye doğru sendeledi, körü körüne kadının omzunu tuttu.

Winnie, üzerine çöken korku şokundan sıyrılıp sırtını dikleştirmeye çalıştı. Ancak çığlık atan portreye bakarken şaşkınlıkla vücudunun hâlâ titrediğini fark etti.

Leydi Longfell'in huzur içinde olduğunu umut etmişti, bir şekilde kendini buna ikna etmişti. Ama belli ki durum hiç de öyle değildi.

Bay Quincy arkasından gözlemlerini ekleyerek, "Korkunç bir portre," dedi. Ses tonu, sanki bir fincan çayın sertliğini tartışıyor-muş gibi tamamen sakindi. "Böyle bir şeyin kasten resmedildiğini düşünün."

Winnie, havada buharlaşıp kaybolan titrek bir nefes verdi. Vücudundaki titremelerin, odadaki soğuk havadan kaynaklandığını fark etti. Ayakları ileri doğru hareket etmeyi reddediyordu.

Boğuk bir sesle "Resim değil," dedi. "Fotoğraf, bir *memento mori* fotoğrafı. Leydi'nin fotoğrafını, cenazeden hemen önce çekmemiz gerekiyordu. Ama henüz çekmedik. O fotoğrafın burada olmaması gerek."

Ve tabii ki aklı başında hiçbir fotoğrafçı Dul Leydi'nin fotoğrafını böyle ıstırap içinde bir pozla çekmezdi.

Bay Quincy'nin eldivenli eli, hâlâ kapıda dikilen kadının omzundaydı. Ancak geçen her saniyeyle Winnie'nin titremeleri daha şiddetli oluyordu... ve Uşak en sonunda boğazını temizledi.

"İçeri girmeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu. "Uyanmadan önce belli bir miktar vaktiniz var Bayan Hall."

Winnie dişlerini sıktı... ve kendini çatı katındaki odaya girmeye zorladı.

Yatakta yatan figür siyah örtü altında hareketsiz ve sessizdi ama Winnie ne yapması gerektiğini biliyordu. Yavaşça yatağın yanındaki sandalyeye doğru ilerledi, âdeta yine Dul Leydi'yi ziyaret ediyormuş gibi oturdu. Bay Quincy kapı çerçevesine yaslanmış, dikkatle izliyordu.

Winnie feneri masaya koydu, ellerini karnının üstünde sıkıca birleştirdi. Yatakta yatan hayalete doğrudan bakmaya cesaret edemedi.

Utanarak, "Çok özür dilerim, Leydi Longfell," diye fısıldadı. "Robert'ı periler aldı, torununuzu kaybettim. Eğer bana kızgın-sınız anlıyorum. Ben... onu geri getirmeye çalışıyorum."

Ona hiçbir ses karşılık vermedi. Ama evin nefesi kesilip değişti, duvarlarda tuhaf bir tıklama sesi yankılandı. Fenerin alevi rüzgârda hareket etti.

Winnie sandalyede titredi. Alçak sesle, "Size bir söz verdim," dedi, "ve sözümü tutacağım. Robert evine dönene kadar durmayacağım... ya da sanırım, ben de yanınıza gelene kadar."

Ev hafifçe değişirken tıklama sesi tekrar etti. Winnie etrafına bakındı. "Eğer torununuzu kurtaracaksam Cadıkorusu Düğümü'nün daha derinlerine inmem gerek," diye fısıldadı. Artık konuşurken dişleri hafifçe titriyordu. "Gitmem gereken yolu biliyor musunuz?"

Tıklama sesi düzensiz ve ısrarcı hâle geldi, neredeyse paniğe kapılmış gibiydi. Winnie kaşlarını çatı. "Anlamıyorum..." dedi. "Bana önemli bir şey söylemek istiyorsunuz. O yüzden buradasınız, eminim. Ama ben Bellamira değilim. Hiç nekromansi bilmiyorum--"

Winnie'nin aklına bir fikir geldi, nefesini tuttu. Hızlıca, "Bir dakika bekleyin," dedi. Donmuş parmaklarıyla cebini karıştırarak kart destesini aradı. Elleri titreyerek kartları karıştırırken, "Bana ne yapmak istediğinizi söyleyin, Leydi Longfell," dedi. "Kart seçebilir misiniz?"

Winnie ölmüş kadına büyüünü uzatarak can damarı gibi sundu.

Bay Quincy sertçe, "Hayır!" diye bağırdı. Kapı aralığında aniden dikleşti, kırmızı gözlerinde tehlike ışıkları parlıyordu. "Bu şekilde kendinize zarar verirsiniz, Mürebbiye Hanım."

Bir şey Winnie'nin büyüüne dokundu. Soğuk, korkunç ve tanıdık, hepsi bir aradaydı. Buz gibi bir elmişçesine ruhunu kavrayarak doğrudan onu ele geçirdi.

Vücudunda kalan sıcaklık bir anda çekildi. Winnie'nin titremeleri arttı, artık o kadar şiddetli titriyordu ki neredeyse kartlarını düşürecek. Gözlerini açtığı anda, siyah örtüdeki figürün yerinden kalkıp dümdüz karşıya baktığını gördü.

Winnie, Bay Quincy'nin ellerinin tekrar omuzlarında olduğunu fark etti ama artık varlıklarını hissedemiyordu. Şu anda ta-

nımadığı bir dilde sessizce küfrediyordu. Adam, “Durun!” diye bağırdı. “Ne yapıyorsanız buna son verin!”

Winnie kendini onu görmezden gelmeye zorladı. Bunun yerine destede en üstteki kartı çekip, yatağın yanındaki masanın üzerine koydu. Mavi fener ışığı, karttaki koyu renkli kadınsı figürün etrafında titredi.

“Maça Kızı,” diye mırıldandı. “Bu sizin kartınızdı, Leydi Longfell. Bu Robert’la değil, *sizinle* ilgili bir konu.”

Tıklama sesi tekrar yükseldi. Winnie bu sefer doğru tahmin ettiğinden *emindi*.

Desteden başka bir kart daha çekti. Hırıltıyla, “Maça Dokuz-lusu,” dedi. “Ölüm. Ama zaten ölüm olduğu çok açık. Hâlâ anlamıyorum.” Aklın almayacağı kadar büyük bir soğukluk, damarlarından yavaşça süzülerek kalbine doğru ilerliyordu.

Bay Quincy aceleyle, “Çok solgun görünüyorsunuz,” dedi. “Sizi öldürdüğünü anlamıyor musunuz?” Winnie, adamın tutuşunun sıkıştığı izlenimini aldı ama bunu hissedemedi.

Cevap vermeye çalıştı ama boğazından boğuk bir öksürük çıktı, eğilerek nefes almak için çırpındı. Elini ağzından çektiğinde parmaklarında kan olduğunu gördü.

Bu manzara onu masadan geri çekilmeye zorladı. Büyüsünün üzerindeki etkisini gevşetmek için ruhun kontrolünden kurtulmaya çalıştı ama Leydi Longfell’in hayaletinin kafası, Winnie’yi serbest bırakamayacak kadar karışmıştı, çok fazla ıstırap içinde olduğu için başa çıkamıyordu.

Winnie hırıltıyla, “Beni serbest bırakmasını sağlayamıyorum,” dedi.

Bay Quincy, “Yardımcı olamam!” dedi. Kelimelerine garip, çaresiz bir öfke karışmıştı. “Ölüm bana yabancı. Ona dokunmayı hiç öğrenemedim. Parfümü alın, Bayan Hall. Ölümün kendisinden başka neyden korkabilirsiniz?”

“Ölümden başka korkulacak çok şey var!” Winnie nefes nefese adama çıktı. “Siz ölemiyorsunuz, Bay Quincy. Bu hiçbir şeyden korkmadığınız anlamına mı geliyor?”

Uşak onun arkasında hareketsizleşti.

Winnie kendini sesine kararlı bir ton katmaya zorlayarak, "Onun ne istediğini çözmem gerek," dedi. "O zaman geri adım atacaktır, eminim." Başka bir kart ararken, o korkutucu soğuk göğsünün kenarlarına kadar ulaştı. Winnie kartı neredeyse düşürüyordu ama Bay Quincy parmaklarından kaptı, masanın önüne koydu.

Winnie, "Maça... Papazı..." diye mırıldandı. "Dürüst olmayan bir adam. Bir düşman. Korkulması... gereken biri."

Bay Quincy, "Size cinayetini anlatıyor," dedi. "Kendisini kimin öldürdüğünü öğrenmenizi istiyor."

Duvarlardaki tıklama sesi daha da yükselirken siyah örtüyle kaplanmış figür, gözlerinin ucuyla Uşak'ı yoğun ve içe işleyen bir ilgiyle inceledi.

"Kim-" Winnie tekrar şiddetle öksürdü. "Maça Papazı kim? Sizi nasıl öldürdü?"

Örtülü bir el, Winnie'nin bileğini yakalamak için hızla uzanıp sertçe sıktı. Winnie acıyla bağırarak aşağı baktı.

Siyah kumaş kadının ölü elinin üstünde sıkıca gerilmişti; neredeyse saydam hâle gelmişti. Winnie kumaşın altından, cesedin başparmağını çevreleyen kötü kokulu, siyah deri bir halka gördü.

Winnie, "Yüzük," dedi. Kalbi boğazında atmaya başladı. "Sizi öldüren şey o yüzüktü. Lord Longfell'in verdiği yüzük."

Tıklama sesleri aniden kesildi. Dul Leydi'nin eli gevşedi. Gevşedikçe, Winnie'nin büyüsunu tutan şey de gevşedi, göğsündeki soğukluk geriledi. Ev titrek bir nefes verdi... ve sessizliğe gömüldü.

Siyah örtü yatağın üzerine düşüp, artık hiçbir vücudun olmadığı yüzeye yayıldı.

Winnie sandalyesinin arkasına yaslanarak, kısa bir süre konuşamayacak hâle geldi.

Bay Quincy, "Çok aptalcaydı," dedi. Elleriyle Winnie'nin omuzlarını hâlâ sıkıca tutuyordu, onu fiziksel olarak yaşayan-

ların dünyasına sabitlemek ister gibiydi. Ayrıca sesi de kulağa garip şekilde sarsılmış gibi geliyordu.

Winnie alçak sesle, "Biliyordunuz," dedi. "Onu öldüren şeyin ne olduğunu başından beri biliyordunuz. Ve hiçbir şey söylemediniz." Acı ve kafa karışıklığıyla titredi. "Onu kurtarabilirdiniz."

Bay Quincy, kadına bakarak aniden kararsız şekilde omuzlarından çekildi, sandalyeden geri adım attı.

Sessizce, "O yüzük, Cadıkorusu Düğümü'nün büyüüne bağlı," dedi. "Kendini devam ettirebilmek için Longfell soyunun kanını emiyor. Eğer Dul Leydi istediğim gibi malikâneyi terk etseydi, belki de hâlâ yaşıyor olurdu."

Winnie kamburlaşarak kollarını birleştirdi. Alnını dizlerine bastırdı. "Ve Cadıkorusu Düğümü çözüldü," diye mırıldandı. "Ve Leydi Mourningwood, Dul Leydi'ye karşı intikamını yine de alırdı. Bu hikâyede mutlu son yok, değil mi Bay Quincy?"

Uşak gözlerini ondan kaçırdı. "Yüzüğü son Longfell takıyor," dedi. "Varisi gitti. Eğer başka bir çocuğu yoksa hiçbir çaresi yok. Yüzük o adamla işini bitirdiğinde Düğüm çözülecek."

Winnie, başını dizlerinden kaldırarak garip bir düşünceyle yukarı baktı. Yavaşça, "Efendi Robert'ı... siz alıp götürdünüz," dedi. "Çocuğu Dul Leydi ölmeden önce aldınız." Herhangi bir duygu belirtisi arayarak Bay Quincy'nin solgun, dar yüz hatlarını inceledi. "Lord Longfell'in çok kötü biri olduğuna inanıyorsunuz. Öyle söylediniz. O adamın yüzüğü oğluna vereceğini mi düşündünüz?"

Winnie içinden, öyleyse Bay Quincy diğer bütün korkunç sonuçlara rağmen, Robert'ın hayatım kurtarmaya çalıştığını düşünmüş olabilir, diye geçirdi.

Bay Quincy'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu. Yine soğuk ve mesafeli görünüyordu. "Lord Longfell öldüğünde," dedi, "çocuğun sahtesi bu toprakların yeni lordu olacak. Perilere itaat edecek ve köylüler Cadıkorusu ağaçlarını kesmeyecek. Leydi Mourningwood bahçesine yeniden sahip olacak."

Winnie sessizce, "Geriye köy filan kalmayacak," dedi. "Leydi Mourningwood işini bitirdiğinde yani, siz de biliyorsunuz."

Bay Quincy acı acı gülümsedi ve Winnie, onun da aynı şeye inandığını fark etti. Usulca, "Doğru söylüyorsunuz, Bayan Hall," diye cevapladı. "Bu hikâyede mutlu son yok." Gözleriyle çatıdaki yatak odasının vitraylı penceresini işaret etti ve Winnie pencerenin kaybolduğunu gördü. Duvardaki delikten bilinmeyene doğru uzanan bir karanlık giriyordu. "Ne olursa olsun, devam ediyoruz. Benim, Düğüm'ün merkezindeki şeyi değiştirme gücüm yok... ve siz de gitmeye ayak diretiyorsunuz."

Winnie yine gözlerini kapattı, kemiklerine kadar yorgundu. Ayağa kalkıp devam etmesi gerektiğini biliyordu. Ama vücudunun her parçası hâlâ soğuktu ve yorgunluktan titriyordu.

"Bir dakika müsaade edin," diye fısıldadı. "Birazdan kalkacağım, Bay Quincy."

Ama gözlerini tekrar açtığında kendini tekrar yatak odasında buldu; beyaz meşe tavana bakıyordu.

Yorgunluk, Winnie'nin kollarını ve bacaklarını uyanık dünyada bile ağırlaştırdı. Yataktan kalkabilmesi birkaç dakika sürdü ama bir şekilde kalkmayı başardı.

Karnında mide bulantısıyla, *Lord Longfell ile kahvaltıya inmem gerek*, diye düşündü. Şimdiye kadar adamla karşılaştığı her seferinde, yaşadığı deneyimden nefret etmişti... ama şu ana kadar onunla makul şekilde başa çıkabileceğini düşünmüştü.

Lord Longfell'in olası pek çok suçunun bilgisi, içinde o kadar yükselmeye başlamıştı ki Winnie artık onun elinden kurtulabileceğinden emin değildi. Eğer Bay Quincy'nin şüpheleri doğruysa ve Lord Longfell, bunların hepsini sonuçlarının farkında olarak yapmışsa, o zaman kesinlikle *her şeyi* yapabilirdi.

Winnie, onunla ilgili olumlu şeyler düşünmek için hiçbir neden görmüyordu. Ama yine de Cadıkorusu Malikânesi'nde kaldığı sürece Lord'un buyruğu altındaydı. Bir şekilde, onun yüzünden hissettiği korku ve tiksintiyi saklamak zorundaydı, ta ki...

Belli belirsiz, *Ta ki ne*, diye düşündü. Çok zeki olursa, belki Robert'ı bir canavardan kurtarabilirdi ama hemen sonra *bambaşka* bir canavarın ellerine teslim edecekti.

Ruhsuz Leydi onun yerinde olsa ne yapardı?

Bitkin hâlde, *Ruhsuz Leydi de canavar*, diye düşündü. *Karşısındakilere diz çöktürüp talihsizliklerine gülerdi.*

Ama Winnie, bazen ne kadar olmak istese de güçlü bir canavar değildi. Ruhsuz Leydi olamazdı.

Cesaretini toplamaya çalışarak, "Adım adım ilerlemem gerek," diye fısıldadı. "Her şeyi bir anda çözmem mümkün değil."

Leydi Longfell'in üstünde yarattığı soğukluğun kalıntıları, Winnie'yi giyinirken hâlâ rahatsız ediyordu; parmakları, eski püskü elbisesinin düğmelerinin üstünde titriyordu, çoraplarını giyerken neredeyse birini yırtıyordu. Buna rağmen kendini toparladı, omuzlarını dikleştirip yatak odasının kapısını itti.

Kapı koridorda bir şeye takıldı.

Şaşkınlıkla aşağı baktı. Odanın dışında büyük, beyaz bir kutu vardı ve üzerine kalın siyah bir kurdele bağlanmıştı.

Kutuyu içeri alıp kurdeleyi gevşeterek yatağının üzerine yerleştirdi. İçine, birisi siyah ipekten yapılmış kalın bir elbise, birkaç etek ve uyumlu bir çift ayakkabı yerleştirilmişti.

Düşündü ve kendi kendine, *Dul Leydi elbiselerinin bazılarını bana bırakacağını söylemişti*, dedi.

Elbise, kesinlikle Dul Leydi'ye ait olabilecek kadar zarıftı. Dikişleri kusursuzdu ama yakası, Leydi Longfell'in ileri yaşlarında tercih ettiği kadar yüksek değildi. Winnie, bunun kadının eski yas elbiselerinden biri olup olmadığını merak etti, belki de kocasının ölümünden sonra giydiği bir elbiseydi.

Winnie her halükârda Dul Leydi'ye elbiseyi giyeceğine dair söz vermişti. Aslında, elbise bir şekilde içinde hoş bir rahatlama yaratmıştı. Winnie'nin güzel giysileri hâlâ Margaret'taydı, yıkanmaları gerekiyordu ve elindeki tek çift ayakkabısının yerine henüz yenisini alamamıştı. En azından böylece, evde ayaklarında sadece çorapla dolaştığında Lord Longfell'in bakışlarından bu kadar acı verici şekilde haberdar olmayacaktı.

Elbiseyi giyip ayakkabıları ayağına geçirdi. Bir saniyeliğine kendine bakıp kaşlarını çatarak düşündü.

Koyu renkli elbisenin kendisine sert ve ulaşılmaz bir hava vereceğini ummuştu ama ne yazık ki hiç de öyle olmadı. Elbise, vücudunun hatlarını biraz fazla iyi sarıyor ve boynunu davetkâr şekilde sergiliyordu.

Aynaya bakarak, "Gençliğinizde çok cesurmuşsunuz, Leydi

Longfell," diye mırıldandı. "Eğer kocanızın yasını tutmak için bunu giydiyseniz, kocanızın ölümü sizi çok da rahatsız etmemiş olmalı."

Eşyaları arasından koyu renkli yün bir şal aldı, elbisenin cazibesini azaltmak için omuzlarına attı. Sonra, kahvaltı için Robert'ın kopyasını almak üzere odasına doğru yöneldi.

Sahte Robert merdivenleri inerken, "Bugün çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Hall," dedi.

Winnie, sahte Robert'a şaşkın bir bakış attı. Çok nadiren konuşuyordu ve fazlasıyla teşvik edilmeden herhangi bir şey söylediğini hiç hatırlamıyordu.

Winnie, "Teşekkür ederim, Efendi Robert," dedi. "Çok naziksiniz."

Sahte Robert yürürken uzun süre tekrar cevap vermedi. Winnie, bir daha konuşmayacağını düşündüğü sırada, "Artık bana ders vermiyorsunuz," dedi.

Winnie, sorgularcasına kaşlarını çatıp sahte Robert'a baktı. İfadesi ahşaptan ve okunaksızdı... ama bu sözlerin önemli bir amacı olduğuna emindi, çünkü çocuğun kopyası büyük bir düşünme süreci olmadan hiçbir şey yapmıyordu.

"Lord Longfell'e hasta olduğunuzu söyledim," diye fısıldadı. "Ve dinleniyorsunuz." Duraksadı. "Ama... Size hiç ders verdiğimi hatırlamıyorum. İstedığınızı bilmiyordum."

Robert'ın kopyası bir süre sessiz kaldı.

En sonunda, "Yalnız kalmak hoşuma gitmiyor," dedi.

Duygusuz kelimeler, Winnie'nin içinde alışılmadık bir ağırlık yarattı. Elini içgüdüsel olarak Robert'ın kopyasının eline daha sıkı bastırdı. *Cadıkorusu Düğümü'nün bir yerlerinde Robert da muhtemelen çok korkmuş ve yapayalnız,* diye düşündü. Bütün çabalarına rağmen, sert duvarlarını aşan hafif bir merhamet dışarı sızdı. Usulca, "Özür dilerim," dedi. "Sizi ihmal ettim, değil mi?" Yorgun bir gülümsemeyle kopyaya baktı. "Son zamanlarda çok bunaldım... ama benden bir şey isterseniz söylemekten korkmamalısınız. Söz veriyorum, dinleyeceğim." Bir an durup sonra ekledi: "Bugün isterseniz size daha fazla hikâye anlatırım."

Robert'ın kopyası buna açık bir tepki vermedi. Ama Winnie kopya yarattığını, karşılık vermek için elini sıktığını sandı. "İsterim, Bayan Hall," dedi. Ve tonu coşkuz olsa da sözlerinin doğru olduğunu düşündü.

Vardıklarında Lord Longfell yemek odasında değildi ama Margaret sofrayı kurmuştu. Winnie bir süre rahatlamayı başardı ve adamın ortaya çıkmayacağını umdu. Ne var ki yemeğin ortalarına doğru lordun adımları koridorda yankılandı ve odaya girdi.

Cadıkorusu Malikânesi'nin lordu artık yas kıyafetleri içindeydi. Yeleği tamamen siyahtı, ön kısmında ince simsiyah işlemler vardı. Ceketini ciddi ama modaya uygundu, saçları yeni kesilmişti. Koyu renkler, tenini fazlasıyla solgun gösteriyordu ama bu da adama yalnızca trajik bir yakışıklılık havası katıyordu.

Lord, sıcak ama yorgun bir gülücükle ve hafifçe başını eğerek, "Bayan Hall," dedi. "Berbat sabahım varlığınız sayesinde hemen düzeldi."

Winnie'nin bakışları anında lordun işaretparmağındaki düğümlü ahşap ve demir yüzüğe indi. Yüzüğün görüntüsü artık içini ürpertiyordu ama uzun süre bakmaya cesaret edemedi. "Lord Hazretleri," diye mırıldandı. "Size de iyi sabahlar."

Lord Longfell, oğlunun kopyasını tamamen görmezden geldi, Winnie'nin sandalyesine doğru ilerleyerek yaklaştı. Kadının masadaki yerinin hemen arkasında durduğunda gölgesi onun üzerine düştü. Parmakları hafifçe omzuna dokunduğunda Winnie aniden nefes alarak irkildi.

Lord, "Sizin için aldığım elbiseyi giymişsiniz," diye mırıldandı. "Çok yakışacağını biliyordum."

Winnie'nin midesi ani bir panikle bulandı. Kalbi boğazında atmaya başladı, öyle hızlı ve öyle gürültülü atıyordu ki odadaki herkesin duyabileceğini sandı.

Kısık sesle, "Bu... elbisenin Dul Leydi'ye ait olduğunu sanıyordum," dedi. "Bana bıraktığı kıyafetleri giymemi istedi. Son dileğiydi."

Lord Longfell, "Ne kadar nazik bir hareket," dedi. "Ama he-

nüz vasiyetini okumadık, Bayan Hall. Size neler bıraktığını bilemem.” Adamın elini, omzunda biraz daha uzun süre sahiplenici şekilde tutması Winnie’yi tiksintiyle titretmeye yetti. “Ama o vakte kadar annemin cenazesi için daha iyi *bir şeyler* giymeniz gerekiyordu. O eski elbise size hiç yakışmıyordu.”

Eğer Winnie onun önünde olmasaydı, elbiseyi hızlıca üzerinden çıkarıp atacağını biliyordu. Omzundaki el tenine değen siyah ipek kadar dehşet vericiydi, sanki biri Lord Longfell’in açgözlü bakışlarını elbisenin vücuduna değen her santimine işlemişti.

Winnie sesini sakın tutup nazik bir tavır sergilemesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca kahvaltı için kalması gerektiğini de biliyordu. Ama titremesi artık daha da şiddetlenmiş, gözlerinin kenarında sıcak gözyaşları birikmeye başlamıştı.

Sandalyeden fırlayıp ani bir hareketle adamın kavrayışından sıyrıldı, elini ağzına bastırarak geri çekildi.

Soluk soluğa, “Özür dilerim,” dedi. “Midem bulandı, Lord hazretleri. Galiba gerçekten hasta oldum.”

Winnie yemek odasından kaçtı, titreyen bacaklarıyla merdivenleri çıkarken tökezledi. Odasının kapısından içeri dalıp yatağının yanındaki lazımlığa ulaşana kadar sendeleyerek ilerledi ve tam o anda midesi kendisine *gerçekten* ihanet etti; o sabah zorla yediği azıcık şeyi de kustu.

Birkaç saniye daha şiddetle titreyerek öğürdü. Bu esnada ayakkabılarını ayaklarından fırlatıp yeni elbisesinin yakasını çözdü, onu üzerinden çıkarmaya kararlıydı.

Ama artık çok geç olduğunu biliyordu. Lord Longfell’den hediye kabul etmişti. Periler gibi o adam da bunu asla unutmazdı. Zihninde, Winnie’yi kendine hâlihazırda borçlu saymıştı. Hatasını geri alamazdı, elbiseyi parçalasa da ya da geri vermeye çalışsa da artık fark etmezdi. Lord’un hediyesini reddetmek sadece öfkesini artırırdı.

Merdivenlerden ayak sesleri yükseldi... ve Winnie o anda adamın peşinden geldiğini anladı. Nefesini toparlamaya çalışırken yeni bir panik hissi zihnini bembeyaz bir boşluğa çevirdi.

Adımlar yaklaşırken, *İçeri girme*, diye düşündü. *Yatak odama girmen tamamıyla uygunsuz bir hareket olur ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.*

Ama Lord Longfell kapıyı aralayıp eşiği geçti, ciddi bir endişeyle Winnie'nin dizlerinin üzerine çökmüş hâline baktı. Aralarındaki mesafeyi hızla katetti, elinin tersiyle Winnie'nin alnına dokunmak için uzandı.

"Bu kadarı fazla, Bayan Hall," diye azarladı. "Daha önce söylemeliydiniz. Hemen doktora haber vereceğim."

Winnie onun dokunuşundan hızla geri çekildi. Görüşü bulanıklaşırken başı dönmeye başladı. Artık kendi yatak odasında köşeye sıkışmış hâldeydi. Titreyen sesiyle, "Doktor istemiyorum," dedi. "Lütfen beni yalnız bırakın."

Lord Longfell onu tamamen görmezden geldi. Bunun yerine kolunu Winnie'nin omzunun altına geçirerek ayağa kaldırdı, yatağın kenarına oturttu. Çok yakındı, fazlasıyla yakındı; koloniyasının kokusu mide bulandırıcı ve bunaltıcıydı. Winnie aniden bel zincirine bağlı gümüş bıçağı hatırladı, eli bıçağın hemen yanında, kucağında sıkıca kenetlendi.

Lord Longfell parmaklarını Winnie'nin çenesinin altına yerleştirerek gözlerini kendi gözlerine kaldırdı. Yüzünde derin bir endişe ifadesi vardı. "Annemi yeni kaybettim, Bayan Hall," dedi. "Sizi de kaybetmeyeceğim."

Winnie içinden, *Ben senin değilim!* diye çılgılık attı. *Ben sana ait değilim!*

Ama nihayet zor kazanılmış bir hayatta kalma içgüdüğü, panik içindeki zihninin önüne geçmeyi başardı. Adamı gitmeye zorlamanın yolları vardı. Ne yazık ki bunların hiçbiri, doğrudan gitmesini *istemeyi* içermiyordu.

Winnie titremesini durduramıyordu. Ama böylesi daha iyiydi. Sesine gözyaşlarını da kattı. Boğuk bir sesle, "Ben... her şey yüzünden çok üzgünüm," diye itiraf etti. "Güçlü ve mantıklı olmaya çalışıyorum. Ama güçlü değilim, sadece hayatta kalıyorum. Bu, dünyanın en basit ama en zor şeyi, çünkü başka bir seçeneğim yok."

Lord Longfell anlayışla gülümsedi. "Ah, Winifred," diye iç geçirdi. "Anlayamayacağımı mı düşündün? Ben de üzgünüm. Bu yükü tek başına taşımak zorunda değilsin." Winnie'nin kalbi göğsünden fırlamaya çalışırken Lord ona sarıldı. Kolonyasının kokusu artık mide bulandırıcı derecede tatlıydı ve Winnie, boğazından aşağı sürünerek ilerleyen bu koku yüzünden boğulacağını sandı.

Sessizce, *Git*, diye yalvardı. Ama dikkatli bir yönlendirme olmadan gitmeyeceğini biliyordu. Lord Longfell, kendisini gitmeye mecbur bırakacak bir sebep olmadıkça ayrılmayacaktı.

Kısık sesiyle, "Teşekkür ederim," dedi. "Göstermeniz gerekenden çok daha fazla cömertlik gösterdiniz." Yeniden titrediğinde adam kollarını daha sıkı sardı. "Galiba... doktoru çağırırsanız daha iyi olacak. İçinizi rahatlatırsa doktor gelene kadar dinleneceğim."

Lord Longfell geriye çekilip ona baktı. Çok yavaş bir hareketle, uzun sarı saçlarını omzunun arkasına attı... ve Winnie, o an adamın kendisini gördüğü ilk andan beri saçına dokunmayı istediğini anladı.

Sesinde yoğun bir şefkatle, "Bu içimi fazlasıyla rahatlatır, Winifred," dedi.

Sonra, ne mutlu ki, onu tekrar bıraktı.

Bunaltıcı kolonya kokusu hafifledi ve Winnie, eli göğsündeyken daha temiz havayı hevesle içine çekti.

O an, Robert'ın kopyasının yatak odasının kapısında durarak kendisine baktığını fark etti. Kimse ona üst kata çıkması için emir vermemiş, diye geçirdi içinden... ama yine de Winnie'nin peşinden gelmişti.

Usulca, "İyi misiniz, Bayan Hall?" diye sordu.

Winnie hâlsizce gülümsedi. "Daha iyi olduğum zamanlar olmuştu," diye yanıtladı. Aniden gelen bir ilhamla ekledi: "Ama bana eşlik etmenizi çok isterim, Efendi Robert. Varlığınız her zaman neşemi yerine getiriyor."

Kopya yavaşça yatağa doğru ilerledi, Lord Longfell ise babacan bir şaşkınlıkla onu inceledi.

Lord yavaşça, "Bayan Hall'a bu kadar düşkün olduğunu fark etmemiştim, Robert," dedi.

Winnie hafifçe yatağa vurdu. Kopyaya nazikçe, "Benimle oturur musunuz?" diye sordu.

Sahte Robert yanına geldi ve Winnie onun yanında olmasının kendisini *gerçekten* de daha iyi hissettirdiğini fark etti. Lord Longfell'in, oğlu yanındayken pek uzun süre oyalanmadığını gözlemlemişti.

Lord Longfell sonunda, "O hâlde doktoru getirteceğim," dedi. "Ben yokken mürebbiyene iyi bak, Robert."

Kopya bu kez yanıt vermedi. Lord Longfell koridora doğru dönerken, Winnie gevşeyip onun artık gideceğini umut etti.

Ama eli hâlâ kapı çerçevesine dayalıyken duraksayıp koridora doğru baktı.

Lord Longfell yavaşça, "...sonradan aklıma geldi," dedi, "büyükannenden sana bir şey kalmalı, Robert." Çocuğa döndü, eli işaretparmağındaki düğüme gitti, endişeyle çevirdi. "Yüzüğü bende eğer istersen."

Winnie adama baktı ve o anda, Bay Quincy'nin Lord Longfell hakkında tamamen haklı olduğunu anladı. Bu adam yolun her aşamasında ne yaptığını tam olarak biliyordu, diye geçirdi içinden.

Sessizce, *Sen gerçekten canavarısın*, diye düşündü. *Ama en başından beri biliyordum; seni ilk gördüğümde hissetmiştim. Her zaman, her zaman biliyordum.*

Robert'ın kopyası sessiz ve dengeli bir tonla, "Yüzüğü isterim," dedi.

Winnie hafifçe nefes aldı. Aniden, *Kopya Longfell kanı taşıyor*, diye düşündü. *Lord Longfell yüzüğü sahte Robert'a verirse, Cadıkorusu Düğümü başarısız olur ve karşıma başka bir canavar çıkarır.*

Winnie, "Akıllıca olacağımı sanmıyorum," dedi.

Lord Longfell sorgulayan bir bakış attı. Winnie yutkundu, gerçeği adamın küçümsemesini tetiklemeyecek şekilde nasıl ifade edeceğini düşündü.

Yavaşça, "Dul Leydi'nin vefatından beri," dedi, "Efendi Robert neredeyse bambaşka birine dönüştü. Şu anda büyükannesine dair başka bir anıya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Lord Longfell'in koyu renkli gözleri Robert'm kopyasına kayd ve birkaç saniye boyunca üzerinde kaldı. Winnie, kurnaz bir adam, diye geçirdi içinden. Ayrıca Lord bunca zamandır Cadıkorusu Malikânesi'nin lanetli olmadığını savunmuş olsa da bunun artık sadece bir bahane olduğundan şüpheleniyordu. Bu yüzük, lanet ve malikâne hakkında herhangi bir tartışmadan kaçınmak için uydurduğu bir yol, diye geçirdi içinden.

Adam yüzüğü parmaklarında tekrar çevirdi. Ama sonunda derin bir nefes aldı.

"Belki de haklısınız," dedi.

Ardından tekrar koridora yöneldi, yatak odasının kapısını kapatıp çıktı.

Oluşan sessizlikte, Robert'm kopyası yataktan kalktı. Mekanik şekilde odanın karşısına yürüyerek Winnie'nin komodinin üstünde duran katlanmış geceliğini aldı, sonra geri dönüp ona uzattı.

"Size biraz çay getireyim mi, Bayan Hall?" diye sordu. "Ben üzgün olunca siz hep çay getirirdiniz."

Winnie minnetle geceliği alıp göğsüne bastırdı. Ama bu sözler, şimdiye kadar onu tamamen tüketmiş olan mide bulandırıcı panik bulutunun içine sızmayı başardı, kaşlarını çatarak kopyaya baktı. Yavaşça, "Sen son birkaç günden bahsetmiyorsun," dedi.

Robert'ın kopyası ağır ağır gözlerini kırıştırdı. "Çok fazla anım var," dedi. "Neden bilmiyorum."

Winnie sahte Robert'ı dikkatle inceledi. Tamamen ahşap ve büyüden oluşan bir yapının bu anılara sahip olmaması gerekiyordu. Alçak sesle, "Merak ediyorum," dedi, "içinde Robert'ın ruhundan bir parça mı var? O şekilde daha inandırıcı olurdu."

Robert'ın kopyası başını yana eğip düşündü. "Bende ona benzer bir şey var," diye kabul etti. "Ağaç kabuklarımın çok derinlerinde küçük bir kıymık. Rahatsız edici."

Winnie geceliği bir kenara koydu, kopyanın ellerini tutmak için uzandı. Soğuk ve cilalanmış ahşap gibi olsalar da parmaklarını onun elinin etrafında kapatışında belli belirsiz bir insanlık parçası olduğunu düşündü.

“Eğer içindeki herhangi bir parça beni duyabiliyorsa,” diye fısıldadı, “bil ki seni almaya geliyorum. Sizi peri diyarında terk etmeyeceğim, Efendi Robert.”

Kopya boş boş ellerine baktı. “Korkuyorum,” dedi. “Ama size inanıyorum, Bayan Hall. Her zaman duruma hâkimmiş gibi görünüyorsunuz.”

Winnie titrek bir gülümsemeyle sahte Robert’a baktı. “Mükemmel bir yalancı olduğum için öyle,” diye fısıldadı.

Robert’ın kopyası bakışlarını kaldırıp onunla göz göze geldi. “Size bu kadar çok sıkıntı verdiğim için özür dilerim,” dedi. Ve sesi duygusuz olsa da Winnie söylediklerinin acı verici derecede içten olduğunu düşündü. Kadının ellerini bıraktı, yataktan bir adım geri çekildi. “Lütfen dinlenin, size çay getireceğim. Ve döndüğümde eğer kendinizi yeterince iyi hissederseniz, belki bana bir hikâye daha anlatabilirsiniz.”

Winnie, “Anlaştık,” diye söz verdi.

Kopya çıktıktan sonra üzerindeki elbiseden hızla kurtulup yerine geceliğini giydi. Sahte Robert kısa süre sonra elinde çayla geri döndü; Winnie hemen yanına, yatağa tırmanmasına izin verdi.

Sahte Robert’a bir peri masalı anlattı. Güzel bir peri masalıydı, alışılmadık biçimde mutlu sonla bitiyordu.

Anlatabileceği başka bir peri masalı daha vardı ama hiç de mutlu bir hikâye değildi. Ancak bu peri masalının yükünü kopyaya yüklemek yerine, her zamanki gibi içinde tuttu.

Winifred’in anlatmadığı peri masalı şuydu.

Bir zamanlar, Londra'daki bir düşkünler evinde terk edilmiş güzel bir kız çocuğu varmış.

Adı Winifred'miş ama soyadını hatırlamıyormuş, çünkü soyadını bilecek kadar büyük değilmiş. Düşkünler evindeki diğer çocukların aksine, Winifred yumuşak başlı ve sevimliymiş; oradaki herkes porselen gibi cildine ve uzun sarı saçlarına imreniyormuş. Winifred ayrıca terbiyeli bir kız çocuğuymuş, çünkü öncesinde ona reverans yapmayı, kibar konuşmayı ve bakışlarını başkalarının gözlerinden kaçırmaması gerektiğini öğretmişler.

Diğer çocuklar Winifred'e karşı gaddarca davranıyorlarmış ya da en azından, kız büyüdüğünde durumu böyle hatırlıyormuş. Ama düşkünler evinin müdürü Winifred'in büyüleyici olduğunu düşünüyormuş, kıza bunu neredeyse her gün söylüyormuş. Hatta Müdür Green, Winifred için sık sık karamel şekerlerden getirirmiş ve kıızı, kendisine eşlik etmesi için güvenli ve sessiz olan çalışma odasında tutarmış. Ona ne zaman karamel ikram etse, bir sarılma ve yanağına bir öpücük istermiş ve Winifred de nazikçe öpüp sarılırmış.

Müdür Green'in çalışma odasında, Winifred'in sık sık dikkatini çeken bir şey varmış. Bir gün, adamın çalışma sandalyesinde otururken, kapısının üzerine neden demir nal astığını sormuş.

Müdür Green düşkünler evinin faturalarına göz gezdirirken, "Tehlikeli perileri uzak tutmak için orada," demiş. "Lord Büyücü bizi perilerden ve diğer şeylerden korumakla yükümlü ama her zaman soylularla ilgileniyor, o yüzden geri kalanımız kendi başımızın çaresine bakmak zorundayız."

Winifred bunun inanılmaz derecede adaletsiz bir durum olduğunu düşünmüş, söylemekten de çekinmemiş. Müdür Green ona gülümseyip başını okşamış ve bir karamel daha uzatmış. "Sen çok iyi bir kızsın, Winifred," demiş. "Keşke senin gibi bir kızım olsaydı."

Adam eğilmiş ve Winnie, kendisine öğretildiği şekilde usulca yanağına bir öpücük kondurmuş.

Diğer çocuklar da geceleri periler hakkında konuşuyorlarmış. Özellikle, Londra'daki düşkünler evlerinin koridorlarında dolaşp dikkatsiz düşkünler evi müdürlerini sürükleyip götürdüğü söylenen Ruhsuz Leydi hakkında hikâyeler anlatırlarmış. Diğer çocuklar bunun harika olduğunu düşünüyorlarmış çünkü Müdür Green'i pek sevmiyorlarmış. Winnie çocuklarla bu konuda sık sık tartışıyorlarmış. "Ruhsuz Leydi, Müdür Green'i alıp götürürse üzülürsünüz," diye azarlıyormuş. "O zaman bize kim bakacak?"

Winifred ertesi gün uyandığında, diğer çocukların uyurken güzel saçlarını kestiklerini fark etmiş. Hayatında ilk kez öfkelenmiş, ağlayıp çılgılık atmış ve Müdür Green ne olduğunu görmek için geldiğinde, diğer çocukların hepsini ağır şekilde cezalandırmış. Winifred'i teselli etmek için çalışma odasına götürmüş. Diğer çocukların onun güzel saçlarını mahvetmiş olmalarının bir suç olduğunu söylemiş. Ama parmaklarını Winifred'in kısa buklelerinin arasından geçirirken, Winifred bundan rahatsız olmuş... ve Müdür Green yanağına bir öpücük istediğinde onu reddetmeye çalışmış.

Müdür Green buna inanılmaz derecede üzülmüş. "Seni korudum, Winifred," demiş. "Sana şekerler getirdim, nazik davrandım. Bana karşı borçlarını ödeyebileceğin en küçük şey bir öpücük."

Winifred bu sözler karşısında utanç duymuş, o yüzden tekrar adamın yanağına öpücük kondurmak için eğilmiş. Ama bu sefer Müdür Green başını çevirmiş ve Winifred onu dudaklarından öpmek zorunda kalmış.

O andan itibaren Winifred, Müdür Green'in çalışma odasına

gitmekten hiç hoşlanmaz olmuş. Ama daha önce kabul ettiğinden, getirdiği karamelleri reddetmenin kaba bir davranış olacağını biliyormuş. Üstelik, Müdür Green kendisi adına diğer çocukları cezalandırdığı için diğer çocuklar artık ona daha da kötü davranıyorlarmış ve o yüzden adamın odasına sığınmaktan başka bir seçeneği yokmuş.

Müdür Green, artık Winifred'i gördüğünde dudaklarından öpmesini istiyormuş. Ve Winifred bundan hoşlanmıyormuş – bu ona kendisini berbat ve kirli hissettiriyormuş– ama başka ne yapacağını bilmiyormuş. Müdür ona karşı hâlâ nazikmiş ve bir baba gibi ilgileniyormuş; Winifred'e de nazik insanlara karşı hep kibar olması gerektiği öğretilmiş.

Ama bir süre sonra, Müdür Green çalışırken Winifred'den kucağına oturmasını istemiş ve Winifred bunu hiç istememiş. Reddettiğinde, kızı kötü niyetle kendini manipüle etmekle suçlamış. Winifred'i, kollarında morluklar bırakacak şekilde tutarak çalışma odasından dışarı çekip, akşam yemeği vermeyerek yatmaya gönderecek kadar ileri gitmiş ve onu özür dileyene kadar cezalandıracağını söylemiş.

O gece Winifred ağlarken, başka bir küçük kız olan Clarimonde yanına gelmiş. Clarimonde, "Ruhsuz Leydi'yi çağırman gerek," diye fısıldamış. "Müdür Green'in ondan korktuğunu bilmiyor musun? Bütün düşkünler evi müdürleri korkuyor. Adını üç kez söyle, belki gelir."

Ama Winifred, çalışma odasının kapısının üstüne çivilenmiş demir nal yerinde olduğu sürece Müdür Green'in herhangi bir peri yüzünden tehlike altında olmadığını biliyormuş.

Winifred karnı açlıktan ağrıyana kadar pek çok gün akşam yemeği yememiş. Ancak düşkünler evi müdürüne yaklaşmayı reddetmeye devam ederken, Müdür Green elinde bir karamelle yanına gelip nazikçe çalışma odasına gitmesini söylemiş.

Ve Winifred berbat bir karar vermiş.

"Siz meşgulsünüz, Müdür Green," demiş. "Çalışma odanızda oturup işiniz bitene kadar sizi bekleyeceğim."

Müdür Green gülümseyip kafasını okşayarak, "Hâlâ iyi bir kız olduğunu biliyordum Winifred," demiş.

Winifred çalışma odasına gitmiş ve bir mektup açacağı bulana kadar masayı araştırmış. Odanın kapısına bir sandalye çekip üzerine çıkarak çivileri sökmüş, demir at nalını duvardan çıkarmış.

Nalı Müdür Green'in masasının altına saklayıp Ruhsuz Leydi'nin adını üç kez fısıldamış. Hatta, Ruhsuz Leydi'nin dikkatinin dağılmış olması ihtimaline karşı peri kadının adını defalarca söylemiş. Winifred, ismi ağzında donuk ve garip bir hâle gelene kadar kendi kendine tekrar etmiş ve yalnızca Müdür Green'in odanın kapısına yaklaşan adımlarını duyduğunda sessizliğe bürünmüş.

Müdür Green çalışma odasına girdiğinde, kaybolan at nalını fark etmemiş. Winifred'in güzel saçları ve yanağına kondurduğu öpücük kendisini fazlasıyla meşgul etmiş.

Kaşlarını çatarak, "Beni dudaklarımdan öpmeyecek misin, Winifred?" diye sormuş.

Winifred geri adım atıp ellerini sıkmış. İçten içe korkuyormuş, çünkü kafası, tehlikeli bir perinin ortaya çıkmasını isteyip istemediğine dair hâlâ karışık.

Winifred sonunda soruya cevap vermek yerine, "Müdür Green, Ruhsuz Leydi'den korkuyor musunuz?" diye sormuş.

Müdür Green'in umduğu yanıt bu değilmiş. *Gerçekten* korkmuş gibi görünüyormuş ama korkusunu öfkeyle gizlemiş. Sertçe, "Peri masallarını dinlemeyi bıraksan iyi olur, Winifred," demiş. "Eğer kötü ve itaatsiz davranmaya devam edersen, o zaman o canavarlardan biri seni sonsuza kadar alıp götürür."

Winifred o an alınıp gitmek istediğini düşünmüş. Burası yerine herhangi bir yerde olmayı tercih edermiş, hatta korkunç bir canavarın pençelerinde olmayı bile.

Winifred, "Eğer durum böyleyse," demiş, "o zaman Ruhsuz Leydi *ikimizi* de alıp götürürse mutlu olurum. Ben bedelini öderim, Müdür Green."

Düşkünler evi müdürünün gözleri, o an kapı üstündeki boş

alana çevrilmiş ve korkusu artmış. Ama Winifred'in kolunu yeniden tutmaya yeltendiği sırada çalışma odasındaki ışık kararmış, pencere buğulanıp buzla kaplanmış.

Ruhsuz Leydi kış rüzgârı gibi gelmiş, düşkünler evi müdürünün tam arkasında belirmiş. Neredeyse kan rengindeki kırmızımsı kahverengi saçlarıyla, yırtık gri elbisesiyle ve uyumsuz yeşil-gri gözleriyle, tam olarak Winifred'in umduğu gibi vahşi ve korkutucuymuş.

Ruhsuz Leydi güzel ve neşeli bir sesle, "Ah!" diye bağırarak. "Seni görmek ne kadar da güzel, Müdür Green!" Düşkünler evi müdürüne arkasından sevinçle sarılmış. "Çok uzun zamandır seninle konuşmayı bekliyordum!"

Düşkünler evi müdürünün rengi solmuş, parmaklarıysa artık hafifçe morarmış hâldeymiş. Titreyip ağlamış, merhamet dilemiş ama Ruhsuz Leydi adama hiç merhamet göstermemiş. Gözyaşlarına gülüp yanağını okşamış, dokunduğu yerde acı veren donma izleri bırakmış. Ve Winifred korkmuş olsa da *adam* için korkmadığını fark etmiş.

Ruhsuz Leydi havada yankılanan kahkahasıyla, "Defol, Müdür Green!" demiş. "Seninle Hollowvale'de tekrar görüşeceğiz ve en sonunda tanışacağız!"

Düşkünler evi müdürünü çalışma sandalyesine itmiş... ve sonra hem adam hem de sandalye kaybolmuş.

Winifred, ne söylemesi gerektiğinden emin olamayarak sessizce peri kadının yanında durmuş. Ama Ruhsuz Leydi, Winifred'e dönüp ellerini birleştirerek, hâlâ vahşi görünen bir keyifle kıza bakmış. Kıza, "Ne kadar zekiceydi!" demiş. "Adın ne canım benim?"

Winifred adını perilere vermenin tehlikeli olduğunu bilmediği için, şöyle demiş: "Adım Winifred. Ama geri kalanını hatırlamıyorum."

Ruhsuz Leydi, Winifred'e tehlike dolu bir gülücükle bakmış. "O zaman bir isim seçmen lazım," demiş. "Periler de kendi isimlerini seçerler, biliyor musun?"

Winifred ona bakarken, kalbini soğuk bir korku sarmış. “Bana ne yapacaksınız?” diye sormuş. “Yardımanız için size ne ödemem lazım?”

Ruhsuz Leydi başını eğip uyumsuz gözlerini kısarak bakmış. “Bana çok istediğim bir şeyi verdin, Winifred,” demiş. “Ama senden bir şeyler istediğim doğru.”

Winifred’e doğru dans eder gibi bir adım atmış, gümüş bir bıçak çıkarmış. Winifred korkuyla geri adım atmış ama Ruhsuz Leydi, sarı saçlarını yakalayıp uzun parmaklarını etrafında döndürerek bir tutamını kesmiş.

Ruhsuz Leydi, “Saçını alacağım,” demiş, “böylece nereye gidersen git seni bulabilirim. Yarın Winifred, bir misafir gelecek ve sana onunla gitmeni emrettiğinde, gideceksin. Bana borçlu olduğun ödeme bu.”

Winifred titremiş ama kendisine borçlarını ödemesi gerektiği öğretilmiş, o yüzden başını sallayarak onaylamış. Ruhsuz Leydi’ye, “Gideceğim,” diye söz vermiş.

Peri kadın, Winnie’nin saç tutamıyla ortadan kaybolmuş. Ancak getirdiği buzlar pencerenin camunda kalmış ve düşkünler evinin müdiresi ne olduğunu görmek için geldiğinde, buzları fark edememiş. Hemen bir rahip çağırmış ve rahip, Winifred’e gördüğü şeytanı sormuş.

Winifred, rahibe periyi kendisinin çağırdığını söylememiş. Bunun yerine, Ruhsuz Leydi’nin Müdür Green için kendiliğinden geldiği yalanını söylemiş.

O gece, Winifred ve diğer çocuklar her zamankinden daha rahat bir uyku çekmişler.

Ertesi sabah, açık renkli saçları ve altından kor gibi gözleri olan iyi giyimli bir adam, düşkünler evine fırtına gibi girmiş ve bütün sakinleri hareketlendirmiş. Çalışma odasını görmek istemiş ve hâlâ camda olan buzu sormuş.

Müdire ona, “O korkunç peri yine saldırdı!” diye feryat etmiş. “Onu durdurmanız gerek, lütfen!”

Garip adam soğuk bir ifadeyle kadına bakarak, “Buraya peri

yakalamaya gelmedim," demiş. "Buraya bir çocuk bulmaya geldim. Ruhsuz Leydi'yi gören kız çocuğu nerede?"

Müdire onu Winifred'e yönlendirmiş ve Winifred, bu adamın Ruhsuz Leydi'nin bahsettiği adam olduğunu bilmesine rağmen, yine de ondan uzak durmaya çalışmış.

Adam, "Adınız ne?" diye sormuş.

Winifred, "Henüz karar vermedim," diye fısıldamış.

Adam hiç şaşırmadan başını onaylayarak sallamış. "Benimle geliyorsunuz," demiş. "Bu düşkünler evine bir daha geri dönmeyeceksiniz."

Winifred, adam yanına gelince onunla gitmek istememiş. Ama Ruhsuz Leydi'ye söz vermiş... ve bu yüzden, onu takip ederek düşkünler evinden çıkıp arabasına binmiş.

Adam, kız sessizce karşısında otururken, "Gittiğimiz yerin neresi olduğunu merak etmiyor musunuz?" diye sormuş.

Winifred, "Merak ediyorum," demiş. "Ama sormak kibar olur mu, emin olamadım."

Adam, "Ah, boş verin," demiş. "Nezaketten bıktım. Biri bunun kibar olduğunu söylese, dünyanın yarısı iskeleden suya yürüyüp düşerdi." Ama yine de Winifred'in sormadığı soruyu yanıtlamış. "Özel bir yetimhaneye gidiyoruz, Bayan Dun isimli bir kadın tarafından yönetiliyor. Düşkünler evlerinden daha iyi, diye düşünüyorum." Winifred'e kasvetli şekilde kaşlarını çatmış. "O bu sefer neden geldi?" diye sormuş.

Winifred kucağına bakarak, "Ruhsuz Leydi'yi mi kastediyorsunuz?" diye cevap vermiş.

Adam sabırsızca, "Evet, Ruhsuz Leydi," demiş. "Büyücüler ona Leydi Hollowvale der."

Winifred dudaklarını birbirine bastırmış. Ama adam o kadar küstahmış ki bir kez olsun onun tonunda konuşmaya karar vermiş. Cesaretini toplayarak, "Ortaya çıkmasını ben istedim," demiş. "Ve iyi ki de istemişim."

Adam derin bir nefes alarak parmaklarını saçlarından geçirmiş. "Kesinlikle hak edildiğine eminim," demiş. "Ama sık

sık keşke her şeyi bu kadar belli etmese, diye düşünüyorum. Sanırım, ardında bıraktığı sıkıntılarla her zaman ilgileneceğimin farkında.”

Winifred, ona bakarak şaşkınlıkla sormuş: “Ruhsuz Leydi’yi tanıyor musunuz?”

Adam, “Evet,” demiş. “Ama... sanırım tanımıyorum. Çok karmaşık bir durum ve açıklamak hoşuma gitmiyor.”

Winifred dikkatle ona bakmış. Yavaşça, “Eğer Ruhsuz Leydi’yi iyi tanımıyorsanız,” demiş, “o zaman neden yarattığı sıkıntılarla siz ilgileniyorsunuz?”

Adam alaycı şekilde gülümsemiş. “Ona aşığım,” demiş. “O da bunu çok iyi biliyor.”

Lord Büyücü, Elias Wilder, bu konuda daha fazla açıklama yapmaya lütfetmemiş.

Winifred o akşam yeni bir yatakta uyuduğunda, rüyasında soğuk mavi mum ışığıyla aydınlatılmış gözden uzak bir malikâne görmüş. Sersemlikle, uzaktan gelen piyano sesini takip ederek koridorlarda yürümüş.

Sonunda, zemini siyah-beyaz kareli büyük bir balo salonuna gelmiş, burada büyük bir piyano varmış. Ruhsuz Leydi taburede oturup güzel, hüzünlü bir şarkı çalıyormuş. Winifred ayakta durup hayranlıkla sesini dinlemiş.

Ruhsuz Leydi şarkısını bitirdiğinde, dönüp Winifred’in yanında olduğunu görmüş. Ayağa fırlayarak keyifle gülmüş. “Ah, buradasm isimsiz leydi!” demiş. “Yanıma gelip benimle piyano çalmaz mısın?”

Winifred, peri leydinin yanına gelip parmaklarıyla piyanonun tuşlarına dokunmuş. “Piyano çalmayı bilmiyorum,” diye itiraf etmiş.

Ruhsuz Leydi alayla, “Tabii ki biliyorsun” diye cevap vermiş. “Tuşlardan birine basıp ses çıkaracaksın!”

Winifred bir saniye daha tereddüt etmiş, sonra görevini yerine getirir gibi bir tuşa dokunmuş. Ses malikânenin içinde yankılanmış. Ruhsuz Leydi ellerini çırpmış. “İşte!” demiş. “Çaldın!”

Winifred kendinden emin olmayarak gülümsemiş. “İyi çalmadım,” demiş.

Ruhsuz Leydi boş boş başka bir tuşa dokunarak piyano taburesine oturmuş. “Kimse *iyi* çalman gerektiğini söylemedi,” diye yanıtlamış. “Birisi bir zamanlar beni mükemmel şekilde öğrene kadar piyano çalmaya zorlamıştı. Onu hiç affetmedim. Artık piyanoyu canım nasıl isterse öyle çalışıyorum ve sen de öyle çalmalısın.”

Winifred bir süre tuşlara beceriksizce dokunarak piyano çalarken, Ruhsuz Leydi de onu alkışlamış. Tekrar Bayan Dun’ın yetimhanesinde uyandığında, bunun şimdiye kadar gördüğü en güzel rüya olduğunu düşünmüş. Ama elinde olmadan kendisine sunulan görünürdeki iyi şans nedeniyle suçluluk hissetmiş ve bu yüzden, yeni bakıcılarından Clarimonde’u Bayan Dun’a getirmelerini rica etmiş. Orada neredeyse kız kardeş gibi olmuşlar.

Winifred gelecek yıllarda, Ruhsuz Leydi’nin piyanosunun başında çok şey öğrenmiş. Diğer şeyleriyse her zaman korkunç derecede sabırsız ve soğuk olmasına rağmen Lord Büyücü’den öğrenmiş.

Ancak Winifred, Bayan Dun’ın yetimhanesinden ayrılmaya hazır olduğu gün, Hollowvale’i tekrar rüyasında görmüş ve Ruhsuz Leydi bu sefer saçını kesmek için kullandığı gümüş bıçağı Winifred’a teklif etmiş.

Ruhsuz Leydi, “Eğer yine dünyaya karışacaksan,” demiş, “o zaman bunu yanına alman gerek.”

Winifred, bıçağı büyük bir kararsızlıkla kabul etmiş. Dikkatlice, “Çok tehlikeli görünüyor,” demiş. “Ya bununla birine zarar verirsem?”

Ruhsuz Leydi neşeyle, “Ah, umarım zarar *verirsin!*” demiş. “Tam olarak o sebeple veriyorum.” Winifred’e, gözlerinde şiddetli bir parıltıyla gülümsemiş. “Dünya canavarlarla dolu canım benim. Ne yazık ki onlara her zaman bıçakla zarar verilmiyor ama eğer bıçağa ihtiyacın *olursa*, yanında taşıdığını bildiğim için sevineceğim.”

Winifred ellerini gümüş bıçağa sımsıkı sarmış... ve büyük bir şaşkınlıkla, kendisini *gerçekten* de daha güvende hissettirdiğini fark etmiş.

Winifred periye, "Adımın ne olacağına karar verdim," demiş.

Ruhsuz Leydi merakla, "Ya?" diye sormuş. "Peki, neye karar verdin?"

Winifred derin bir nefes almış. Kararlı şekilde, "Ne annem var ne de babam," demiş. "Ama siz benim akıl hocamsınız ve bunun, aileden daha önemli olduğunu düşünüyorum." Ruhsuz Leydi'ye gülümsemiş. "Winifred Hollowvale olacağım... eğer sizi rahatsız etmezse."

Ruhsuz Leydi her zaman ani ve yoğun duygulara meyilli biriymiş, bu yüzden, gözleri yaşlı şekilde kirli mendilini aramaya başladığında Winifred çok şaşırmamış. Ruhsuz Leydi gözlerindeki yaşları silerken, "Ah, harika!" diye bağırılmış. "Bu adı *son derece* sevdim Winifred Hollowvale."

İşte Winifred Hollowvale tehlikeli gümüş bıçağını böyle kazanmış ve adını böyle öğrenmiş.

Lord Longfell, sadece birkaç saatlik beklemenin ardından, doktorla birlikte yeniden Winnie'nin odasında belirdi. Robert'a kısa bir komutla gitmesini emretti. Doktor, Bay Burrell, kelleşmiş kafasıyla sanki Leydi Longfell'in cenazesindeymiş gibi siyah giysiler içinde saygın ve yaşlı bir adamdı. Belki de iki gün içinde cenazeye *gerçekten* katılacaktı; Winnie, ölüm döşeğindeyken yaşlı kadınla ilgilenen doktorun da aynı kişi olduğunu düşünüyordu.

Bay Burrell, Winnie'nin gözlerini, cildini ve ağzını muayene ettikten sonra otoriter bir tonda, "Hafif bir histeri vakası," dedi. "Travmatik olaylardan sonra kadınlarda sık rastlanan bir durum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca kesin yatak istirahati öneriyorum. Sinirler için biraz afyon ruhu da verilebilir."

Winnie temkinli şekilde, "Belki sadece dinlenmek yeterli olur?" diye sordu. "Ailemizde bir doktor var ve genellikle afyon ruhunu daha ciddi durumlarda kullanıyor."

Bay Burrell, ona öyle bir yüz ifadesiyle baktı ki Winnie yanlış bir şey söylediğini hemen fark etti. "O zaman ailenizi aramalıydınız, Bayan Hall," dedi. "Ben size profesyonel görüşümü sundum."

Winnie, itirazda bulunmamak için yanağının içini ısırды. Doktor fikrini değiştirmeyecekti, en iyisi verilen afyon ruhunu gizlice dökmesiydi.

Lord Longfell, Winnie'ye, "Bay Burrell mükemmel bir doktordur," dedi. "Fikirlerine tamamen güveniyorum. Hem biraz ilaç alırsanız kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Lord Longfell'in görüşü, gerçekten önemli olan tek görüş ol-

duğu için, Winnie kendini korkunç, ilaç gibi kokan bir fincanla karşı karşıya buldu. Üstelik iki adam da içmesini bekleyerek yanında duruyorlardı.

Winnie çayı içerken kendi kendine, *Sonra kusarım*, diye söz verdi. Midesi, yakın zamanda gördüğü eziyetten sonra bu karışımından hiç hoşlanmadı ama ikinci bir doz ilaç almamak için şimdilik her şeyi içinde tutmaya karar verdi.

Bay Burrell kısa süre içinde ayrıldı... ancak Lord Longfell, Winnie'nin başı dönüp ağırlaşan uzuvlarıyla gözleri kapanmaya başlarken yatağının yanında oyalanmaya devam etti.

Uzaklardan, adamın elini tuttuğunu ve muhtemelen rahatlatıcı olduğunu düşünerek okşadığını hissetti. Winnie'nin midesi tekrar kalkabilirdi... ama kısa süre sonra kendini başka bir tavanı izlerken buldu.

Belli belirsiz çılgılık atan yüzler gördüğünü sandı ama her zamankinden daha az açık seçiklerdi. Winnie çarşaflarını hantalca iterek ayağa kalktı. Cadıkorusu Düğümü, elbisesini ve gümüş bel zincirini üzerine geçirirken etrafında sallandı.

Bir şey kapıyı tırmalıyordu.

Oliver kapının diğer tarafında tiz bir inilti sesi çıkarıp tekrar tırmaladı. Winnie kapıyı açtı ama perişan hâldeki kedi yalnızca ona mahzun bir ifadeyle bakarak eşikte oturdu.

Winnie sersemlemiş hâlde, "Odama giremiyorsun," diye mırıldandı. Dili ağzına büyük geliyormuş gibi bir his yaratıyordu. "İçeri girmene izin vermeyen bir şey mi var?"

Oliver sıkıntısını anlatamayarak kalan tek gözüyle ona baktı. Siyah kürkünün kenarları garip şekilde havada süzülüyor gibi sisliydi.

Winnie, *Lord Longfell'in yüzüğü*, diye düşündü. *Oliver'ı ve evin bütün diğer ruhlarını uzak tutuyor.*

"İçeri girmeye çalışma," diye fısıldadı. "O yüzük sana zarar verebilir. Bunun yerine benimle gel."

Winnie merdivenlerden tırabzana sıkı sıkıya tutunarak ve sendeleyerek inerken Oliver ardından sadakatle takip etti. Mer-

divenin yarısına geldiğinde kendini Bay Quincy ve mavi feneriyle burun buruna buldu. Uşak'ın solgun, dar yüz hatlarında sert bir ifade vardı.

Bay Quincy kolunu uzattı. Winnie başı hâlâ dönerken ve kalbi mide bulantısıyla çarparken, normalden daha sıkı şekilde onun koluna girdi.

Bay Quincy, "Cadıkorusu Düğümü sizi şimdiden tüketti," diyerek gözlemine paylaştı. Winnie'yi merdivenlerden indirirken, onun ağırlığını her zamankinden daha fazla destekledi. Oliver ise dikkatlice arkalarından yürüyordu.

Winnie, "Hayır," diye mırıldandı. Adamın yardımıyla bile her basamaktan sonra durmak zorunda kalıyordu. "Yani... evet. Ama bana afyon ruhu verildi. İstemedim. Pek fazla seçeneğim yoktu."

Merdivenin dibine ulaştıklarında aralarına sessizlik çöktü. Bay Quincy onunla birlikte yeşil kumaş kapıya kadar yürüdü ve Winnie, labirenti baştan sona tekrar yürümesi gerektiğini fark edince neredeyse ağlayacaktı. Kapıya bakarak zorla yutkundu.

Bay Quincy gergince, "Sizinle ne yapacağım?" diye mırıldandı. "Durmuyorsunuz. Gitmiyorsunuz. Bunun ne anlamı var, Mürebbiye Hanım?"

Winnie yavaş ama emin adımlarla, gücünden kalanları bir araya getirmeye çalıştı. Kendini devam etmek için ikna etmeye çabaladı. Bitkince, "Cevabı biliyorsunuz," dedi. "Bilmiyormuş gibi davranmayın artık."

Bay Quincy ona dönüp aşağı baktı. Şarap kırmızısı gözleri karanlıkta parladı. "Hiçbir zaman zihninizi okuyabileceğimi zannedecek kadar kibirli olmadım, Bayan Hall," dedi. "En iyi zamanlarınızda bile sinir bozucusunuz."

Winnie, dengesiz dünyasını sabitlemeleri için o kırmızı gözlerle odaklandı. "Birini kurtarmak istiyorum," diye fısıldadı. "Sadece bir kişiyi, Bay Quincy. Hayatım boyunca sadece kendimi kurtarmaya çalıştım ve yoruludum. Ruhsuz Leydi'yi kurtarabilsem bile, en azından Efendi Robert'ı kurtaracağım. Yoksa

Cadıkorusu Düğümü ya beni ya Lord Longfell'i ya da Leydi Mourningwood'u alıp götürecektir."

Bay Quincy'nin parmakları onun koluna sıkıca kenetlendi, Winnie adama buruk bir gülümsemeyle baktı. "Tam olarak ne demek istediğimi biliyorsunuz," dedi. "Bunca zamandır Sarah Baker'ı kurtarmaya çalışıyorsunuz ama onu bile başaramıyorsunuz. İkimiz de imkânsıza karşı mücadele ediyoruz, çünkü... yapacak başka ne var ki? Birini kurtarmaya karar verdikten sonra çaresizliği kabul edemem, Bay Quincy. Bu beni mahveder."

Uşak yanıt vermedi. Ancak dişlerini sıkı, kırmızı gözlerini onun gözlerinden kaçırdı.

Winnie kapıya geri dönüp derin bir nefes aldı. "Görünüşe göre tekrar başlamamız gerekiyor. En azından her seferinde daha hızlı ilerliyoruz." Şu anda bacağına yaslanan Oliver'a göz attı. "Ve Ollie yine yanımda. Güven veriyor."

Winnie girişteki yeşil kumaşı kenara iterken kedi cevap olarak yanağını onun bacağına sürttü.

Piyano sesi yön bulmalarına yardımcı olmadığından ilerlemeleri daha da belirsizdi. Dünya sanki kayıyormuş gibi olduğunda ve hayali hisler ona musallat olduğunda Winnie birkaç kez durmak zorunda kaldı. Lord Longfell'in elinin kendi elinin üzerinde bıraktığı o korkunç sıcaklık, avucunu durmaksızın ovmasına sebep oldu ve dengesini koruyabilmek için bunun üzerine ne fazla düşünmemesi gerektiğini fark etti.

Winnie, *Afyon ruhu beni Düğüm'ün içinde normalden daha uzun süre tutacak*, diye düşündü. *Bunu istememiş olsam da durumdan elimden geldiğince faydalanmalıyım.*

Yürürken evin nefesi ensesini gıdıkladı ve şimdi, Lord Longfell'in eli onun elindeyken, Winnie bunun *adamın* nefesi olduğunu düşündü; teninde fazlasıyla sıcak bir his bırakıyordu. Bu düşünce, çılgık atan hayaletlerden bile daha fazla ürpermesine sebep oldu.

Zaman, afyon ruhu etkisini gösterirken zihninde tuhaf şekilde büküldü. Bay Quincy onları yeniden çatı katındaki yatak oda-

sına getirmeyi başarana kadar öyle uzun zaman geçmişti ki, ama belki de sadece gözünü kırpacak kadardı. Dul Leydi'nin ıstırap içindeki portresi hâlâ sessizce çığlık atarak yukarıdan bakarken, onlar da yatak odasında boş pencerenin ötesindeki koridoru inceliyorlardı.

Bay Quincy'nin mavi feneri ağaçları aydınlattı. Uzun, koyu renkli ve kıvrımlı ağaçlar, sıkışık koridorun içinde büyüyorlardı. Biri koca bir ormanı yerinden söküp malikâneye zorla yerleştirmiş, sonuçlarını umursamamış gibiydi. Soluk ay ışığı önlerindeki her şeyi aydınlatıyordu, yine de tavan hâlâ gökyüzünü örtüyordu. Duvarları aynalar kaplıyordu ve hepsi dalgalanan siyah kumaşlarla örtülüydü.

Oliver koridora doğru tısladı. Tüyleri diken diken oldu, sarı gözü kısıldı.

Winnie yorgun bir sesle, "Buradan mı gideceğiz?" diye sordu.

Bay Quincy, "Başka bir yol yok," diye yanıtladı. "Farklı bir yoldan gelmiş olsak bile, burası Cadıkorusu Düğümü'nün merkezi. Mourningwood'un kendisi ve perilerinin hepsi buraya hapsolmuş durumda."

Winnie yavaşça başıyla onayladı. "O aynaların bizim için iyi bir anlama geldiğini sanmıyorum," diye mırıldandı. "Her zaman yerlerinde olup olmadıklarını biliyor musunuz?"

Bay Quincy sertçe, "Hep aynı yerdelerdi," dedi. "Ama genellikle örtülü olmazlar. Buradan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyorum." Elini uzattı. "Bana tutunun ve sakın bırakmayın. Gözlerinizi kapalı tutun ve ne duyarsanız duyun aldırış etmeyin."

Winnie yavaşça onun elini tuttu. Adamın dokunuşu serindi ve Lord Longfell'in mide bulandırıcı sıcaklığının aksine, güven vericiydi.

"Neler duyabilirim?" diye sordu. "Kendimi ona göre hazırlamak isterim."

Bay Quincy onunla göz göze geldi. "En ufak bir fikrim yok, Bayan Hall," diye yanıtladı. "Bunu bana söylemeyi reddediyorsunuz."

Bu yanıt karşısında Winnie'nin bedeninden, içgüdüsel ve uzun bir ürperti geçti. "En büyük korkum," diye fısıldadı.

Bay Quincy uzun bir süre onu izledi. Bu sefer geri dönüp dönmeyeceğini sormadı. Winnie, bunun sebebinin adamın aynı soruyu sormaktan bıkmış olması mı, yoksa kendisine duyduğundan daha fazla güven duyması mı olduğunu merak etti.

Ama her halükârda, Uşak öyle bir teslimiyetle –sanki ne söylerse söylesin, onun ileri gitmeye devam edeceğine dair öyle mutlak bir inançla– ona bakıyordu ki Winnie bu düşünceden güç aldığını hissetti.

Esasen hissettiğinden daha cesur şekilde, "Sizi bırakmayacağım," dedi. "Yolu gösterin, Bay Quincy."

Uşak onu boş pencereden, ötesindeki ormanlık koridora çekti. Winnie eşiği geçerken gözlerini kapattı, damarlarındaki afyon ruhunun zehirli, sürükleyici hissine tutundu. İlaç, kaygısının keskinliğini köreltmmişti ama aynı zamanda korkunç bir şeyin görüşünün dışında durduğuna dair huzursuz hissini de artırmıştı.

Bay Quincy onları yavaşça ağaçların arasından geçirirken, ayaklarının altında ölü yapraklar hışırdadı. Winnie'nin kalp atışları fazla hızlıydı, zihninde birazdan duyabileceklerinin korkunç olasılıkları dönüp duruyordu.

Ama *hissettiği* ilk şey, yanağını tutkulu şekilde okşayan bir parmağın dokunuşuydu.

Winnie boğuk bir solukla yerinde kaldı. Bay Quincy sendeledi ama onun elini demir gibi bir kavrayışla tutuyordu ve bırakmadı.

Adam alçak bir sesle, "Hareket etmeye devam edin," diye öğüt verdi. "Her neyse, geçip gidecek."

Lord Longfell'in sesi, "*Burada olman ne büyük bir nimet Winifred,*" diye iç çekti. Evin sıcak nefesi Winnie'nin teninde gezindi, üzerinde rahatsız edici bir ürperti bıraktı. "*Bu sefil evimde en azından güzel bir şey var.*"

Winnie dehşetle, "Hayır," diye fısıldadı. "Gerçek bir şey duyuyorum. Dışarıdan geliyor, yatağımın olduğu yerden."

Bay Quincy sertçe, "Yine de hareket etmeye devam edin," diye çıkıştı. "Burada oyalanamayız--"

Sesi aniden kesildi, Winnie gözlerini açtı.

Siyah kumaş, aynalardan birinin üzerinden kayıp düşmüştü. Bay Quincy'nin kırmızı bakışları yansıma takılmıştı; şimdi, orada gördüğü şeye bakakalmış hâlde, gözlerini ayıramıyordu.

Winnie önce adamın kendi göremediği bir şeyi gördüğünü sandı; çünkü aynadaki yansıma Bay Quincy *idi*. Ama diğer Bay Quincy, Winnie'nin daha önce hiç görmediği bir gülücükle bakıyordu; adamın dudaklarına ait olmayan, iç ürpertici bir ifadeyle. Eldivenleri kaybolmuştu; solgun parmakları artık kırmızıya bulanmıştı. Kızıl ceketinin her yeri kana bulanmış, koyu ve çirkin bir kahverengiye dönmüştü. Tanıdık, siyah bir dikenli taç, alından yükselerek iskelet parmaklar gibi gökyüzüne uzanıyordu.

Evin nefesi Winnie'nin omzunun yanından süzülürken, havaya baskın bir bakır kokusu karıştı.

Aynadaki korkunç yaratık camın içinden Bay Quincy'ye uzandı. Uzun parmaklarını adamın ön koluna kenetlerken, yaprakların üzerine kan damladı.

Bay Quincy boğuk bir çığlıkla geriye sendeledi, Winnie'nin elini bıraktı. Ama yansıma adamı ileri çekti, camın yarıma kadar sürükleyerek ötesinde ne varsa oraya götürmeye çalıştı.

Winnie, görüntüye doğru atılarak parmaklarını Bay Quincy'den ayırmaya çalıştı. Dokunduğu anda yansıma adamı *gerçekten* serbest bıraktı ama Winnie kısa süre sonra kendini yere fırlatılmış hâlde buldu. Baş, kıvrılmış siyah bir ağaç köküne çarptı, gözlerinin önünde yıldızlar çaktı.

Fener yere düşüp söndü. Karanlık her yeri doldururken, Lord Longfell'in parmakları Winnie'nin saçlarının üzerinde gezindi ve saçlarını sevgiyle okşadı.

Winnie elleri üstünde beceriksizce geriye doğru kaçmaya çalıştı, çürümüş yapraklarda kayarak kaçma içgüdüsüyle, saçlarını çekiştirme dürtüsü arasında sıkıştı.

Ardından hafif adımlar hışırdadı, Bay Quincy'nin yansıması

her zamanki sakın zarafetiyle Winnie'ye doğru ilerledi. Gözleri ani karanlığa alışmaya çalışırken, adamın silüetini zar zor seçebiliyordu.

Soğuk bir keyifle, "Sizinle ne yapacağım, Mürebbiye Hanım?" diye sordu. Sesi, karanlığın içinde süzülerek hemen kadının üstünde yankılandı.

Winnie gergin bir sesle, "Hiçbir şey yapmayacaksın," dedi. "Gerçek değilsin."

Alayla, "Öyle olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu. "Ama bütün bu zaman boyunca yanında yürüdüm."

Yüksek, korkunç bir miyavlama karanlığı vardı. Oliver, Winnie'nin yanından hızla geçerek yansımaya çarptı. İki figür kıvranarak yere yuvarlandı, Bay Quincy'nin sesi karanlık bir öfkeyle fısıldadı.

Lord Longfell, "Nihayetinde kabul etmem gerek," diye iç çekti. "Yalnızlığımı." Sıcak nefesi yanağında hayalet gibi gezindiğinde Winnie soluksuz bir iniltiyle kıvrılarak yüzünü saklamaya çalıştı. "O yalnızlığı sen de anlıyormuşsun gibi hissediyorum. Bazen gözlerinde görüyorum."

Bay Quincy'nin silüeti Oliver'la birkaç saniye daha boğuştu ve sonra ayağa kalktı, canavar gibi kediyi aynalardan birine doğru savurdu. Oliver bir kez daha miyavladı ama bu sefer sesi sanki çok uzaktan, aynanın camı tarafından bastırılmış gibi geliyordu. Pençeleri bariyeri deli gibi tırmalarken çıkardığı ses Winnie'nin içinin ürpermesine neden oldu.

Bay Quincy'nin gölgesi Winnie'ye doğru süzüldü. Kanlı parmakları saçlarını sertçe kavrayarak onu yeniden ayağa kaldırdı. Winnie tökezledi, yüzüne üflenene sıcak nefesi ve saç derisindeki keskin acıyı görmezden gelmeye çalışarak gümüş bıçağını bulmak için el yordamıyla arandı.

Bay Quincy'nin sesi kulağına fısıldadı, "Sen tam bir baş belasıydın," dedi ama kediyle olan mücadelesinden dolayı hafifçe nefes nefese kalmıştı. "Evimi istila eden sayısız böcekten birisin. Bu diyarı alacağım, bu benim doğuştan hakkım. Burayı kan ve

demirle yöneteceğim ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Lord Longfell sevgiyle, “*Sana bir yuva verebilirim,*” diye mırıldandı. “*Seni güvende tutabilirim. Benim olabilirsin, Winifred.*”

Winnie korkuyla çığlık atarak körlemesine saldırdı, bıçağını yansımanın göğsüne sapladı. Bıçak, sapına kadar kolayca içeri girdi. Ama diğer Bay Quincy ne irkildi ne de karanlıkta acıyla inledi. Vahşi darbesinin sağladığı tek şey, elinde hissettiği rahatsız edici sıcaklıktı.

Yansıma güldü, Winnie’nin bileğini kavrayarak parmaklarını bıçağın sapından ayırdı. Oliver hapsoldüğü camın ardında daha da hiddetle tırmalıyor, kafese kapatılmış öfkesiyle feryat ediyordu.

Bay Quincy’nin yansıması alayla, “Ben ölemiyorum,” diye hatırlattı. “Vücudumu parçalara mı ayıracaksın? Daha önce denendi.”

Winnie umutsuzca gülerek başını tuttu. Vücudu yatağında kurşun gibi ağırlaşmış hareket mi edemiyor, yoksa diğer Bay Quincy’nin tutuşunda mı çarpınıyor, aniden ayırt edemez oldu. Her şey korkunç bir bulanıklık içindeydi. Ama birden, bu koridordaki hayaletlerin kendisine hiçbir şey göstermeyeceğini anladı. En büyük korkusu hâlihazırda gerçekleşmişti, hatta onu odasında çaresiz ve yalnız hâlde köşeye sıkıştırmıştı.

Kısık sesle, “Bu sizin korkunuz, Bay Quincy!” diye bağırdı. “Bununla sizin yerinize savaşmam! Siz her şeyden sonra iyileşebilirsiniz, tabii yarayı *kendiniz* açmadığınız sürece!”

Yansıma Winnie’nin boğazını kavrayarak onu arkasındaki ağaca savurdu. Şarap kırmızısı gözler onu yerine mıhlarken, sivri ağaç kabuğu elbisesinin arkasına battı. Uşak, “Benden korkuyorsun,” diye fısıldadı. “Sesinde duyabiliyorum.”

Winnie hırıltılı bir nefes aldı. Kısık sesle çaresizce, “Sizden korkmuyorum, Bay Quincy,” diye fısıldadı. “Lord Longfell’den korkuyorum. Gözlerimi, dudaklarımı ve saçlarımı; sahip olabilecekleri şeyler olduğunu düşünen adamlardan korkuyorum. Sizin gözlerimin rengini *bildiğinizi* bile sanmıyorum.”

Bay Quincy'nin kırmızı gözleri parladı, yansıması ona daha da yaklaştı. Dudakları hafifçe Winnie'nin kulağına dokundu. Yumuşak bir sesle onu, "Gözlerin mavi," diyerek düzeltti. "Ve istersem sana sahip olabilirim. Arzuladığım her şey benim olabilir... yeter ki uzanıp alayım."

Winnie donakaldı ve kısa süreliğine, yatak odasında bedenini saran kurşun gibi ağırlıkla, yansımanın tutuşundaki titremesi arasında hiçbir fark kalmadı.

Havadaki bakır kokusu aniden keskinleşti, boğucu ve iğrenç hâle geldi; Winnie'nin gümüş bıçağından süzülen kan dehşet verici, kokuşmuş bir büyüyle alev aldı. Yansıma sendeledi, boğuk bir hırıltıyla onu serbest bıraktı. Winnie tekrar yere düştü, nefes nefese kalmış hâlde başka bir siluetin yaklaştığını gördü.

Bay Quincy'nin sesi gergin şekilde, "*Fazlasıyla... yeterli*," dedi. Winnie gelenin gerçek Bay Quincy olduğundan emindi ama adamın sesindeki dehşet ve ıstırap, yansımanın asla anlayamayacağı türdendi.

Yansıma bir daha konuşmadı. Winnie, karanlıkta ondan geriye kalanları göremedi... fakat havada asılı kalan pis kokuya bakılırsa, görmenin midesine iyi gelmeyeceğini tahmin ediyordu.

Gerçek Bay Quincy, yansımasının cesedinden Winnie'nin gümüş bıçağını aldı, hızla yakındaki bir aynaya sapladı. Cam paramparça oldu ve birdenbire Oliver yeniden yanlarına geldi, burnunu sevgiyle Winnie'nin eline sürttü. Winnie artık hareket edemeyecek hâldeydi ama bir şekilde kendini titreyen parmaklarıyla kediye okşayıp kulaklarının arkasını kaşırken buldu.

Bay Quincy kırık aynadan geriye sendeledi. Kendisine enerji veren o kısa öfke patlaması yok oldu, omuzları çöktü. Bir elini yüzüne bastırdı, kesik kesik nefes aldı.

Tekrar gücünü toplaması biraz zaman aldı. Sonunda Winnie'ye döndü, yumuşak bir hışırtıyla yanında diz çökerek ona bıçağını uzattı. Nedense, tam olarak göremese de Bay Quincy'nin de titrediğini hissetti.

Bay Quincy, "Bıçağınız burada, Bayan Hall," dedi. Adamdan

şimdiye kadar duyduğu en nazik ve en kaygılı sestti. “Sanırım geri almak istersiniz.”

Winnie yavaşça, sessizce başını yukarı aşağı salladı. Bay Quincy onun tamamen kör olduğunu düşünmüş olmalıydı, çünkü bıçağının kabzasını boşa kalan eline bastırdı. Kısa süre sonra elini sanki yanmış gibi hızla geri çekti.

O tuhaf derecede sakın sesiyle, “Hemen gitmemiz gerek,” dedi. “Ama... izniniz olmadan size dokunmayacağım, Bayan Hall. Öyle bir durum söz konusu olamaz.”

Winnie bir kez daha güçlü bir nefes aldı. Oliver elini yalarken Winnie felç olmuş bedenini görmezden geldi.

“O sizden bir parçaydı,” diye fısıldadı. “Korktuğunuz parça.” Bıçağının kabzasını daha sıkı kavradı, oysa bunun Bay Quincy’ye karşı faydasız olacağını yeni hatırlamıştı. “Gerçeği söyledi... değil mi? Benden ne istiyorsunuz, Bay Quincy?”

Bay Quincy sessizliğe gömüldü, ona bakamadı. Bir an Winnie’nin duyduğu tek şey evin sıcak nefesi oldu. Ama Lord Longfell’in parmaklarını, malikânenin diğer tarafında saçlarının arasında hissetti.

Bay Quincy boğuk bir sesle, “Şarkılarımı parmaklarınız kanayana kadar çalmanızı isterdim,” diye itiraf etti. “Sadece tutkuyla çaldığınızı duymak için yeni besteler yapardım. Dayanamıyorum Mürebbiye Hanım, benim müziğimi benden daha çok sevmeye nasıl cüret edersiniz?”

Sözler, Winnie’nin sırtında beklenmedik, karıncalanan bir ürpertiye sebep oldu. Bu hoş tepki nefesini kesti, zihnini bulanıklaştırdı. Bay Quincy’nin sesinde, daha önce başka erkeklerden de duyduğu korkunç bir sahiplenme belirtisi vardı ama bununla birlikte öyle bir belirsizlik, öyle bir korku da vardı ki Winnie adamın bu duyguyla hareket etmeyeceğini biliyordu. Şu anda bile ona dokunmaktan korkuyordu.

Winnie, aralarındaki mesafe –bariz şekilde kendi kendini bilinçli şekilde geri çekmesi– duyduğu bu gerçeği korkutucu olmaktan çok hoş bir hâle getiriyor, diye düşündü.

Winnie başını Bay Quincy'ye doğru çevirdi, onu zar zor görabiliyordu. Zorlukla, "Size teşekkür etmem gerek," dedi. "Bir şeyi fark etmeme yardımcı oldunuz." Oliver'ın başındaki elini kaldırıp ona uzattı. "Sizden *hâlâ* korkmuyorum, hatta arzu edilmekten bile korkmuyorum. Ben sadece reddetmeye cesaret ettiğimde... arzunun dönüşeceği şeyden korkuyorum."

Bay Quincy'nin eli, Winnie'nin elini tuttu ama o kadar dikkatli ve ölçülüydü ki, Winnie'nin yatak odasından gelen uyuşmuş ve korkulu düşüncelerin arasında küçük bir güven kıvılcımı yandı. Bay Quincy, Winnie'yi ayağa kaldırdı.

Adam sertçe, "Bu kadar şeyden sonra," diye mırıldandı, "en büyük korkunuz bana hiçbir fayda sağlamadı. Size başka şekillerde zarar verebilsem bile, kendimi böyle bir şey yapmaya asla zorlayamam."

Winnie'nin bacakları onun peşinden sendeleyerek giderken titredi. Bay Quincy duraksadı; Winnie adamın kendisine daha fazla yardım etmeyi düşündüğünü biliyordu ama Uşak *hâlâ* onun elinden daha fazlasına dokunamayacak kadar sarsılmış hâldeydi.

Winnie boğuk bir sesle, "Yardımcı olursanız çok memnun olurum, Bay Quincy," diyerek güvence verdi. "İyi... değilim." Tüm çabasına rağmen, sesine bir parça korku sızdı. "Aslında, ölmenin yolunu bulup bir şekilde uyanabilsem diye düşünüyorum. Yansımanızın beni öldürmesine izin verirdim ama hem siz hem Oliver adına endişelendim."

Bay Quincy birden durdu, eli kararsızca onun omzunun üzerinde havada asılı kaldı. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Cadıkorusu Düğümü'nden çok uzakta, Lord Longfell'in dudakları o taş gibi donmuş hâlde karşıya bakarken hafifçe Winnie'nin alnına dokundu. Gerçeği sesli söyleme fikri bedeninin mantıksız bir utançla ürpermesine sebep oldu.

Bay Quincy sesinde yeni bir keskinlikle, "Ne demek istiyorsunuz?" diye tekrarladı. Kırmızı gözleri Winnie'ye doğru bakarken tekrar parladı.

Winnie ona bakmaya cesaret edemedi, sadece silüetini görebiliyordu. Sessizce, "O adam yatak odamda," dedi. "Ve ben afyon ruhuyla uyuşturulmuş durumdayım. Onu odamdan çıkaramıyorum."

Bay Quincy'nin eli Winnie'nin elinin etrafında sıkıca kapandı.

Sertçe, "Daha önce bahsetmeniz gerekirdi," dedi. Bedeni nadir görülen, soğuk bir öfkeyle kasılmaya başlamıştı.

Winnie yavaşça başını iki yana salladı. "Lord Longfell'in yüzü kendisini koruyor," dedi. "Malikânenin hayaletleri ona ulaşamıyor ve büyüsü Oliver'ı kendinden uzak tutuyor. Siz de ona zarar verebilseydiniz daha önce çoktan bir şeyler yapmış olurdunuz."

Uşak tehditkâr bir sesle, "Farklı *pek çok* beceriye sahibim, Bayan Hall," dedi. "Yüzyıllardır hiçbir canlıya zarar veremedim ve çoğunlukla da sorun yaşamadan idare ettim." Winnie'nin elini dikkatlice koluna bastırdı, daha hızlı hareket edebilmesi için ona destek oldu. "Bıçağınızı yerine koyun. Sizi buradan daha güvenli bir yere bırakmam gerek."

Bay Quincy, Winnie'yi ağaçların derinliklerine doğru yönlendirirken Cadıkorusu Düğümü'nün merkezindeki ormanlık koridorlar yavaşça açılmaya başladı. Winnie uzakta sıkışıp kalmış duvarların farkında olmaya devam etse de kıvrımlı siyah kökler ve çürümüş yapraklar, kireçtaşı zemini artık tamamen ele geçirmişti.

Winnie, Bay Quincy'nin koluna yaslanarak, "Daha güvenli bir yere gittiğimizi söylemişsiniz," diye mırıldandı. Sesine sızan şüpheyi engelleyemediğini fark etti.

Bay Quincy, "Öyle dedim," diye mırıldandı. "Ve ben yalan söylemem, Bayan Hall. Biliyorsunuz."

Winnie o sırada yakındaki suyun hafifçe şırıldayan sesini fark etti. Oliver'ın kulakları dikildi ve önden giderek durumu araştırmaya başladı.

Orman zemini yukarı doğru eğim kazandı ve özellikle de Winnie'nin afyon ruhuyla uyuşmuş hâli göz önüne alındığında, yol daha da zorlu hâle geldi. Bay Quincy onun için yavaşladı ama Winnie hâlâ Lord Longfell'in fazlasıyla sıcak elini ve evin ensesindeki nefesini hissedebiliyordu. Buna rağmen adımlarını hızlandırdı, adamın çabalarına rağmen tepeye doğru sendeleyerek ilerledi.

Tepeyi aştıklarında aşağıda garip, parıltılı bir su şeridi göründü. Manzara o kadar çarpıcıydı ki Winnie bir anda durup aşağı doğru bakakaldı.

Besbelli bir nehirdi ama suyun üzerindeki yansımada sonsuz

sayıda parlak yıldız vardı, hepsi karanlıkta ışıldıyordu. Sanki tavanın ötesinde, gökyüzünde asılı durması gereken yıldızların hepsi yere inmiş ve ışıkları önlerindeki dereye dökülmüştü.

O suyun ötesindeyse, ölmekte olan ormanın ortasına gizlenmiş şok edici bir yeşillik tufanı vardı. Ağaçlarda beyaz çiçekler açmıştı; taze kokuları esintiye karışarak, Mourningwood'un geri kalanına musallat olan bayat ve kokuşmuş havaya karşı sarhoş edici bir tezat oluşturunuyordu.

Bir söğüt ağacı diğer ağaçların üzerinde yay çizerek yıldızlı nehre doğru eğiliyordu. Uzun dalları bu ışıktan içiyormuş gibi suyun üzerine sarkmıştı.

Winnie periler diyarında güzel pek çok şey görmüştü ama bu söğüt ağacının fazlasıyla büyüleyici bir tarafı vardı. Artık Bay Quincy'nin güvenlik vaatlerine içgüdüsel şekilde inanıyordu. Winnie eğer o dalların altına saklanmayı başarabilirse, Lord Longfell'in dokunuşunun bile önemsiz hâle geleceğini düşündü.

Winnie ağaca bakarken Bay Quincy koyu kırmızı ceketini çıkarmak için onun kolunu dikkatlice bıraktı ve ceketini çıkarıp koluna astı. Ceket olmadan birdenbire çok daha sakın ve zararsız göründü, sadece tertemiz beyaz gömleği ve sade siyah yeleğiyle kalmıştı.

Dar yüzünde ciddi bir ifadeyle Winnie'ye ceketini uzattı.

Yumuşak bir sesle, "Eğer ceketimi giyip o ağacın altında otursanız," dedi, "buradaki hiçbir şey size zarar vermeye cesaret edemez. Size söz veriyorum, Bayan Hall."

Winnie kararsızca koyu kırmızı cekete baktı. "Bu bir hediye oluyor o zaman değil mi?" diye mırıldandı. "Bunun için size ne borçlu olacağım, Bay Quincy?"

Bay Quincy yeni ve alışılmadık bir nezaketle, "Hediye değil," diyerek onu temin etti. Sakin ve dengeli bakışlarla baktı. "Ceketimi size ödünç veriyorum. Döndüğümde geri vermeniz gerek."

Winnie midesinde garip bir boşluk hissiyle, çok yavaş şekilde ceketini aldı. Ceketini göğsüne bastırarak, "O hâlde gidiyorsunuz," dedi. "Tabii ki gidiyorsunuz. Saçma bir soru oldu, değil mi?"

Bay Quincy tekrar, "Geri döneceğim," diyerek güvence verdi.

“Sizi burada öylece bırakmıyorum, Bayan Hall. Daha önce hiç kimsenin buraya adım atmasma müsaade etmedim. Ama özellikle sizin burada kalmanız uygun olur.”

Winnie onun gözlerindeki garip yeni bakışın üzüntü olduğunu anladı. Bay Quincy, nehre bakarken korkunç derecede kasvetli ve melankolik hâle gelmişti.

Winnie, adamın ceketini kollarına daha sıkı sardı. Ceket, yoğun bir kan ve defne meyvesi parfümü kokusuyla doluydu; içini bu kadar rahatlatmaması gerekirdi ama yine de rahatlatmıştı. Kumaşı sıkıca kavrayan parmaklarını çok yavaş şekilde gevşetip ceketini omuzlarına çekti. Ceket büyük geliyordu ama rahatsız edici değildi. Ve Bay Quincy’nin genellikle soğuk bir dokunuşa sahip olduğunu bilmesine rağmen, ceketini onu sıcak tutuyordu.

Bay Quincy, “Ceketini giyerek suyun karşısına geçin,” dedi. “Maalesef büyülü hayvanınız size eşlik edemez. Nehrin bu tarafında kalmasını söylemeniz gerek, yoksa tehlikeyle karşı karşıya kalabilir.”

Winnie, ayaklarının dibinde gururlu bir nöbetçi gibi oturan Oliver’a göz attı. Eğilip kulaklarını kaşdı ve kedi de yumuşak bir mırıltıyla eline doğru yaslandı.

“Beni burada bekler misin, Ollie?” diye fısıldadı. “Sana söz veriyorum geri döneceğim.”

Kedi başını yana eğerek Winnie’ye baktı, bu durumdan memnun olmadığı çok açıktı. Ama çok yavaş şekilde, çenesini patilelerinin üzerine koyarak gözlerini aşağıdaki ağaca dikti.

Bay Quincy, “Bekleyin beni, Bayan Hall,” dedi. “Uzun sürmeyecek.”

Winnie’nin adamın yanından ayrılması, itiraf etmek istediğinden daha fazla güç gerektirdi. Ama koyu kırmızı ceketini omuzlarına daha sıkı sardı ve kendini aşağı inmeye zorladı.

Nehre dikkatli şekilde adım attığında, suyun başta göründüğünden daha sığ olduğunu fark etti. En derin yerde bile ayak bileklerine zar zor ulaşıyordu. Sudan geçen yıldızlar baş döndürücü şekilde tenine dokundu, ardında soğuk ürpertiler bıraktı

ve Winnie aniden, başta göründükleri kadar masum olmadıkları izlenimine kapıldı. Bay Quincy'nin ceketinden gelen kan kokusu aniden daha da yoğunlaştı ama sudaki ışıklar çok geçmeden umursamazca akıp gittiler.

Winnie sudan çıkıp yemyeşil çimenlerin üzerine adım attı. Başını kaldırıp tepeye bakmaktan kendini alamadı, Bay Quincy'nin gölgesini aradı ama onun silueti çoktan kaybolmuştu. Onun yerine, Oliver'ın sarı tek gözünün karanlıkta kendisine bakarak parladığını gördü.

Önünde söğüt ağacının uzun dalları sallanıyordu; buradayken evin nefesi daha uzak ve daha az boğucuydu. Ağaç o kadar narin görünüyordu ki Winnie neredeyse dokunmaya kıyamadı. Ama Bay Quincy, bu ağacın altında oturması gerektiğini açıkça söylemişti, bu yüzden dalların arasından dikkatlice süzülerek sırtını ağacın gövdesine dayadı, köklerinin arasına yerleşti.

Söğüt ağacının dalları arasındayken, Cadıkorusu Düğümü'nün geri kalanı daha önemsiz ve daha az zorlayıcı hâle geldi. Ve Lord Longfell'in parmakları saçlarının arasından bir kez daha geçtiğinde, Winnie artık umursamadığını fark etti. O adamın varlığı, uzak ve önemsiz bir rüyadan ibaretti.

Burada, gizli ve güvenli bir dünyada tamamen saklanmış hâldeydi. Hoş, sıcak ve bulanık bir his etrafını sarıp sarmaladı ve Winnie yavaşça ne olduğunu fark etti.

Burada sevgi vardı. Yumuşak, tatlı ve alçak gönüllü bir sevgi. Ama Winnie'ye ait değildi. Daha çok, omuzlarında taşıdığı ceke- te odaklanmıştı.

Winnie başını ağaca yaslayarak gözlerini kapattı. Sevgi kendisine ait olmasa da varlığını derinden hissetti. Bu duygunun benzerini en son ne zaman yaşadığını hatırlayamadı; en yaklaştığı an, Oliver'ın yumuşak burnunun avcuna dokunuşu ve cildine karşı mırıltıydı. Bu hissin, Clarimonde'un kendisine verdiği defne meyvesi parfümünün kokusunu her duyduğunda içinde beliren sızıya benzediğini düşündü.

O durgunlukta, Lord Longfell'in mide bulandırıcı sıcaklığını

ve titreyen nefesini yeniden hissetti. Ama başka bir şey daha vardı: kış bahçesinden yükselen bir piyano mırıltısı.

Piyanodaki parmaklar Bay Quincy'nin parmaklarıydı. Öyle olduğunu ruhunun derinliklerinde, tıpkı onun ayak seslerini ya da fısıltısını tanıyacağı gibi kesin şekilde biliyordu. O büyüleyici süsleme ezgilerini ya da başıboş gezinen melodileri kimse onun gibi çalamazdı.

Şarkı yeni bir parçaydı, uğursuz ve ürpertici bir ninni idi. Notaları havada kıvrılıp yankılanıyor, hafifçe tehditkâr bir niyet taşıyordu. Ama Winnie yine de duyunca gülümsedi.

Lord Longfell müziği duyunca donakaldı. Nefesi kesildi, nabızı panikle hızlandı. Korkusu, yavaşça ilerleyen her notayla artıyordu ama Winnie'nin endişeli gerginliği de hafifliyordu. Winnie'nin dikkati yavaşça yanındaki adamdan uzaklaştı, hafızasına kazıyabilmek için melodinin iniş çıkışlarına odaklandı.

Şarkı sonunda yeniden sessizliğe karıştı. Lord Longfell nefesini tuttu, titreyerek müziğin yeniden başlayıp başlamayacağını görmek için bekledi.

Sonra merdivenlerde yumuşak ayak sesleri duyuldu.

Malikânenin içinde rüzgâr yükseldi; duvarlardan uzun, yavaş bir gıcırtı geldi. Winnie'nin odasının çevresinde kara fısıltılar yükseldi, öteki dünyaya ait bir öfkeyle homurdandılar.

Winnie, gerçekten öfkeliymiş, diye geçirdi içinden. Bay Quincy'nin öfkesi elle tutulur, boğucu bir şeydi; yatak odasının çevresini sıkıca sarmıştı.

Lord Longfell aniden ayağa kalktı.

Boğuk bir sesle, "Her ne cehennemsen," dedi, "Bayan Hall'u sana bırakmayacağım. O sana ait değil canavar." Lord Longfell'in sesi kararsızca titredi, Winnie yeniden gülümsedi.

Vitray pencereler hafifçe titredi. Fısıltılar yükseldi. Ve hemen ardından yüksek bir vurma sesi duyuldu, tıpkı Winnie'nin Dul Leydi'nin çatı katındaki yatak odasındayken duyduğu gibi. Bay Quincy kendi amaçları doğrultusunda yeniden kullanmış oldu, diye geçirdi içinden. Adamın becerikliliğine yine hayran kaldı.

Lord Longfell, "Defol hayalet!" diye emretti. Ama sesi artık tiz ve cılızdı, Winnie'ye karşı sıklıkla kullandığı o kendinden emin ve küçümseyici tondan çok uzaktı.

Fısıltılar arasından, tanıdık ve çatlak bir ses yükseldi.

Dul Leydi, "Robert!" diye haykırdı. "Benim hain oğlum!"

Lord Longfell şok ve dehşet içinde sessizliğe gömüldü, sonra da aniden yatak odasından kaçtı, el yordamıyla demir kapı kolunu bulmaya çalışırken hıçkırarak ağlıyordu. Sendeleyerek koridora çıktı, acele içindeki ayak sesleri giderek uzaklaştı.

Fısıltılar da adamla birlikte yavaşça çekildi. Winnie'nin içi rahatladı, bedeni gevşedi.

Yatak odasında yeni ayak sesleri yankılandı; yumuşak, hafif ve kararlı adımlarla yürüyen birinin adım sesleriydi. Winnie gözlerini açamasa da gelenin Bay Quincy olduğunu biliyordu; kan ve defne meyvesi kokusu artık her yerdeydi, odasının havasında süzülerek onun omuzlarının etrafına dolanıyordu.

Bay Quincy giden adamın ardından, sesinde nefret dolu bir vaatle, "Kaçabildiğin kadar kaç," diye fısıldadı. "Bir gün, kardeşimin yüzüğünü bir kenara koyacaksın... işte o zaman, sana bunca zamandır gerçekten korktuğun şeyi göstereceğim."

Uşak, şöminesinin üzerindeki rafa doğru ilerledi ve Winnie bir şeyin şöminenin üzerine bırakıldığını duydu. Sonra Winnie'nin yatağının yanına yürüyüp durdu ama yine de ona dokunmadı.

Bay Quincy, "Söylemek istediğim şeyleri biraz daha vurgulayacağım galiba," dedi. "Sabırlı olun, Mürebbiye Hanım. O herif tatmin olacağım kadar ağladığında geri döneceğim."

Bay Quincy bu sefer ayrılırken hiç ses çıkarmadı. Ama Winnie fısıltıların son kırıntısı da kaybolup kan kokusu yavaşça solar-ken onun gitmiş olduğunu anladı.

Winnie uzun süre boyunca düşüncelerden uzak, başını söğüt ağacına yaslamış hâlde durdu. Ancak nihayetinde, Bay Quincy'nin gölgesini söğüt dallarının üzerinde fark etti.

Uşak yaprakları dikkatli bir saygıyla araladı. Yüzündeki ince hatlarda gaddarca bir memnuniyet vardı ama şimdiden, bu duygunun sert kenarları söğüdün dokunuşuyla yumuşamaya başlamıştı ve Winnie, şu anda etraflarını saran sevgiye karşı onun da bağışıklığı olmadığını anladı.

Bay Quincy, Winnie'nin yanına diz çöktü. Duygusuz bir ifadeyle, "Lord malikânenin şapelinde," diyerek haber verdi, "kurtuluşu için dua ediyor. Kendini güneş doğmadan önce sunağın önünden kaldırabileceğini sanmıyorum."

Winnie boğazından yükselen yumuşak ve çaresiz kahkaha-yı engelleyemedi. "Çok zalimsiniz, Bay Quincy," dedi. "Büyük hayranlık duyuyorum." Kızıl ceketi daha da sıkı etrafına sarıp omzunu ağaca yasladı. "Piyanoda çaldığınız şarkı neydi? Daha önce hiç duymamıştım."

Uşak sırtını ağaca yasladı ama aralarında saygılı bir mesafe bırakmaya özen gösterdi. Gözlerini kaçırarak, "Henüz yeni besteledim," diye mırıldandı. Söğüdün dalları etraflarında nazikçe sallanırken hareketleri artık büyük ölçüde yumuşamıştı. "İsterseniz sizin olabilir."

Winnie'nin sırtından aşağı tıpkı daha önce hissettiği gibi hoş başka bir ürperti indi. Ama artık daha da güçlenmişti, tam olarak nasıl anlamlandırması gerektiğini bilemiyordu. Kan ve defne meyvesi kokusuyla boğazı gıdıklanırken, uzun ve yavaş bir nefes aldı.

Titrek bir sesle, "Ve karşılığında ne ödeyeceğim?" diye fısıldadı.

Bay Quincy göz ucuyla ona baktı. Sessizce, "Hiçbir şey," dedi. "O sizin." Şarap kırmızısı gözleri üzerinde kalsa da Winnie adamın gözlerindeki soğuk küçümsemenin gitmiş olduğunu fark etti; yerini yorgun bir çaresizlik almıştı.

Winnie yumuşak bir gülücükle ona baktı. "Keşke vaktim olsaydı," dedi, "parmaklarım kanayana kadar çalardım."

Bay Quincy dikkatle baktı. Parmakları iki tarafında avuçlarının içine kapandı... ama Winnie yavaşça uzanarak onun eli-

ni tuttu. Uşak hâlâ eldivensizdi ve teni onun teninin sıcaklığına karşı serindi. Winnie dokununca adamın nefesi belli belirsiz bir tereddütle duraksadı.

Winnie onu, "Sizden, sizin kendinizden korktuğunuzdan daha fazla korkabileceğimi sanmıyorum, Bay Quincy," diyerek temin etti. "Benden sakladığınız düşünceleriniz her neyse... o kadar iyi sakladınız ki kendinize hâkim olduğunuza inanıyorum. Siz, gitmek istemek daha aklıma bile gelmemişken gitme hep müsaade ettiniz."

Bay Quincy titrek bir nefes aldı. Yavaşça parmakları onun parmaklarının etrafında kapandı ama Winnie, adamın hâlâ elini geri çekmenin eşiğinde olduğunu hissetti.

Uşak, "Ben ne olduğumun farkındayım," dedi. "Haddimi aşarsam neler yapabileceğimin de farkındayım. Bir zamanlar o hâlde yaşadım; yalnızca basit bir tesadüf, Cadıkorusu Malikânesi'nin canavarından bile daha kötü bir şeye dönüşmemi engelledi."

Winnie hafifçe adama doğru kayarak omzunu adamın omzuna yasladı. "Size inanıyorum," dedi. "Ama artık farklı birisiniz. Sizinle tanışmamış olsaydım, yansımanız beni bu kadar sarsmazdı."

Bay Quincy başını ağaca yasladı. "Bilmek isterseniz anlatabilirim," dedi. "Öyle ya da böyle, içine düştüğünüz hikâyeyi bilmeniz lazım."

Winnie gözlerini kapattı. "Anlatın," diye mırıldandı.

Bay Quincy, ikisi de söğüt ağacına yaslanırken ona daha önce hiç duymadığı bir peri masalı anlattı.

Bir zamanlar –peri masallarının büyük kısmının başladığı zamandan çok önce– *fomor*’ların korkunç kralı, Kem Gözlü Balor, başka bir âlemi fethetmiş ve kendine yeni bir eş almış.

Balor’un birkaç eşi varmış. İlk eşi istekli olmasına rağmen, diğer eşleri savaşlarından, insanlar ve perilerle yaptığı mücahedelelerden kazandığı zafer ödülleriymiş. Bu eşler Balor’a pek çok çocuk doğurmuş ve Balor en güçlülerine çok düşkünmüş, o çocukları savaşçıları ve varisleri olarak yetiştirmiş. Daha zayıf çocuklarını annelerinin kollarından koparıp okyanusa fırlatmış ama bu suç bir gün onun sonunu getirecekmiş, çünkü kaderinde kendi kanıyla savaşarak yenilmek varmış.

Geride kalan çocuklar farklı kökenlere sahipmiş ama damarlarında en güçlü şekilde Balor’un kanı akıyormuş. O yüzden kökenleri ne olursa olsun hepsi, *fomor* olarak adlandırılmışlar. En büyükleri insan kanından bir erkek çocuğuymuş, adına Secundus demişler. Ardından, peri kanından güzel bir kız çocuk gelmiş, adı Tertia olmuş. Sonra, Balor’un Mourningwood diyarından koparıp getirdiği bir peri kadından doğan ikizler gelmiş. İkizlerden biri, Quarta adının verildiği kız, dalgaların altında boğulmuş. Ama ikizlerden diğeri, Quintus adının verildiği oğlan, Balor’un dizinin dibinde büyümüş.*

Quintus zalim ve akıllı bir yaratılmış, babasını memnun etmeye her zaman hevesliymiş. Kral’dan miras kalan korkunç bü-

* *Prima, Secundus, Tertia, Quarta, Quintus*: (Sırasıyla) Latince birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci anlamına gelir. -çn.

yüsü, canlıların hayatını sadece bir dokunuşla solduracak kadar güçlüymüş; Balor'a göre Quintus büyüdüğünde, kesinlikle kendi diyarını fethedecekti.

Quintus bazen kendisini çok seven annesiyle karşılaşmış, annesi doğum şekline rağmen çocuğa büyük bir sevgi besliyormuş. Çocuğuna peri numaraları ve geçici illüzyonlar öğretmeye çalışmış ama Quintus hem annesini hem de büyülerini küçümsüyormuş. Annesine yıllarca acımasız şekilde sırtını dönmüş, onunla konuşmak zorunda kalmayı bile kızarak reddetmiş.

Eğer Quintus'un gücüne kavuşacak kadar büyümesine izin verilseymiş, bu hikâyeye belki de farklı olurmuş. Ama Balor'un torunu –denize atılıp öldü sanılan Prima'dan doğan çocuk– bir grup insan ve periyi, *fomor*'lara karşı yönlendirip nihayetinde korkunç kralın saltanatını devirecek kadar büyüdüğünde, Quintus sadece çocukmuş.

Ancak Balor ve çocukları ölemiyormuş, o yüzden periler onları güçlü lanetlerle kuşatarak hepsini farklı bir peri diyarının altında uyutmaya karar vermişler. Aralarındaki en güçlüleri olarak kabul edilen Lord Longshadow, Kem Gözlü Balor'u kendi topraklarının altına yatırmayı kabul etmiş. Yıllar sonra, Kral'ın uyuyan bedeninden büyük bir ağaç fışkırmış; bu ağaç, her türden hastalığı iyileştirebilecek ve ölüleri yeniden hayata döndürebilecek gümüş elmalar taşıyormuş.

Ama periler Quintus'u uyutmaya hazırlanırken, peri annesi çocuğunun uyanık kalması için yalvarmış. Periler, uzun süreli acıları ve ilk çocuğunun kendisinden alınmış olması sebebiyle kadına acıyıp, Quintus'un uyanık kalmasına izin vermişler ama sadece bir peri lordunun ya da leydisinin onun sorumluluğunu üstlenmesi şartıyla.

Quintus'un annesi Mourningwood perisi olduğu için, bu görevi Leydi Mourningwood üstlenmiş. Genç Quintus'a kendisine hizmet etmeye yemin ettirmiş ve ona canlı hiçbir şeye zarar veremeyeceği bir yasak koymuş. Kendi isteklerini yaptırabilmek için, çocuğun parmağına kendi başına çıkaramayacağı en sevdi-

ği ağacından bir kıymık saplamış. Leydi Mourningwood, "Eğer bir gün bana ihanet edersen," demiş, "Annenin yakarışlarını göz ardı edeceğim ve seni Mourningwood'dan kovup diğer perilerin avlamasına izin vereceğim."

Quintus, annesiyle birlikte Mourningwood'da pek çok yüz-yıl yaşamış ve yavaşça, annesinin kendisi için beslediği sevgiyi ve babasının annesine yaptıklarını anlamaya başlamış. Karşılık olarak annesini sevmeyi öğrenmiş, onun keyfi için müzik çalıp peri şarkıları bestelemiş; diğer periler kendisinden korksalar da annesinin yanında rahatlık buluyormuş.

Quintus artık babasının büyüsunü kullanarak canlılara zarar veremediğinden, annesinden illüzyonlar öğrenmiş ve bunları Leydi Mourningwood'un hizmetine sunmuş. Mourningwood'un diğer tarafında, İngiltere'de, Leydi'yi sık sık rahatsız eden insanlar varmış. Leydi Mourningwood, Quintus'u zaman zaman canını sıkan insanları kaçırmaya gönderirmiş. Quintus'un parmağındaki kıymık hâlâ yerinde olduğu için Leydi'nin isteklerini yerine getirirmiş.

Ama Leydi Mourningwood, bir gün küçük bir insan kızı kendi diyarına getirmiş ve kızı, parmaklarına iğne batırıp Mourningwood'un kara toprağına kan akıtana kadar nakış yapmaya zorlamış. Kanın kokusu bir şeyleri harekete geçirmiş ve Quintus, kardeşi Secundus'un ayaklarının altına gömüldüğünü hatırlamış. Kardeşinin yeterince insan kanıyla geri döneceğini biliyormuş.

Quintus, gizlice küçük kızın yanına gidip kaçmasına yardımcı olmuş. Ama çoktan olan olmuş ve Secundus kısa sürede rüya görmeyi bırakmış. Ne var ki perilerin bundan haberi yokmuş.

Secundus uyandığında gizlice Mourningwood'un diğer tarafında, İngiltere'de yaşayan açgözlü insan lorduna gitmiş. Secundus, o lordu Leydi Mourningwood'dan kurtarmaya söz vermiş ve istediği tek şey, lordun yakındaki ormandan belirli ağaçları kesmesi ve kemiklerinden bir malikâne inşa etmesiymiş.

Köylüler, Leydi Mourningwood'un ağaçlarını kesmekten korkuyorlarmış, çünkü intikamının korkunç olacağını biliyor-

larmış ama Lord, onları aç bırakıp itaat etmelerini sağlamış. Köylüler de kendilerine söyleneni yapmışlar. Lord malikânesini inşa ederken köylüler ağır bir bedel ödemişler; yapım tamamlandığında Secundus büyüyle Mourningwood'u malikânenin içine bağlamış; bütün diyarı, kendi uyuduğu mezarın içine gömmüş.

Secundus o lorda, ahşap ve demirden yapılmış bir yüzük vermiş. Soyundan gelen birinin o yüzüğü her zaman takması ve evde kalması gerektiğini, yoksa Leydi Mourningwood'un kaçma riski olacağını söylemiş. Ve Lord yüzüğün, kanını içip takan kişiyi bir gün öldüreceğini bilmesine rağmen, yine de alıp annesine vermiş.

Secundus, intikamını almak için perilerin hepsinin hap-solduğu Cadıkorusu Düğümü'nü ziyaret etmiş. Ama sessizce küçük kardeşi Quintus'a gidip ona, Mourningwood'un kendi krallığı olacağını söylemiş. Secundus, akıllı Quintus Leydi Mourningwood'la olan bağlarından kurtulup diyarı fethetmek için kesinlikle bir yol bulur, demiş. Quintus, *fomor* olduğu için Cadıkorusu Düğümü onu daha az etkileyecekmiş ve böylelikle diyarın leydisi, düğümü bozmak için Quintus'un hizmetine güvenmek zorunda kalacakmış.

Quintus, kardeşi uyurken çok değişmiş ve kendi krallığına sahip olma fikri artık gözüne görkemli gelmiyormuş. Ama yine de akıllı bir varlıkmiş ve bu yüzden kardeşini ittifak yaptıklarına inandırmış. Secundus'un diğer peri diyarlarına gidip diğer kardeşlerini serbest bırakmasına izin vermiş.

Quintus annesinin yanına dönmüş ama Mourningwood'da ne kadar ararsa arasın hiçbir yerde onu bulamamış. *Fomor*'ların yeniden uyanacağı ortaya çıkınca, annesi Mourningwood'un leydisinin ayaklarına kapanıp ortadan kaybolmasına yardımcı olması için yalvarmış. Böylece Leydi Mourningwood, Quintus'un annesini Mourningwood'un derinliklerinde, sonsuza dek saklanabileceği bir ağaca, söğüt ağacına dönüştürmüştü.

Ve annesi, *fomor*'lar bir kez daha güvenle yerin altında uykuya dalana ve artık kendisine dokunamayacak hâle gelene kadar, Cadıkorusu Düğümü'nün merkezinde kalmaya devam etmiş.

Winnie, Bay Quincy'nin anlattığı hikâyeyi sindirerek uzun süre söğüt ağacının altında, onun yanına oturdu. Ancak duyduğu korkunç şeylerin hepsinin arasında, bir türlü aklından çıkaramadığı bir detay vardı.

Sessizce, "Bay Quincy," dedi, "galiba Secundus'un nereye gittiğini biliyorum."

Uşak başını çevirip önceki hâinden daha temkinli şekilde ona baktı.

Winnie, "Cadıkorusu Malikânesi'ne gelmeden önce Londra'da yaşıyordum," dedi. "Oradaki perilerin hepsi ortadan kayboldu ve bir zamanlar peri diyarına giden yollar artık kapalı." Adamın elini sıktı. "Yeni Lord Büyücü ise düşük soylu büyücülerini avlıyor. Şahsen tanışmadım ama kendisine Lord Cassius Secundus dendiğini duydum."

Bay Quincy, elini gözlerinin üzerine bastırarak derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesi gergindi. "Bu sefer, büyücülerin yardım edememesi için özen gösteriyor," dedi. "Periler Kem Gözlü Balor'u, insanlar yardım karşılığında büyülerini sunana kadar deviremediler."

Winnie'nin kalbi hızlandı. "Secundus, Ruhsuz Leydi'ye bir şey yaptı," dedi. "Leydi'yi artık eskisi gibi rüyalarımnda görmüyorum."

Bay Quincy hırıltılı şekilde, "Onu uyandıran şey Leydi Hollowvale'in kanıydı," diye yanıtladı. "Secundus, ilk olarak onu bulmaya gitmiş olmalı. Ama öldürdüğünü sanmıyorum."

Adamın sesinde, belki de Leydi Hollowvale'i öldürmesinin daha iyi olacağına dair uğursuz bir korku vardı.

Winnie kendini bu düşünceye hazırladı. Acı şekilde kendi kendine, *Dünya canavarlarla dolu*, diye hatırlattı. *Hep farkındaydım. Elimden onlarla savaşmaktan başka ne gelir ki?*

"Perilerin başına ne geldi kimbilir?" Winnie sessizce iç çekti. "Belki hepsi de kapılarını kapatmış saklanıyorlardır. Belki de yenilmişlerdir. Ne olursa olsun, o adam önemsedğim her şeyi ele geçirirken burada oturup bekleyemem."

Bay Quincy'nin elini, onun uzun parmaklarına bakarak kendi elinde çevirdi. Yakından incelediğinde işaretparmağında kıymığın gömülü olduğu, acı veriyor gibi görünen ince, kırmızı bir çizgi vardı.

Winnie, "Bunu kendi başınıza çıkaramıyorsunuz," dedi. "Sizin için çıkarabilirim, bundan eminim... ama çıkarmamı istemiyorsunuz, değil mi?"

Bay Quincy gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "İstemiyorum," diye fısıldadı.

Winnie onun elini tutmaya devam etmesine rağmen gözlerini ondan kaçırdı. "Kardeşinizin düşündüğü, annenizin korktuğu biri gibi olmaktan çekiniyorsunuz," dedi. "Zalim birine dönüşmekten korkuyorsunuz, Bay Quincy. Ancak kaderinizden kaçmaya çalışırken, aslında başka bir zalime *hizmet etmeyi* kabul etmişsiniz."

Uşak acı acı gülümsedi. "Mutlu son yok, Bayan Hall," diye hatırlattı. "Korkunç pek çok yol arasından en az korkunç olanını seçtim. Bu da hoş olduğu anlamına gelmiyor."

Winnie, parmaklarını omuzlarındaki kırmızı cekete sardı. Usulca, "Anlıyorum," dedi. "Keşke anlamasaydım. Annenize söz verdiğiniz gibi burada, onunla kalacaksınız."

Bay Quincy cevap vermedi. Ama Winnie tahmininin doğru olduğunu biliyordu. Ne kadar çabalasa da kendini onu suçlamaya zorlayamıyordu. Annesi kendisine sevgi gösteren ilk kişi olmuştu ve o, annesine ihanet etmişti. Bazı borçlar burada, peri dünyasında bile, tam anlamıyla geri ödenemezdi.

Winnie boğazında sıkışan düğümü yutarak başını adamın omzuna yasladı. "Bir süre burada yanınızda kalmak isterim," dedi. "Eğer... sizin için sorun olmazsa. Daha ileri gitmeye gücüm yok. Ama bu çok güzel bir rüya."

Bay Quincy yanında bir an sessiz kaldı. "Bulmayı umduğunuz her şey çok yakın," dedi. "Neredeyse vardınız, Bayan Hall."

Winnie mantıksız gözyaşlarını geri püskürttü. İçindeki yorgunluk artık her zerresine sinmişti ama hareket edememesinin nedeni o değildi. "Biliyorum," dedi. "Ama kız kardeşlerimi Secundus hakkında uyarmadan Leydi Mourningwood ile konuşmaya cesaret edemem. Eğer o beni burada tuzağa düşürürse, o zaman kardeşlerim neyle savaştığımızı asla bilemeyecekler." Islak gözlerle ona gülümsedi. "O yüzden, uyanana kadar yanınızda kalmak isterim."

Bay Quincy başta yanıt vermedi. Ama düşüncelerini toparladı... ve sonunda, "Burada olmanız beni çok memnun eder," dedi.

Winnie, söğüt ağacının altında başını Bay Quincy'nin omzuna yaslamış hâlde ne kadar zaman geçirdiğini anlayamadı. Huzur içindeydi ve biraz güç toplamaya çalışarak kendine, gelecekte yaşanacakları aklından çıkarma izni verdi.

Rüya nihayet sona erdiğinde ve gözlerini Cadıkorusu Malikânesi'nin tavanına açtığında, karnına korkunç bir boşluk hissi yerleşti. Yavaşça, Margaret'm şöminenin önünde diz çökerek külü kovaya süpürdüğünü fark etti.

Winnie başını tutarak doğruldu. Ağzı kurumuştı ve afyon ruhunun baş dönmesi henüz tamamen geçmemişti. Margaret, şöminenin başından kalkıp sessizce yatağa doğru ilerledi.

Hizmetçi, "Size bir mektup getirdim, Bayan Hall," diye fısıldadı. Sesini alçaltmıştı, gizli saklı konuşuyordu. "Dün geldiği söylendi." Elini önlüğüne sokarak buruşuk bir mektup çıkardı.

Winnie sarsılarak, titreyen parmaklarıyla zarfı açarken, zayıf şekilde ve içgüdüsel olarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Mektup, sevgili Winnie, diye başlıyordu.

Bellamira'ya çok kızdım. Kendini çok zorladı ve başka bir kriz daha geçirdi. Hugh yanında kalıp ilgileniyor, durumu daha iyiye gidiyor ama ikimiz de bunun her an değişebileceğini biliyoruz.

Son mektubunun tonu hoşuma gitmedi. Ziyaretine gelmek istedim ama dükkânda işler kötü ve hâlâ huzursuzum. Lord Büyücü aniden işlere ilgi duymaya başladı. Adamları burada birinin büyü yaptığını iddia ediyor. Burada kara büyücü olduğunu düşünmek istemiyorum... ama belki de bir şeyler sezmişlerdir.

Lütfen kendine dikkat et. Yakında görüşmek umuduyla.

Tüm kalbimle,

Clarimonde

Winnie korkuyla mektuba bakarak, Clarimonde'un dikkatle yazmadığı satırlarda ne olduğunu okumaya başladı.

Lord Cassius Secundus, Clarimonde'un çalıştığı parfüm dükânında büyücü olduğunu fark etmişti. Bu kesinlikle hızla onu köşeye sıkıştıracaktı ve Clarimonde o adamın aslında ne olduğunu henüz bilmiyordu.

Winnie, öğrendiği her şeyi Clarimonde'a yazamazdı. Kız kardeşi, şu anda muhtemelen mektuplarının ele geçirileceğinden endişeleniyordu.

Clarimonde en azından, başka bir mektup göndermeden önce Winnie'yi uyarmayı başarmıştı. Artık tamamen başka birine cevap yazması gerekecekti, o kişinin mektubu ailesine iletebileceğini umuyordu.

Winnie sessizce, "Margaret," dedi, "çok önemli bir mektup yazmam gerek. Benim adıma değil, sizin adınıza gönderebilir misiniz?"

Hizmetçi, yanağından bir parça is silerek huzursuz şekilde kıpırdandı. Yavaşça, "Tehlikeliymiş gibi konuşuyosunuz," dedi.

Winnie umutsuzca başını onaylarcasına sallayarak ona baktı. "Çok tehlikeli," dedi. "Adınızın durumu biraz daha güvenli hâle getireceğini umuyorum. Ama yalan söylemeyeceğim, yine de dönüp dolaşıp başınızı yakabilir."

Margaret dudaklarını ısırarak dikkatli şekilde, "Bunun... bize yardımcı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Winnie elini gözlerine koydu. Daha sonra elleri Clarimonde'un mektubunun üzerinde titredi. İtiraf ederek, "Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Çözmek için elimden geleni yapıyorum ama buradaki her şey bana karşı. Bu mektup, malikâne ya da köy açısından hiçbir işe yaramayabilir ama eğer ben bu evden çıkmazsam, belki de *başka* birinin daha iyi direniş göstermesine yardımcı olabilir."

Margaret belirgin şekilde tereddüt etti. Soruyu düşünürken, diğer kül yığını kovaya süpürmek için yine ocak başına döndü.

Hizmetçi nihayet şömineye doğru, "...Mektubunuzu göndericem," dedi. Sesi alçaktı. "Kendimi burda uyumaya bile zorlayamıyorum. En azından bu kadarını yapabilirim gibi görünüyo."

Cevabın Winnie'yi bu kadar şaşırtmaması gerekirdi. Ama Margaret'in sesindeki bariz korku bir an onu gafil avladı.

Bay Quincy bana daha fazla yardımcı olmasa bile burada tamamen yalnız değilim, diye düşündü. Aşçı ve Margaret yapabildikleri kadarını yapmışlardı, bu da az değildi. Kız kardeşleri zaman zaman yardım göndermişti ve Oliver asla kendisini terk etmezdi-

"Ah!" Winnie nefesini tuttu. "Oliver." Yataktan sendeleyerek kalktı, hâlâ dengede durmaya çalışırken Oliver'ın kafatasını almak için hızla rafa doğru gitti. Margaret kafası karışmış hâlde başını sallayarak onu izledi.

Kedinin göz yuvasında kısa sürede sarı bir ışık yanmaya başladı, Winnie gülümseyerek ona baktı. Kafatasını öpmeden önce usulca, "Buradayım, Ollie," dedi. "Beklediğin için çok teşekkür ederim."

Sarı göz çok yavaşça, onu rahatlatmak istermiş gibi bir kez kırpıldı. Winnie, kafatasını nazikçe göğsüne bastırarak derin bir nefes aldı. Ancak böyle dururken, rafta başka bir şeyin daha durduğunu fark etti.

Tanıdık bir parfüm şişesi, tam olarak Oliver'm kafatasının arkasına gizlenmişti. Winnie dokunmaya cesaret ederse kaybolacağına neredeyse emin olarak yavaşça elini uzattı.

Şişeyi açmadan önce bile havaya defne kokusu yükseldi.

“Ah,” Winnie iç çekti.

Teknik olarak, Bay Quincy’ye en büyük korkusunu *söylemişti*. Ve o da karşılığında Clarimonde’un parfümünü geri verme sözünü tutmuştu.

Winnie, şişeyi parmaklarıyla kavrayarak, göğsünde yeni bir umudun yükseldiğini hissetti. Clarimonde’un parfümünü kullandığında, Cadıkorusu Düğümü’nde hayaletler ve perileri uzak tutarak yürümek çok daha kolay olacaktı. Her şeye rağmen, kız kardeşinin hediyesi merkeze ulaşmasında kendisine yardımcı olacaktı.

Bu düşünce, şişeyi tutmaya devam ederken Winnie’nin zihninde hareketsiz bir şeyleri uyandırmıştı. Şişeyi yavaşça çevirip kalan azıcık enerjisiyle inceledi.

Bir hediye, diye düşündü.

Oliver’ın kafatasını tekrar yerine koyarken aniden, “Margaret,” dedi. “Yapabileceğiniz başka bir şey daha var, aslında size yardımcı olacak bir şey.” Küçük parfüm şişesini açıp boynuna birkaç damla sıktı. Defne kokusu tatlı tatlı vücuduna yayıldı, hemen güç verip rahatlatmıştı.

Winnie parfüm şişesini, incelemek için bakınan Margaret’a uzattı. Winnie, “Bugün bu parfümü sürün,” dedi, “ve diğer bütün hizmetkârların da sürmesini sağlayın. Hepsine biraz verdikten sonra, parfümü alıp köye inmeniz ve bitene kadar bulduğunuz herkese sürmeniz gerek.”

Margaret şişeyi kaşları çatık hâlde dikkatlice aldı. “Ne işe yarıyo?” diye sordu.

Winnie, “Bu büyülü bir parfüm,” dedi. “Eğer sürerseniz, sizi kötü şeylerden korur ama bunu başkalarına söylememeniz gerek, yoksa başınız papazla belaya girebilir. Eğer gerekirse gördüğünüz herkese başka bir yalan söyleyin.” Şu anda düşünceleri, planlar ve zorluklar arasında dönüp duruyordu. “Öğleye kadar vaktiniz var. O saatte burada korkunç şeyler yaşanabilir. Ama eğer köy korunursa, en azından kaçma şansınız olabilir.”

Margaret parfümün bir damlasını boynuna sarsak şekilde sürdü, artık açıkça endişeli görünüyordu. "Bu işin altından kalabilirim, Bayan Hall," diye söz verdi ve sesi sadece hafifçe titriyordu. "Acaba... Lord'a da biraz vermem gerekir mi?"

Winnie hızlıca, "Kesinlikle hayır," dedi. Ses tonu beklediğinden daha sert çıkmıştı. Margaret şaşkınlıkla geri çekilince Winnie iç çekti. "Demek istediğim şu... Kendisiyle doğrudan ben ilgileneceğim."

Bu fikir Winnie'yi heyecanlandırmıyordu. Ama başa çıkması gerekiyordu.

Kafasında dolaşan düşünceleri temizledi. Yavaşça, "Mektubu yazacağım," dedi. "Lütfen ben yazarken şömine ateşimi yakın, bugün çok fazla yanması gerek. Bitirdiğimde hemen parfümü alıp gitmeniz lazım."

Winnie yazı masasına oturdu ve zorlanarak bugüne kadar yazdığı en düzensiz mektubu yazmaya başladı. Nihayet bitirdiğinde mektubu mühürleyip, adres olarak Londra dışında yaşayan ve çok tanınmayan bir aile dostu olan Bayan Henrietta Lowe'un adresini yazdı.

Belki mektup kimsenin ikinci kez bakmayacağı kadar uzak bir yere gider, diye umut etti.

Winnie, Margaret gittikten sonra, daha önce buruşturup odasının köşesine attığı siyah elbiseyi aldı.

Yatağının üzerine serdi, kararlı bir ifadeyle aşağı doğru baktı. Şaşırtıcı şekilde, elbiseye ne kadar uzun süre bakarsa midesindeki bulantının o kadar çabuk geçtiğini fark etti.

Winnie, *Bu elbise bir silah,* diye düşündü. *Tıpkı bıçağım gibi. Artık bana ait ve istediğim gibi kullanacağım.*

Düşük yakalı ve boynunu çekici şekilde ortaya seren siyah yas elbisesini, ardından siyah ayakkabılarını giydi. Uzun ve güzel saçlarını toplamak yerine, omuzlarının etrafında serbest bıraktı. Gümüş zincirini beline bağlayıp aynaya baktı.

Aynadaki kadın Winnie'ye benziyordu. Ancak mavi gözleri daha sertti ve yüzeyin hemen altında gizlenen daha vahşi bir şeyler vardı.

Aynaya sakince, "Bugün," dedi, "tehlikeli olup kendi çıkarlarımı gözeteyeceğim. Ve suçluluk hissetmeyeceğim, hem de tek bir saniye bile."

Koridora doğru dönüp kahvaltıya gitmek için yatak odasından Robert'ın kopyasını almaya gitti.

Lord Longfell'in masada olmamasına pek de şaşırmadı. Belki de hâlâ şapelde dua ediyordu ya da belki de sonunda güneş doğduğunda uykuya dalmayı başarmıştı. İki durumda da ortalıkta yoktu.

Winnie, kahvaltıdan sonra yukarı çıkarken Robert'ın kopyasına, "Bugün bu korkunç, içinden çıkılmaz durumu bir şekilde çözeceğim," dedi. "Çok sabırlıydın. Umarım geri kalan kısmın da ayak uyduruyordur."

Robert'ın kopyası, yatak odasına vardıklarında düşünceli gözlerle ona baktı. Winnie'nin ima ettiği soruya yanıt vermek yerine, "Tehlikeli mi olacak?" diye sordu.

Winnie suratı asık şekilde, "Fazlasıyla," dedi. "Ama bazen böyle şeyler olur. Seni kurtarabileceğime inanıyorum ve en önemli şey bu." Onun için kapıyı açarak güven verici şekilde gülümsedi. "Bunun en iyi seçenek olmadığını biliyorum... ama işler yoluna girene kadar odanda kalman gerek. Benim için kalabilir misin?"

Robert'ın kopyası ifadesiz bir tonla, "Kalabilirim," dedi. "Keşke itaatsizlik konusunda daha iyi olsaydım." İtaatkârca içeri süzülüp duygusuz kahverengi gözleriyle kadına bakarak Robert'ın yatağının kenarına oturdu. "Döndüğümde güvende olmanız gerek, Bayan Hall. Güvende olmasanız üzülürdüm sanırım."

Bu sözler Winnie'nin göğsünde bir sızı bıraktı. "Sağ salim döneceğime inanıyorum," diyerek yalan söyledi.

Kapıyı kapattı ama Robert'ın kopyasının muhtemelen hâlâ arkasından baktığının farkındaydı.

Öğleden önce hâlâ değerli birkaç dakikası vardı ve Winnie bu zamanı nasıl geçireceğine karar vermişti. Lord Longfell'in gitmeyeceğini bildiği kış bahçesine yürüyüp piyanonun üzerindeki beyaz örtüyü çekti.

Piyano taburesine oturduğu anda bile kan kokusunu aldı.

Parmaklarını piyano tuşlarına yerleştirirken sakince, "Şarkımı öğrenmek istiyorum, Bay Quincy," dedi. "Öğretir misiniz?"

Hemen arkasında duran figürü hissetti, yine tereddüt ediyordu.

Winnie avcunu piyano taburesinin hemen yanına koyarak davetkâr bir hareket yaptı. "Bütün öğlen bekleyecek kadar vaktim yok," dedi. "Umarım fikrinizi değiştirmemişsinizdir."

Bay Quincy çok yavaşça piyano taburesinde yanına oturdu, kuyruğunu arkasına yerleştirdi. Şarap kırmızısı gözleri kadının kıyafetini ve silüetini süzdü.

Şaşkınlıkla, "Bugün neler giymişsiniz, Bayan Hall?" diye mırıldandı.

Winnie gülümsedi. "Bu elbiseyi sizin için giymiyorum," dedi. "Ama isterseniz keyfini çıkarabilirsiniz sanırım." Piyano tuşlarından birine basıp kaşlarını çatı. "Sanırım böyle başlıyordu. Doğru mu?"

Bay Quincy iki farklı tuşa dokundu. Sessizce, "Doğru," dedi. "Ama ezginin geri kalanına da ihtiyacınız olacak."

Winnie, parmaklarını onun parmaklarına doğru uzattı ve hafifçe eldivenli eline dokundu. Bay Quincy'nin nefesi temasla birlikte bir an kesildi... ama geri çekilmedi.

Winnie ezgiyi çalarken, "Bana dokunmanızdan rahatsız olmuyorum," diye mırıldandı. "Aslında, galiba bunu tercih ederim. İsterseniz kendinizi kısıtlayabilirsiniz... ama parmaklarınızı tenimde hissetmek hoşuma gidiyor."

Cesur ve kaba bir sözdü. Ama Bay Quincy sözleri büyük bir sükûnetle karşıladı. Eli kısa süre titredi... ve sonra elini eldivenlerini çıkarmak için geri çekti.

Winnie, piyano taburesinde hafifçe kayarak onun kollarının

arasına girdi. Bay Quincy, parmaklarını onun piyanonun tuşları üzerindeki parmaklarına yerleştirdi. Dokunuşu, Winnie'nin duyuları boyunca nefes kesici bir haz hissi yarattı ve gözleri kendiliğinden kapandı. Artık adamın boynuna değen nefesinden kaçınmak mümkün değildi ama o da hoştu.

Uşak onun kulağına, "Geçiş hatırlıyor musunuz?" diye fısıldadı. Sesi belirgin şekilde titriyordu.

Winnie, ellerini onun ellerinin altına kaydırarak hatırladığı tuşları aradı. Şarkının bir sonraki bölümüne geçene kadar adamın parmakları onu nazikçe yönlendirdi. Bay Quincy'nin nefesi birkaç kez sekteye uğradı, tıpkı onunki gibi.

Winnie kısık sesle, "Her şey bambaşka olsaydı," diye mırıldandı, "sanırım her sabahı böyle geçirebilirdim."

Bay Quincy onun parmaklarını yavaş yavaş bir melodinin içinden geçirdi. Hareketleri kontrollüydü ama kalbi Winnie'nin sırtına doğru deli gibi atıyordu. Gergince, "Bir itirafta bulunmam gerek, Mürebbiye Hanım," dedi. "Bu sizi rahatsız edebilir."

Winnie iç içe geçmiş ellerine bakarak gözlerini açtı. Nefes nefese, "Belki de etmez, Bay Quincy," dedi. "Belki de bunu itiraf etmeniz gerek."

Bay Quincy'nin bedeni onun arkasında gergin ve dikkatli şekilde büzülmüştü, vahşi bir hayvanı yakalamış da onunla ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi.

Utançla, "Gözleriniz, dudaklarımız ve saçınız hoşuma gidiyor," diye fısıldadı. "Bunları daha önce düşünmemiştim. Ama beni kart oyununda kandırdığınızda, gözlerinizin mavi olduğunu fark ettim. Ve ağıtımı çaldığınızda... saçlarınızın çok güzel olduğunu düşündüm."

Tüm kelimeleri Winnie'nin sinir uçlarına dokunuyordu. Nefesi hızlandı ve sıcak, mahcup bir hazla kızardı.

Cevaben, "İsterseniz bunların hepsi hoşunuza gidebilir," diye fısıldadı. "Söz konusu siz olduğunuz sürece aldırmam."

Bay Quincy şiddetle titredi, belli ki bu sözler onu hazırlıksız yakalamıştı. Başparmağı, Winnie'nin elinin arkasında dikkatlice

gezindi; tepkisini ölçmek ister gibi bilinçli bir hareketti. Winnie sırtını onun göğsüne yasladı ve yanağını hafifçe yanağına sürttü.

Artık ikisi de piyano çalmayı bırakmıştı, Bay Quincy şarap kırmızısı gözlerindeki gizemli arzuyla onu izliyordu.

Winnie, "Sizi kandırmaya çalışmaktan bıktım," diye fısıldadı. "Yorulдум, Bay Quincy." Parmaklarını adamın parmaklarının arasına geçirdi, kollarını kendisine daha sıkı sardı. "Bugün çok zor bir şey yapmam gerek. Ondan önce sizi öpmek istiyorum... ama bunun sizi daha sonra inciteceğinden korkuyorum."

Bay Quincy ona baktı, açıkça zihnindeki çelişkili düşüncelerle mücadele ediyordu. Kolları Winnie'nin etrafında daha da sıkılaştı.

Winnie nazikçe, "Bu durumun hiçbir şeyi değiştirmedeğinin farkındayım," diyerek onu temin etti. "Yani... daha önce öptüğüm erkekler oldu. Ama hiç kimseyi *istediğim* için öpmedim. Sadece bir defalığına nasıl bir his olduğunu görmek hoş olur diye düşündüm."

Bay Quincy gözlerini kapattı. Sarsılmış bir sesle, "Beni incitmekle ilgili endişelenmenize gerek yok," dedi. "Çoktan incindim ve bunu da kendi kendime yaptım. Bu iyileşmeyecek."

Winnie kollarının içindeyken ona dönerek yüzünü elleriyle kavradı. Başparmağını, nazikçe keskin elmacikkemiğinin üzerinden geçirdi. "Sizi suçlamıyorum, Bay Quincy," dedi. "Yalan söylemiyorum. Bahsettim, yalandan bıktım -en azından sizinle ilgili olarak." Bay Quincy'nin kırmızı gözleri tekrar aralandığında Winnie yorgun bir şekilde gülümsedi. "Daha önce yardımınızı almamıştım. Şimdi de yardımınıza bel bağlamayacağım."

Bay Quincy yavaşça yutkundü. Yüzünde hâlâ suçluluk vardı. Winnie, o suçluluğu silebilmeyi istedi ama buna gücünün yetmediğini biliyordu.

Bay Quincy yine de ona uzandı. Titreyen parmaklarıyla Winnie'nin saçlarını geriye doğru itti, sonra boynunun kıvrımında duraksadı. Son birkaç santimlik mesafeyi kapattı ve dudaklarıyla onun dudaklarını yakaladı.

Bay Quincy'nin onu öptüğü yerde mutluluk verici bir ürper-ti oluştu. Winnie'yi bir dalga gibi yakaladı, tepeden tırnağa her yerini sardı. Parmaklarında ve teninde karıncalandı, uyuşturucu afyon ruhu gibi vücudunun her yerine yayıldı. Kollarını adamın boynuna dolayıp dudaklarını öptü. Başı öylesine dönüyordu ki düşünmek bile zor geliyordu.

Winnie'nin onu öpme biçiminde ne bir görev duygusu vardı ne de nezaket. Vahşi, heyecanlı ve keyif vericiydi. Nefesini kesti ve yerine daha iyi bir şey sundu. Durmak istemedi.

Bay Quincy onu piyanoya doğru bastırdı, arkalarındaki tuş-lar titredi. Winnie ellerini onun hayalet gibi soluk teninde ve koyu saçlarının arasında gezdirerek, tekrar tekrar daha çok öptü. Hafif bakır tadının keyfini çıkararak onun çenesine ve boynuna öpücükler kondurdu.

Adamın parmakları onun saçlarma dolandı. Bay Quincy'nin nefesi, Winnie'nin çenesine bıraktığı öpücük kadar sıcaktı. Ve hepsi çok *güzeldi*.

Ama Winnie, ne kadar istese de devam etmenin adil bir dav-ranış olmadığını biliyordu. Az evvel *birkaç* öpücük çalmıştı, hep-si bir öncekinden daha güzeldi. Ve Bay Quincy bunların hepsini bir saat içinde fazlasıyla hissedecekti.

Geri çekilip soluk soluğa başını onun başına yasladı. Yüzüne şapşal bir gülümseme yayılmıştı ama bastırmaya çalışmadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok güzeldi."

Bay Quincy güldü. Kısık sesle, "Benim için bir zevkti," dedi.

Winnie derin bir nefes aldı. Adamın parmakları hâlâ saçları-nın arasındaydı ve çekmesini istemiyordu. Ama yapması gere-ken bir şey daha vardı ve zaman ilerliyordu.

"Sizi bana olan borcunuzdan azat ediyorum," dedi. "Bu gece Cadıkorusu Düğümü'nde görüşmeyeceğiz."

Bay Quincy donakaldı. Gözlerindeki şarap kırmızısı parıltıya hafif bir panik yerleşti, parmakları onun saçlarını daha sıkı kav-radı. Usulca, "Bana Cadıkorusu Malikânesi'nden ayrıldığınızı söyleyin," diye yalvardı.

Winnie'nin gülümsemesi sarsıldı. "Ayrılmadığımı biliyorsunuz," dedi. "Düğüm'ü çözmek üzereyim, Bay Quincy. Bunun size acı verebileceğini biliyorum. Ama uyarabileceğim herkesi uyardım ve buradaki hizmetkârların hepsi, eğer akılları varsa, benim parfümümden sürüyorlar. Aşçı'dan da gitmesini isteyeceğim, gerçi kalmayı tercih edeceğini tahmin ediyorum."

Adamın yüzünde Winnie'nin şimdiye kadar hiç görmediği bir korku ifadesi belirdi. İçinde onlarca umutsuz yakarışın yükseldiğini gördüğünde yüreği parçalandı ama Bay Quincy hiçbirini dile getirmeden sustu. İkisi de hiçbir zaman diğerini yola getirememişti.

Winnie nazikçe, "Mutlu son yok, Bay Quincy," diye hatırlattı. "Ama yine de bir son olmalı. Verdiğiniz karardan dolayı sizi suçlayamam ama benim de tutmam gereken sözler var."

Winnie uzaklaşıp ayağa kalkarken Bay Quincy onu durdurmadı.

Utangaçça elbisesini düzeltilti, parmaklarıyla saçlarını taradı. Arkasına bakmadan yumuşak bir sesle, "Biraz daha vaktiniz var," dedi. "Hazırlamanız gereken şeyler varsa zamanınız var."

Attığı her adımla kalbi daha da sızlasa da kendini kış bahçesinden çıkmaya zorladı. Bay Quincy onu durdurmaya çalışmadı.

Winnie'nin niyeti mutfağa gidip Aşçı'yı bulmaktı ama bu sefer, yaşlı kadın çoktan evde, yeşil kumaş kapının önünde Winnie'yi bekliyordu.

Aşçı, "Yani," dedi. "Hayatımda ilk kez parfüm sürüyorum. Bütün bunlar ne anlama geliyor, Bayan Hall?"

Winnie yüzünü buruşturdu. "Perileri serbest bırakmak üzereyim," dedi. "O parfüm, eğer gitmek isterseniz sizi yeterince uzun süre koruyacaktır."

Aşçı tek kaşını kaldırarak baktığında Winnie iç çekti. Yumuşak bir sesle, "Gitmeyi en azından düşünmez misiniz?" diye sordu. "İyi savaştınız ama bugünden sonra yapacak bir şeyiniz kalmayacak. Ve Bay Quincy zaten fazlasıyla kederli."

Aşçı alayla, "Bir şey kalmadı mı?" diye sordu. "Sanırım öyle. Perilere karşı durmak için kim bir aşçıya ihtiyaç duyar ki?" Uçları bağlanmış bir mendil uzattı, Winnie kaşlarını çatarak kabul etti.

Aşçı mendilin içine iki tane taze pişmiş çörek koymuştu.

"Biri sizin, biri de Bay Quincy için," dedi. "Eğer her şey beklediğimiz gibi giderse benden alacağı son çörek olacak. Ama ben gitmeyeceğim, Bayan Hall. Buraya kadar geldim, şimdi kaçmaya başlamak için sebep göremiyorum." Hızlıca Winnie'ye doğru gülümsedi. "Bay Quincy'ye karşı yumuşadınız. O artık her neyse, yetişkin bir adam ve verdiği kararların sonuçlarıyla yüzleşmesi gerek."

Winnie gözlerini kaçırarak çörekleri cebine koydu. "Sık yumuşadığım söylenemez," diye itiraf etti. "Ama bu hissi sevdim

sanırım, birazcık da olsa.” Boğazını zorlayarak yutkundu. “Eğer burada kalıyorsanız, benim için yapabileceğiniz bir şey daha var. Lütfen Lord Longfell’i bulup yatak odamda beklediğimi bildirin. Kendisiyle konuşmak için can attığımı söyleyin.”

Aşçı dudaklarını birbirine bastırdı. “Ne yaptığınızın farkındasınızdır umarım,” diye uyardı.

Winnie’nin parmakları gümüş bıçağının etrafında sıkıca kapandı. Onu, “Ne yaptığının farkındayım,” diyerek temin etti. “Kendisine söyler misiniz?”

Aşçı başını eğdi. “İyi şanslar, Bayan Hall,” dedi.

Winnie, kapıyı aralık bırakarak odasına giden merdivenlerden çıktı. Cadıkorusu Malikânesi canavarının ortaya çıkmasını beklerken, yatağının kenarına oturup bilinçli olarak kalp atışlarını sakınleştirdi.

Lord Longfell’in merdivenlerde yankılanan adımları Winnie’nin midesine çekiç gibi iniyordu.

Yatak odasının kapısında beliren adam, artık trajik şekilde soğukkanlı görünmüyordu. Kahverengi saçları darmadağınktı ve gözleri kan çanağına dönmüştü, bitkin görünüyordu. Giysilerini düzeltmeye çalışmış olsa da hâlâ dükkü kıyafetlerini giydiği beliydi.

Buna rağmen, Winnie’nin kendisinin satın aldığı elbiseyi giydiğini görünce dudaklarında kısa bir gülücük belirdi. Gözleri derin yakasında biraz daha uzun süre oyalanınca, Winnie içindeki rahatsızlığı bastırmaya çalıştı. “Winifred,” dedi, “bu sabah çok daha iyi görünüyorsun. Görünüşe göre afyon ruhu hakikaten gerekliymiş.”

Winnie yatağının kenarından kalkarak endişeli bir ifade takındı. “Çok kötü görünüyorsunuz,” diye karşılık verdi. “Bütün gece başımda mıydınız?”

Lord Longfell mahcup bir gülücükle karşılık verdi. “Bütün gece değil,” dedi. “Ama büyük kısmında diyebilirim.”

Winnie ona doğru süzüldü, elini kaldırarak yanağına dokundu. İçten içe, dudaklarında Bay Quincy'nin dudaklarını ve saçlarının arasında onun parmaklarını hissettiğini düşündü; bu anı, eliyle Lord Longfell'in ateşli sıcaklığını hissettiğinde midesindeki bulantıyı bastırdı.

Tatlı bir sesle, "Sanırım dinlenme sırası sizde," dedi. "Lütfen... buraya uzanın, ben de size eşlik edeyim. Şöminede güzel bir ateş var."

Lord Longfell, derin ve ağır bir iç çekişle onun eline yaslandı. Parmakları Winnie'nin omuzlarına dökülen saçlarına kayd ve alnunu onun alınına yasladı. Ama Winnie'ye o noktalarda dokunan ilk kişi Bay Quincy olmuştu ve Lord Longfell bu düşüncüy silip atamazdı.

Lord Longfell, "Dinlenmem gerektiğini biliyorum, Winifred," diye fısıldadı. "Ama aniden, dinlenmek istemediğimi fark ettim." Eli onun boynunun etrafında kıvrıldı ve demir yüzük cildine dokunurken Winnie'nin karnına mide bulandırıcı bir ürperti yayıldı.

Zaten aşağı yukarı böyle olmasını bekliyordu. İçindeki endişeyi bir kenara itip kendini gülümsemeye zorladı ve bir sonraki hamleye hazırladı.

Winnie, "O hâlde dinlenmeyin," dedi.

Elini kaldırıp Lord Longfell'in elini yakaladı, parmaklarını parmaklarına geçirerek ellerini aralarında tuttu. Ayak parmaklarının ucuna yükselerek adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Lord Longfell hafifçe inledi. Gözleri kapandı, diğer kolunu sıkıca onun beline doladı. Adam onu tamamen kendine çekmeden önce, Winnie boşta kalan eliyle gümüş bıçağını bulmaya çalışıp bel zincirine bağlı kınından çekip çıkardı.

Parmaklarını Lord Longfell'in avcunda gezdirip elini açmasını sağladı. Sonra bir anda düğümlü yüzüğü sıkıca tutup adamın parmağını kesti.

Lord Longfell başta ne olduğunu fark etmedi bile. Bıçak öy-

lesine olağanüstü biçimde keskindi ki ona pek acı vermedi. Ama sıcak kan elinin üzerinden aşağı süzüldüğünde, geriye çekilip eline baktı ve boş gözlerle gördüğü manzaraya bakakaldı.

Düğümlü yüzük artık kanla kayganlaşmış hâlde Winnie'nin avucundaydı. yüzüğün içindeki çirkin büyü sıkıca kapanmış parmaklarının arasında titrerken varlığını kalp atışı gibi hissetti.

Lord Longfell boğuk, gecikmiş bir çığlık attı ve Winnie'yi hareket edemeden önce yere devirdi. Gümüş bıçağı zemine çarpıp uzaklara savruldu, artık ulaşamayacağı bir yerdeydi, çünkü Lord Longfell'in kanlı parmakları boğazını sımsıkı kavramıştı.

Lord vahşice, "Ne yaptın?" diye sordu. Artık gözlerinde çılgın, umutsuz bir parıltı vardı ve bedeni şiddetle titriyordu. "Hayır, sen *nesin*? Sen Winifred değilsin! Sen onun yerine geçmiş korkunç bir yaratık olmalısın!"

Winnie nefes almak için çabaladı ama adam boğazını çok sıkı tutuyordu, hiçbir şekilde nefes alamıyordu. Tekme attı, tırmaladı ama nafileydi. Düğümlü yüzüğü yine de elinde sıkıca tutmaya devam etti ve önemli olan tek şey buydu.

Tam o sırada, etraflarında yükselen öfkeli, esrarengiz fısıltıları fark etti. Ateşin gölgeleri öfkeyle sıçrayıp çığlık attı ve doğal olmayan, kavramak isteyen ellerle Lord Longfell'e uzandı.

Lord panikle ellerini Winnie'den çektiğinde hava hızla ciğerlerine doldu. Umutsuzca nefes aldı, tam o sırada gölgelerden biri Lord Longfell'in üzerine atıldı ve onu sırtüstü yere serdi.

Görünüşü canavara benzeyen bir kedi figürü alçak ve korkunç bir homurtuyla adamın göğsüne bastırdı. Gölgesi pençeleri onu yere mıhlarken sarı tek gözü kötücül şekilde üzerine sabitlenmişti. Lord Longfell nefes almak için çabaladı, gözleri dehşetle açılmış hâlde Oliver'ın ağırlığının kendisini yavaşça boğmaya başladığını fark etti.

Bay Quincy kapı aralığından içeri süzüldü, soğuk bakışları adama sabitlenmişti. Uşak, elinde hâlâ Lord Longfell'in kanıyla kaplı olan Winnie'nin parlak gümüş bıçağını tutuyordu.

Bay Quincy'nin şarap kırmızısı gözleri alev alev yanarken bo-

ğuk sesiyle konuşmaya başladığında, Cadıkorusu Malikânesi'nin bütün ağırlığı üzerlerine çökmüş gibiydi. Lord Longfell'in yere serilmiş bedenine, "Seni her gördüğümde bir ödleğ gibi inliyorsun," diye homurdandı. "Fomor'ların bütün gücü bile içindeki şeyi değıştirmeyecek. Kardeşim o yüzüğü sunarken sana içten içe gülüyordu. Gördüğüm en acınası canavarsın."

Lord Longfell çaresizce inledi, bu suçlamaya cevap verecek sözleri bulamıyordu. Winnie, Bay Quincy'nin yaşayan bir şeye zarar veremeyeceğini biliyordu ama yine de gümüş bıçağı tutan parmaklarının sıkıca kapandığını gördü, adama zarar vermeyi her şeyden çok *istiyormuş* gibiydi.

Winnie, gözünün önünde hâlâ noktalar uçuşurken, acıyla dizlerinin üzerinde doğruldu. Yine de lanetli yüzüğü şömine ateşine fırlatacak kadar gücü vardı.

Yüzüğün büyüü yanmaya başladıka alevler açgözlü şekilde yükseldi. Etraflarında işkence dolu binlerce çığlık yankılandı ve Winnie duvarlardaki yüzleri ağızları acı ve öfkeyle açılmış hâlde tekrar gördü.

Bay Quincy'nin bakışları bir anda ona çevrildi ve adam olup biteni fark ettiğinde Winnie, gözlerinde yeniden o korkuyu gördü.

Winnie hırıltıyla ateşe, "Leydi Mourningwood," diye seslendi, "size bir armağanım var. Leydi Mourningwood. Leydi Mourningwood."

Peri kadının adının üçüncü ve son kez tekrarlanması, çığlıkların arasında havada yankılandı. Duvarlardaki gölgeler titredi... ve duvarlar duman gibi erimeye başladı.

Simsiyah, kıvrımlı ağaclar, kaynağı belli olmayan bir ay ışığı altında yükseldi, artık Cadıkorusu Malikânesi'nin duvarları tarafından hapsedilmiyorlardı. Tepelerinde mürekkep karası bir boşluk açıldı, çürümüş yaprakların keskin kokusu her şeyi bastırdı. Winnie'nin hemen arkasında, daha önce şömine ateşinin bulunduğu yerde şimdi büyük, meşeden bir taht vardı. Leydi Mourningwood'un solgun, doğaüstü silueti yavaşça tahtın üzerinde belirirken, dallardan örülmüş tacı gökyüzüne uzanan par-

maklar gibi havaya yükseldi. Kömür karası gözleri, yerde çırpı-
nan Lord Longfell'e sabitlenmişti.

Peri leydinin dudaklarında gülümseme vardı.

Sakince ve huzurla, "Mourningwood artık özgür," dedi. "Ve
şimdi ölümlü Lord, ben hakkımı alıyorum. Bana meydan oku-
maya cüret etmemeliydin."

Leydi Mourningwood'un tacının gölgesi, Lord Longfell'in
çaresiz bedenini sarmak için uzandı. Oliver'ın titrek silueti önce
tısladı ve yaklaşan karanlığa pençe attı, başladığı işi bitirmekte
kararlıydı. Ancak Leydi Mourningwood'un gücü kendi diyarının
merkezinde gerçekten dehşet vericiydi ve kedi, Lord Longfell'in
göğsünden geri çekilmek zorunda kaldı. Lord, dehşetle tahtında
oturan peri leydiye bakarak yalnızca bir kez hırıltılı şekilde nefes
aldı.

Karanlık etrafını sardı ve çok geçmeden sesi, malikânenin
ruhlarına katılan uzun, tiz bir çığlığa dönüştü.

Yeni kökler, acı içinde kıvranarak toprağa gömüldü. Lord
Longfell'in bedeni gökyüzüne doğru kıvrıldı. Saçları kırılğan
yapraklara dönüştü; derisi çirkin, kara bir ağaç kabuğu olarak
sertleşti.

Sonunda bütün çığlıklar kesildi, geriye kalan şey ürkütücü
bir sessizlikti. Lord Longfell'den geriye, gövdesinde acı dolu bir
yüzün belirgin olduğu, kıvrımlı, ölmekte olan bir ağaç kaldı.

Winnie titrek parmaklarıyla boğazına dokundu, Longfell'in el-
lerinin bıraktığı kanı sildi. Çok yavaşça, Leydi Mourningwood'un
tahtına dönüp eğildi. Öksürerek, "Hediyemi beğendiğinize...
çok sevindim, Leydi Mourningwood," dedi.

Oliver sarı renkli, dikkatli ve uğursuz tek gözüyle Leydi
Mourningwood'u izleyerek Winnie'ye doğru süzüldü. Bay
Quincy tahtın önüne doğru temkinli birkaç adım attı ve saygıyla
diz çöktü.

Peri leydi, aniden çöken bu durgunlukta Winnie'ye baktı.
Kömür karası gözleri onun ruhuna işledi ve geride bir ürperti bı-
raktı. Leydi Mourningwood, "Senin... hediyen," diye mırıldandı.

Winnie'nin yanında Bay Quincy'nin kırmızı gözleri kapandı, açıkça rahatlayarak nefes verdi.

Winnie hırıltılı şekilde nefes alarak doğruldu. "Cadıkorusu Düğümü'nü çözdüm," dedi, "ve size Lord Longfell'i sundum. Hediye olduğunu söyledim. Ve yine de kabul ettiniz."

Leydi Mourningwood başını düşünceli şekilde yana eğdi. "Beni... tuzağa düşürdün isimsiz yaratık," dedi. "Hediyenin karşılığını ödemem için benden ne talep edeceksin?"

Winnie tahtın karşısında dururken yorgunluğuna direnerek sırtını son bir kez daha dikleştirdi. "Size intikamınızı sundum," diye karşılık verdi. "Artık bitmedi mi? Saygıdeğer Bay Robert Murray'yi, hizmetkârları ve köyü bağışlamanızı istiyorum. Ve elbette beni de."

Leydi Mourningwood güldü. Winnie, ondan çıkan bu sesi ilk kez duyuyordu.

Peri leydi, "Bir tane ölümlü adam, değerli bahçemin tamamından daha kıymetli değil," dedi. "Çok cesursun, Mürebbiye." Siyah gözleri etraftaki cılız ışığı içine çekerek bir şekilde daha da karardı. "Tek bir adam karşılığında sadece bir kişiyi bağışlayacağım. Akıllıca seçim yapmanı öneririm."

Winnie dudaklarını sıktı. Leydi Mourningwood'un, Winnie'nin kendisini seçip süreci uzatmamasını beklediği belliydi. Bay Quincy başını çevirerek kırmızı bakışlarını ona dikti, Winnie adamın sessizce kendisine bakmasını istediğini hissetti.

Winnie elini yavaşça cebine götürerek Aşçı'nın verdiği çörekleri çıkardı. Sonraki sözlerini dikkatle seçerek cevabını geciktirip çöreklerden birini kemirdi.

Sonunda, "Eğer isterseniz size sunacak başka hediyelerim de var," diye devam etti. "Koca bir köyü bağışlamaya yetecek kadar değerli olduklarını düşünebileceğiniz hediyeler." Winnie çöreğinden bir lokma daha yutarken, kendini biraz daha sakin hissediyordu. Elinin altında yiyecek olduğunda her şey daha kolay hâle geliyordu. "Ben büyücüyüm, zaten biliyorsunuz. Kız kardeşlerim de büyücü. Secundus eninde sonunda sizin için dö-

dönecek, Leydi Mourningwood. Ama biz sizinle müttefik olabiliriz, tıpkı Kem Gözlü Balor’u yendiğinizde büyücülerle müttefik olduğunuz gibi. Eğer adını verdiğim insanları bağışlarsanız müttefik olmaktan memnuniyet duyarız.”

Leydi Mourningwood tahtında otururken bakışları Winnie’ye yönelmiş, donuk ve boş kalmıştı. Tekdüze bir sesle, “Ölümlü büyücülere neden ihtiyaç duyayım?” diye sordu. “Hizmetimde bir *fomor* var.” Gözleri Bay Quincy’ye kaydı; hâlâ Winnie’nin kanlı gümüş bıçağını tutarak önünde diz çökmüş duruyordu. “Buraya getirdiğin büyüünün farkındayım, Mürebbiye,” dedi. “Seni bu bıçakla gönderen leydinin de farkındayım. Ama onun bana karşı zaferinin aracı sen olmayacaksın. Kendini kurtar ve hâlâ kaçabiliyorken topraklarımdan kaç.”

Winnie çaresiz öfkesini bastırarak çenesini sıktı. Leydi Mourningwood çok acımasız, çok paranoyak, çok kibirliydi; apaçık ortada olan tehlikeyi göremiyordu. Ama zaten ne beklemişti ki? Ruhsuz Leydi’nin ona bu kadar derinden nefret duymasının bir sebebi vardı.

Winnie, “Size zarar vermeye gelmedim,” dedi. “Ortak bir düşmanımız var.”

Leydi Mourningwood, “Niye sana inanayım?” diye sordu. “Yalancısın isimsiz, Mürebbiye. Bizi hâlihazırda yalanlara boğdun; sana güvenmem için hiçbir sebep yok. Artık bağışlanacak kişiyi seç, yoksa sabrım tükenecek.”

Winnie dişlerini sıktı. Ama içinde bir parça ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sonunun böyle olabileceğini en başından beri biliyordu.

Eğer Margaret işini düzgün yapmışsa, hizmetkârlar ve köylüler kaçmak için zaman kazanmış olmalıydı. Winnie, Ruhsuz Leydi’nin ortadan kayboluşunun ardındaki gerçeği bulup kız kardeşlerine göndermişti. Dul Leydi’ye verdiği sözü yerine getirmek için bir yol vardı. Mutlu bir son yoktu ama en azından kendine en uygun olan mutsuz sonu seçebilirdi. Bu kadarıyla yetinmesi gerekiyordu.

Winnie, yanında duran Bay Quincy'ye kalan çöreği uzattı. "Aşçı bunu sizin için gönderdi," dedi. "Hâlâ verebiliyorken vermem lazım."

Bay Quincy'nin şarap kırmızısı gözleri, bu açıklamanın anlamını çözmeye çalışırken endişeyle parladı. Parmakları sıkıca gümüş bıçağa sarıldı. "Yapmayın," diye fısıldadı. Çöreği almak için uzanmadı.

Winnie, elindeki mendili ayaklarının altındaki çürümüş yapıların üzerine koyup çöreği üstüne yerleştirdi. Yine dikleştirdi ve Leydi Mourningwood'a doğru döndü, Oliver ise merakla burnunu mendile yaklaştırdı ve sonra tiksiniyerek geri çekildi. Winnie, "Kendimi seçmeyeceğim," dedi. "Eğer sadece bir kişiyi kurtarmamı istiyorsanız, Leydi Mourningwood... o zaman Bay III. Robert Murray'yi seçiyorum."

Bay Quincy, aniden ayağa kalkarak tahtın bir adım daha yakınına gitti. Hareketi, doğrudan Winnie ve Leydi Mourningwood'un arasında durmasına sebep oldu.

Alçak ve acil bir tonla, "Size sadık şekilde hizmet ettim mi, Leydi Hazretleri?" diye sordu. "Sadık şekilde hizmet ettiğimi kabul eder misiniz?" Kuyruğu yoğun bir gerilimle sivruluyordu.

Leydi Mourningwood başını eğdi, böylece tacının gölgesi adamın üzerine düştü. Sesinde hiçbir duygu olmadan, "Anlaşmamızı mükemmel şekilde yerine getirdiniz, Bay Quincy," diye onayladı.

"O zaman lütfen bir kişiyi daha bağışlayın, hizmetim için," diye yalvardı. "Mürebbiye serbest bırakılsın. Secundus ile savaşınızda elimden gelen her şekilde yardımcı olacağım."

Tacın gölgeleri, adamın etrafında ince bir hoşnutsuzlukla titredi. Leydi Mourningwood'un ifadesi karardı. Yavaşça, "Zaten öyle yapmak zorundasınız, Bay Quincy," dedi. "Ödemeniz size sağladığım sığınak oldu. Benden daha fazlasını mı istiyorsunuz?"

Winnie, Bay Quincy'nin sırtına doğru gülümsedi. Adam, peri kadının dinlemeyeceğini zaten biliyordu, Winnie bundan emindi. Ama çabası yine de içini ısıttı.

Winnie parmaklarını Oliver'ın dağınık, canavarımsı tüle-
rinde gezdirerek yumuşak şekilde, "Durumu yanlış anlıyorsu-
nuz, Bay Quincy," dedi. "Hayatımın kıymetine karar verdim.
Seçtiğim insanları kurtarmak için feda ediyorum. Suçluluk duy-
manıza gerek yok, sizi de bu listeye dahil ediyorum."

Bay Quincy ona döndü. Kırmızı gözleri vahşiydi ve çenesi tit-
riyordu. Kısık sesle, "Ne cüretle," diye fısıldadı. "Yaptığım onca
şeyden sonra... neden sen de Sarah Baker da bana böyle işken-
ce ediyorsunuz? Ben sizin nazik yaklaşımınızı istemedim. Bunu
bilerek reddediyorum, seni aptal kadın." Çöreği yere fırlatıp to-
puğunun altına aldı, parlak çizmeleriyle ezdi. "Kenarda durup
izleyeceğim. Seni uyardım."

Winnie sessizce, "Ben de dinledim," dedi.

Sesinde öfke olmaması, görünüşe göre adamı daha da çok
sarstı; yüzüne tokat atılmış gibi geriledi. Uşak'ın dar hatlarına,
boyun eğmiş umutsuzluk yerleşti, Leydi Mourningwood ise çe-
nesini kaldırdı.

Peri leydi Winnie'ye, "İstediğin gibi Bay III. Robert Murray'yi
bağışlayacağım," dedi. "Sen ve köyün geri kalanı ise ölümlü
bahçeme katılacaksınız."

Leydi Mourningwood tahtından kalkarak, korkunç boyunu
tamamen sergiledi. Gölgesi Winnie'ye doğru kıvrıldı, Oliver'ın
sırtı kabardı ve sarı tek gözü kısıldı. Ama peri leydi kediye doğru
işaret etti ve Winnie'nin yanında aniden hurlayan bir canavardan
ziyade, küçük siyah bir kedicik belirdi.

Siyah kökler yerden sürünüp kedinin etrafını sararak Win-
nie'nin bacaklarına tırmandı. Dallar ikisini de sıkıca oldukları yerde
tutarken, Oliver'ın sesi yine de küçük bir tıslama olarak yükseldi.

Leydi Mourningwood, aralarındaki son uzun adımı kapata-
rak, uzun parmaklarını Winnie'nin çenesine koymak için uzan-
dı. Düşünceli bir tavırla, "Belki bir gün Leydi Hollowvale senin
ağacını ziyaret edip çabaların için teşekkür eder," dedi.

Winnie'nin boynundaki parfüm birisi ateş yakmış gibi ani-
den ısınınca Winnie nefesini tuttu. Kurtulmaya çalıştı ancak

Leydi Mourningwood demir gibi sert parmaklarıyla tutmaya devam etti. Havada defne meyvesi kokusu kıvrılarak yükseldi, Clarimonde'un büyüğü, Leydi Mourningwood'un ezici gücüne karşı mücadele ediyordu. Winnie büyüğünün bir peri kadına karşı bu kadar uzun süre dayanmasına belli belirsiz hayran kaldı.

Winnie'nin gözleri, Leydi Mourningwood'un birkaç adım arkasında duran Bay Quincy'ye takıldı; her zaman söz verdiği gibi seyirci kalıp çaresizce olan biteni izliyordu. Winnie'nin gümüş bıçağı hâlâ elindeydi. Winnie dişlerini sıkıp nefes aldı. Hırslayarak, "En azından... bıçağımı geri verin, Bay Quincy," dedi. İkisi de bıçağının herhangi bir yardımı olmayacağını biliyordu ama Winnie yine de bıçağını elinde tutmanın kendisini rahatlatacağını biliyordu.

Uşak gözlerini kapattı, omuzları çöktü. Yüzünde kısa bir acı ifadesi belirdi.

"Özür dilerim, Mürebbiye Hanım," dedi. "Bu sefer geri veremem."

Gümüş bıçak parladı ve aniden kan kokusu keskinleşip daha baskın hâle geldi, kırmızı damlalar adamın elinden ormanın zeminine doğru süzüldü. Kanı hızla yaprakların üzerinden sürünerek, kökleri soldurup geçtiği her noktada yaşamı yutarken Bay Quincy'nin kötü büyüğü havada tanıdık bir tatla kıvrıldı.

Çürüme Leydi Mourningwood'un ayaklarına ulaştı ve sonra onu korkunç, kanlı parçalar hâlinde soyup dökerken yırtık elbisine doğru tırmanarak soluk tenine girdi. Peri leydi, Winnie'yi aniden bırakarak çığlık attı. Artık elleri yüzündeydi, siyah gözleri çürürken göz yuvalarından çirkin gözyaşları süzüldü. Taçtaki iskelet dallarının yaprakları solmuş, bozulmuş bir toza dönüştü; leydinin çenesi açıldı ve ağzından korkunç bir çığlık sesi çıktı.

Leydi Mourningwood, Bay Quincy'nin kanlı eline tutunarak çürümüş hâlde yere düştü.

Adamın işaretparmağı temiz şekilde kesilmişti.

Etrafındaki kökler solarken Winnie'nin ağzı kısa süre sessizce hareket etti, cildindeki parfüm aniden soğudu. Düşünceleri

bedenine yetişemeden Bay Quincy'nin elini tutmak için sendeleyerek ilerledi. Az önce yaşanan her şeye rağmen bir şekilde sadece bir tane korkunç gözlemi olmuştu. Dehşetle, "Kendi canınızı yaktınız," diye fısıldadı. "Bu yara iyileşmeyecek, Bay Quincy."

Uşak suratını buruşturdu, gümüş bıçağı yere düşürdü. Titrek bir sesle, "Kendi hatam," diye mırıldandı. "Eğer daha önce o kıymığı çıkarmanıza izin verseydim bu noktaya gelmeyecektik. Başka şekilde çıkaramazdım. Parmağımı almak zorunda kaldım." Ancak birden Winnie'ye doğru sendeledi ve Winnie, Oliver'ın adamın sıçan kuyruğuna atladığını gördü. Hâlâ kedi boyutunda olan Oliver, şu anda Bay Quincy'nin kuyruğunu tembelce, rahat bir şiddetle çiğniyordu.

Bay Quincy, homurdanarak kuyruğunu kedisinden çekip kakanan elini göğsüne bastırdı. Kediye, "*Senden* hâlâ hoşlanmıyorum," dedi.

Oliver, yüksek bir miyavlama sesiyle, yaprakların arasında sırtüstü yuvarlandı.

Winnie utandı. Oliver belli ki artık Bay Quincy'nin gerçek bir tehdit olmadığına karar vermiş, diye geçirdi içinden.

Bay Quincy titreyerek nefes verirken kendini toparlamaya çalıştı. "Ne olacağını bilmiyorum," diye itiraf etti. Winnie, onun sesinde korku duymayı beklemişti... ama bunun yerine garip, karamsar bir kesinlik vardı. "Peri halkının şu anki durumunu bilmiyorum. Bana karşı bir orduyla savaşabilirler. Ya da belki kardeşim geri dönebilir."

Winnie alnını onun omzuna koydu. "Size bu seçimi zorla dayatmak istemedim," diye fısıldadı.

Bay Quincy, kadına acı acı gülümsedi. Ağır ağır, "Beni zorlamadınız, Mürebbiye Hanım," dedi. "*Zorlamalıydınız* ama fazla naziktiniz. Sonrasında yaşanan her şeyden pişman olurdum. Ama leydinin size eziyet edeceğini bilmek, önümde *görmekten* çok farklı bir şeydi." Şarap kırmızısı gözleri, birkaç adım ötedeki ezilmiş çöreğe kaydı. "Umarım geç kaldığım için beni affedebilirsiniz, Mürebbiye Hanım."

Winnie başını çevirip titrek bir gülücükle adama baktı. "Çoktan affedilmiştiniz," dedi. "Ama tartışmakla uğraşmayacağım. Yine affedildiniz, ne kadar isterseniz."

Bay Quincy, sağlam elini Winnie'nin yanağına kaldırarak parmaklarını dikkatlice çenesine dokundurdu. Winnie, parmaklarının hafif dokunuşuyla ürperdi. "Sizi tekrar öpebilir miyim?" diye fısıldadı.

Winnie yavaşça yutkundu. Bakışları adamın kırmızı bakışlarıyla buluştuğunda yanakları kırmızıya boyandı. "Ne kadar isterseniz," diye mırıldandı.

Bay Quincy, dudaklarını dudaklarına bastırmak için eğildi. Winnie, dudakları buluşurken tanıdık vahşi bir zevkin, duyularını boyunca hızla dolaşarak ayak parmaklarına kadar ulaştığını hissetti. Adam kolunu beline sararak onu nazikçe kendine doğru çekti. Winnie'nin gözleri kapandı, öpüşürken gülümsedi.

Adamın dudaklarına, "Eğer sizin zalim biri olduğunuzu düşünseydim, Bay Quincy," diye fısıldadı, "o zaman size gerçek adımı söylemeye cesaret edemezdim. Ben Winnifred Hollowvale'im... ve ne olursa olsun hep yanınızda olacağım."

Bay Quincy derin bir nefes aldı ve başını çevirerek dudaklarını onun saçlarına bastırdı. "Annem bana Arimanius Quincy derdi," diye mırıldandı. "Ama maalesef artık Lord Mourningwood'um."

Winnie iç çekti. "Sadece bir düğümü çözdük," dedi. "Ama en azından başladık."

Yeni Lord Mourningwood, Saygıdeğer Bay Robert Murray'yi yanına geri getirdiğinde, Winnie gerçekten hâlâ darmadağın bir hâlde görünüyordu. Boynunun ve ellerinin bazı yerlerde kan vardı; siyah ipek elbisesi paramparçaydı ve bel zincirinde asılı duran gümüş bıçağın üzerinde şüpheli kırmızı parmak izleri bulunuyordu. Yine de Robert onu gördüğünde, Bay Quincy'nin omzundaki elinden kurtulup hızla onun yanına geldi. Kollarını sessizce Winnie'nin etrafına doladı ve Winnie, çocuğun zayıfladığını ve titrediğini fark etti; üzerinde büyükannesinin ölümünden önce kiliseye gitmek için giydiği kıyafetler vardı.

Winnie ona usulca, "Bitti," dedi. "Eve gidiyoruz."

Yavaşça, ağaçların arasındaki hafif hışırtılar ve çalılıkların arasından bakan temkinli, yabancı gözlerin farkına vardı. Mourningwood'un perileri, Bay Quincy elini tekrar kadının omzuna koyarken huzursuzca izliyorlardı.

Bay Quincy alçak sesle, "Yani korkularının doğrulandığını gördüler," diye mırıldandı. "Tacı bir hain takıyor."

Winnie yan gözle ona baktı. Bay Quincy'nin kaşlarının arasından iskelet gibi dikenler yükselmese de tacın uzun parmakları adamın arkasındaki gölgesinde yukarı doğru uzanıyordu.

Winnie ifadesiz bir tonda, "Belki de yakında karakter geliştirmek zorunda kalırlar," dedi.

Bay Quincy, bu sözlerle karşı karamsar şekilde gülümsemeyi başardı. "Belki de öyle olur," dedi. "Her halükârda... çözüme

kavuşturmam gereken meseleler var gibi görünüyor. Ama siz Cadıkorusu Malikânesi'ne dönmelisiniz."

O an, Winnie koridora açılan kapının yeniden ortaya çıktığının farkına vardı; iki yamuk ağacın arasında tek başına duruyordu. Her ne kadar göremese de arkasında şömine ateşinin sıcaklığını hissetti.

Winnie, kararsız bir ifadeyle Bay Quincy'ye bakarak kaşlarını çatı. "Umarım yakında beni görmeye gelirsiniz," dedi. "Hâlâ şarkımın geri kalanını öğretmeniz gerekiyor."

Winnie'nin hatırlayabildiği kadarıyla Bay Quincy'nin gülümsemesi ilk kez yumuşadı. "Sabah görüşeceğiz, Winifred," diye söz verdi.

Bu isim, Winnie'nin göğsünde uzun süredir kullanılmayan bir yere dokundu. Onu, "Bu kaçamayacağınız bir söz," diye uyardı. Sözleri, ağzından kendisini bile şaşırtan bir utangaçlıkla çıkmıştı; mahcubiyetle boğazını temizledi.

Winnie, Robert'ı götürmek için isteksizce Bay Quincy'nin elinden uzaklaştı. Oliver da kuyruğunu yaprakların arasında savurarak arkalarından sessizce ilerliyordu.

Eşiğin ötesine adım attıkları anda, Winnie dünyanın değiştiğini hissetti. Bir an, Oliver'ın bedeni yalnızca duman kıvrımı hâline geldi... ve sonra kedi ortadan kaybolarak kafatasma geri döndü. Winnie, kapının ardından geriye bakmak için döndü ve sadece artık sakın ve sessiz olan kendi yatak odasını gördü. Yerdeki küçük bir kan lekesi, orada dikkate değer bir şeyler yaşandığını kanıtlayan tek şeydi.

Winnie, Robert'ı yatak odasının kapısına kadar götürdü ama orada duraksadı, çocuğa bakarak düşündü. "Burada senden bir parça var," dedi. "Onu geri alman gerekecek."

Robert, bu sözlerle ne demek istediğini muhtemelen anlamamıştı ama yine de kayıtsızca başını yukarı aşağı salladı. Winnie o anda, çocuğun fazla itaatkâr kopyadan farkını ayırt edemedi.

Kapıyı açtığında, kopya varlık hâlâ Robert'ın yatağının kenarında oturuyordu. Donuk gözlerle Robert'a baktı, Robert da ona kısa bir şaşkınlıkla karşılık verdi.

Winnie'nin gözlerini kırpmasıyla birlikte, yatakta geriye sadece bir yığın dal ve ip kaldı.

Önündeki çocuk aniden derin bir nefes alıp elini göğsüne bastırdı. Donuk biçimde, "Yeni anılarım var," dedi. "Ama başka bir yerdeydim. Anlamıyorum."

Winnie çocuğun omzunu sıktı. "Ben olsam üzerine çok fazla düşünmezdim," dedi. "Şimdi, yorgun olduğunuza eminim. Siz dinlenirken biraz yiyecek getireyim."

Robert yataktaki dallara bakmaya devam etti. Bir süre daha bekledikten sonra, Winnie çocuğun hâline acıdı; Robert battaniyenin altına girebilsin diye yığını eteğinin kalan parçasma süpürdü. Ancak Winnie yığını dışarı atmak için kapıya yöneldiğinde Robert konuşmaya başladı.

"Bay Quincy, büyükanne babamın öldürdüğünü söyledi," diye fısıldadı. "Ama siz perileri dinlememem gerektiğini söylemişsiniz, Bayan Hall."

Winnie dudaklarını birbirine bastırdı. Sessizce, "Maalesef onlar her zaman gerçeği söylüyor," dedi. "Size bütün hikâyeyi anlatacağım, Efendi Robert ama hiç hoş bir hikâyeye değil. Bilmeniz gerek, diye düşünüyorum. Tehlike tamamen geçmedi." Gözlerinin içine baktı. "Ama onunla yüzleşirken size yardım edeceğim. Akıl hocanızım sonuçta."

Bu sözle birlikte, Robert gözle görülür şekilde rahatladı. Battaniyelere bakarak başını onaylarcasına salladı. "Beni almaya geldiğiniz için... minnettarım, Bayan Hall," dedi. "Bunu hiç unutmayacağım."

Winnie kapının eşiğinden çocuğa gülümsedi. "Ben de unutmayacağım muhtemelen," dedi. "Sizi geri getirmiş olmaktan gurur duyuyorum, Efendi Robert."

Ardından koridora dönüp merdivenlerden aşağı indi, sonra Cadıkorusu Malikânesi'nin ön kapısından çıkıp, ötesindeki ormana yürüdü.

Dalları ve ipleri, ormanın içinden geçen nehrin kenarındaki bir söğüt ağacının altına nazikçe bıraktı. Eve döndüğünde, ayak-

kabıları ve elbisesi çamura bulanmıştı; çıkarıp şömineye attı ve memnuniyetle yanmalarını izledi.

Lord Longfell'in ortadan kayboluşu hane içinde fark edildi ama özellikle Aşçı, onu en son gördüğünde iyi olmadığını, şapelde hararetle dua ettiğini söyledi. Sırtını döndüğü anda, Lord'un bilmediği bir sebeple ön kapıdan çıkıp Cadıkorusu'na doğru gittiğini anlattı.

Sonuç olarak, Lord Longfell annesinin cenazesine katılmadı. Ama Margaret ve Winnie, yine de törenin saygılı şekilde gerçekleşmesini sağladılar.

İsteyenler gelip görebilsin diye Dul Leydi'nin bedenini salona yerleştirdiler. Belki de sadece Winnie'nin hayal gücünün bir oyunuydu ama Dul Leydi'nin bedeni önünde dururken, kadının öncekinden daha huzurlu uyuduğunu düşündü. Winnie, Lord Longfell'in dönüşümünden ve Leydi Mourningwood'un ölümünden bu yana, malikânenin çok daha boş ve daha az düşmanca hisler yarattığını fark etti; ayrıca hiç rüya görmemişti.

Arkasından bir kadın sesi, "Ne tuhaf," dedi. Hoş bir sestti, şairlerin kuş ötüşüne benzeterek bahsettikleri türdendi.

Winnie arkasındaki kadına bakmak için döndü. Son derece uzun ve ince olan bu kadın, tam anlamıyla "güzel genç kız" sözlerinin karşılığıydı. Uzun siyah saçları, vitray pencerelerden gelen ışıktta hafifçe parlıyordu. Dudakları gül kadar kırmızıydı ve yanaklarında çekici bir pembelik vardı. Altın ve gümüş iplikle işlenmiş uzun, siyah bir yas elbisesi giymişti; Winnie, bu elbisenin modasının bir ya da iki yüzyıl önce geçmiş olduğunu düşündü.

Winnie dikkatle, "Ve bu kadar tuhaf olduğunu düşündüğünüz şey ne acaba?" diye sordu.

Kadın ona zarifçe gülümsedi. Winnie, bunun insanın kalbini sızlatan türden bir gülümseme olduğunu düşündü. Kadın, "Sadece ölüm," diye yanıtladı. "Hiç anlayamadım. Bir daha hiç uyanmamayı hayal edebiliyor musunuz? Ne kadar korkunç bir şey."

Winnie'nin omzuna aniden gergin ve tetikte bir el indi. Bay

Quincy, her zamanki gibi uyarı vermeden gelmişti. Bugün sıçan kuyruğu etraflarında dolaşan insanlar arasında görünmesin diye Uşak illüzyonunu kuşanmıştı ama taşıdığı bakır kokusu, büyü-
nün altında havada asılıydı.

Bay Quincy sessizce, "Tertia," dedi. "Uyandığını fark etme-
miştim."

Tertia gülümsemesini adama çevirdi, şimdi parlaklığı bir nebze daha artmıştı. "Ah, Quintus!" diyerek iç çekti. "Şuna bak! Artık tamamen büyümüşsün! Ve kendi krallığını fethetmişsin, tıpkı babamızın hep söylediği gibi."

Bay Quincy bir şekilde ona gülümsemeyi başardı ama Winnie, elinin omzunda belli belirsiz kasıldığını hissetti. "Öyle görünüyor," dedi. "Secundus seni bulalı ne kadar oldu?"

Tertia kan kırmızısı dudaklarını birbirine bastırdı. "Birkaç yıl," diye itiraf etti. "Londra'daydım, sonra Bath'ta ve... aslında her yerdeydim sanırım. Görülecek o kadar çok şey var ki." Zevkle iç çekti. "Benim de kendi krallığım var, biliyor musun? Secundus verdi. Hep çok cömertti."

Bay Quincy dikkatli şekilde, "Hangi krallık bu?" diye sordu.

Tertia güldü. "Eh, artık Leydi Hollowvale oldum!" dedi. "Çok yakıştı bana, sence de öyle değil mi?"

Winnie aniden dondu, nefes alamaz hâle geldi. Bay Quincy hızla onu serbest bıraktı ve kolunu aceleyle kız kardeşinin omzuna dolayarak başka bir tarafa yönlendirdi.

Winnie'nin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Sanırım bu ismi daha önce duymuştum," dedi. "Ama önceki Leydi Hollowvale'e ne oldu?"

Tertia ilgisizce, "Sormak aklıma gelmedi," dedi. "Ama sanırım kocası artık toprağın altında, bir zamanlar bana ait olan tabutun üzerinde uyuyor. Adam o kadar büyüleyici görünüyor ki bazen sadece onu görmek için ziyaret ediyorum. Belki bir gün resmini çizerim."

İkisi odanın karşısına doğru süzülerek uzaklaşırken, Winnie gümüş bıçağını sıkıca kavradı.

SONSÖZ

Bir varmış bir yokmuş, adı Quintus olan bir *fomor*, Mourningwood leydisini öldürüp tacını almış.

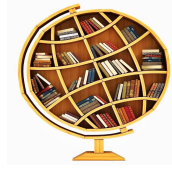
Başlangıçta, Quintus bir grup peri halkının tüm gazabıyla kendisini ziyaret etmesini beklemiş ama gelen bir peri olmamış. Aslında hepsi kendi diyarlarına çekilmişler, Londra'yı fetheden *fomor* ile yüzleşemeyecek kadar korkuyorlarmış. Ancak çok geçmeden Lord Cassius Secundus, Quintus'un yeni krallığını kutlamak için elçisi olarak kız kardeşleri Tertia'yı göndermiş. Ve Quintus kardeşlerinin en zekisi olarak, kardeşlerinin kendisini yeniden müttefikleri olarak görmelerine müsaade etmiş.

İlerleyen günlerde, Saygıdeğer Bay Robert Murray, Eton'a gitmemiş. Onun yerine, Cadıkorusu Malikânesi'nde kalmış ve kendini Lord Mourningwood ile mürebbiyesinin öğreteceklerini öğrenmeye adanmış. Bütün İngiltere'de, yeni Lord Longfell ve akıl hocalarından daha zalim ya da daha kurnaz bir düzenbazlar grubu bulunamazmış.

İşaretparmağı olmadan, Quintus piyano çalmayı eskisi kadar iyi beceremiyormuş ama Winifred Hall olarak tanıdığımız leydi, bütün şarkıları ikisi yarı yarıya çalabilsinler diye müziğini onunla paylaşmaktan memnuniyet duymuş. Ve vaziyet henüz Quintus'un annesinin ortaya çıkabileceği kadar güvenli olmasa da ihtimaldir ki Mourningwood'un merkezinde kalan ağaç da hâlâ Winifred ve Quintus'u duyup teselli bulurmuş.

Çok geçmeden, diğer büyücüler orada saklanıp plan yapmak

için gizlice Mourningwood'a gelmeye başlamışlar. Çünkü tıpkı Secundus'un öngördüğü gibi, *fomor*'ların sonunu bu kez getirecek olanlar ölümlü büyücülermiş.

YAZARIN NOTU

Gotik bir hikâye yazmayı *Uğultulu Tepeler*'i ilk kez okuduğumdan beri istiyordum. Ne kadar zaman önce olduğunu söylemeyeceğim, çünkü olduğumdan daha gençmiş gibi davranmak istiyorum.

Cadıkorusu Düğümü'nün yazım sürecinin ne kadar kasvetli bir hâl alacağını tam anlamıyla öngörememiştim. Ancak son birkaç yıldır, cinsel saldırıdan sağ kurtulanların neredeyse tek tip şekilde uysal ve korkak çiçekler olarak tasvir edilmesinden hoşnutsuzluk duyuyordum. Cinsel saldırı ne yazık ki yaygın bir durum ve buna verilen doğal tepkiler çok çeşitli olabiliyor. Winnie'nin kendisini korumak için dikkatli ve manipülatif bir "soğuk nevale" olma içgüdüğü, tıpkı Bay Quincy'nin annesinin kendini korumak için saklanmayı seçmesi gibi, tamamen mantıklı. İki tepki de kendi içinde son derece anlaşılır durumlar. Ve bence ikisi de anlayış uyandırmalı.

Winnie'nin romandaki en önemli zaferi, yıllarca kendisine karşı kullanıldıktan sonra nihayet kendi cinselliğini geri kazanmasıdır. Benzer şekilde, Bay Quincy de kendi özgürlüğünü geri kazanır. Sonuç olarak, ikisi de en büyük korkularına meydan okuyarak başkalarının yaşam koşullarını iyileştirmeyi başarırlar.

Herkesin, bu kitabın ortaya çıkmasının neredeyse tamamen kocam Nicholas Atwater sayesinde mümkün olduğunu bilmesini isterim. Bir cenaze, korkunç bir seyahat felaketi ve birkaç berbat bürokratik çıkmaz boyunca yazı yazarken aklımı kaybetmemi sağladı. Sarsılmaz duygusal desteğinin yanı sıra, romanın

atmosferine ve betimlemelerine kattığı zenginlik, tek başıma başarabileceğimi düşünmediğim bir şeydi. Gerçekten hayatımdaki en inanılmaz insan o.

Ayrıca, metinlerimin ilk ve ikinci versiyonlarını en sadık şekilde okuyan Laura Elizabeth'e, harika tarihsel titizliğe sahip Tamlin Thomas'a teşekkür etmeliyim. Kendisi, hızlıca masasının yanında duran ders kitaplarından fotoğraflar göndererek sorularımı defalarca yanıtladı ve bana tuhaf Viktorya dönemi ölüm ritüellerinden oluşan eksiksiz bir liste önerdi. Yazar Charlotte E. English'e de ara sıra ortaya çıkan Kanadalı deyişleri yakaladığı ve Leydi Longfell'in kazara Katolik olmasını engellediği için özel olarak teşekkürler!

Son olarak, bu noktaya kadar yanımda olan tüm okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabı yazmak zaman zaman gerçekten zordu ve bana son sayfaya dek okumaya devam edecek kadar güvenen herkese içtenlikle minnettarım.

OLIVIA ATWATER içinde bir tutam hiciv de barındıran, neşeli, tarihi fantastik eserler yazmaktadır. Montreal, Quebec'te, ona ilham veren harika eşi ve iki kedisiyle birlikte yaşamaktadır. İkinci sınıfta tarih öğretmenine günün birinde tarihle ilgili bir iş yapmak istediğini söylediğinde, bu ne kendisinin ne de öğretmenin aklındaki şeydi. Zaman içinde, tarihi canlandırma sanatçılığı ve bir doğaüstü malzeme dükkânında profesyonel cadılık yapmış, yazımcılık ve otomat tamirciliği gibi çeşitli işlerde çalışmıştır.